Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Adoratoarele Laurei, Stelică. — Dacă petele ivite sunt de pe urma coșurilor, avem șanse de scăpare, dacă sunt de ficat, șansele sunt slabe aproape nule. O cremă pentru pete este: Ac. benzoic 1 gr. Ac. salicilic 2 gr. Kali iodat 2 gr. Lanolină Vaselină aa. 40 gr. cu care veți unge numai petele, nu și restul obrazului.

Ochi exotici, La fleure endormie, Pasagera brună. — Cum se poate minunea asta? N'ați utilizat încă până acum nimic pentru combaterea acestui defect? Numai soutienul? Fricțiunea următoare v'ar fi de folos: Ac. salicilic 1 gr. Mentol 0,50. Olcool 100 gr. glicerină 20 gr. Apă de hamamelis 100 gr. Apă de portocal 300 gr. Dușuri cu apă rece locale ați făcut? Ori apa rece vă îngrozește acuma iarna.

Floare de Mac, Mac de câmp. — Iată 2 pseudonime la fel cu toate că scrisul diferă mult. Doi maci doritori de gene lungi. Cam fantastică dorință pentru niște flori de câmp. Totuș eu sunt sigură că ungând chiar macii în persoană cu Pilocarpină 0,50. Ulei de Vaslină 20 gr. Apă de rose 10 gr. le-ar fi crescut, subit, gene. Dv. ați încercat?

Crinul galben, Sanda Reni. — Pentru ridele ce vă plictisesc și cari au început cam de timpuriu, eu am trecută în carnetul meu o cremă prin saponificare. Un farmacist v'ar putea-o face imediat. Iată: Sulfat de zinc 1 gr. Allumen crud 1 gr. Kali carbonic 2 gr. Cetaceum și Ac. Stearic av. 10 gr. glicerină 40 gr. apă de portocal 8 gr.

Lelya P., Țiganca rea, R. Rapaport. Crema Laura No. 1, Ecat. Teodoroiu. — Tenul se face roșu vânăt la căldură? Ciudat. Aș înțelege fenomenul acesta la frig. Cunoașteți preparatia laptelui de migdale?

Libian. — Că mâinile transpiră mereu denotă, limfatism, anemie, circulație insuficientă. Le veți muia de 2 ori pe zi într'o baie caldă cu Borax 50 gr. și Cromat de Potasiu 5 gr. la un lighian apă. Apoi le veți pudra cu Talc și Licopodiu părți egale.

Do, Re Mi. — Cunoașteți legenda gamei de pian? E foarte interesantă. Veți face și Dv. pentru picioare ce va face D-l Libian pentru mâini.

Doamnă 40 ani. — Pentru porii dilatați: Apa Laura seara cu vată.

Mica abonată. — Ești în acelaș timp și o mică lingușitoare, dar eu sunt o mare șireată și nu am căzut în cursă. Din toate întrebările mi-am ales pe cea mai importantă. Cu celelalte veți mai reveni.

Pentru albeața dinților nu vreau să fac reclamă aci nici unei paste sau ape de dinții. Din experiență personală săpunul de Marsilia cu o periuță moale e excelent. O linguriță de apă oxigenată în paharul cu apă de dinți e deasemeni indicată.

Marcelle D., Ridi Palliacci, Mignel, Etienne, Femina, Lacrima Christi, Mimy R.-Sărat, Litruța Galați, cu toate că răspunsul a mai apărut în revistă în nenumărate rânduri, totuș vă ascult rugămintea de a-l mai repeta și pentru dv., care probabil nu l-ati citit; iată-l: **Pentru punctele negre** de care suferiți, vă recomand mai întâi ștergerea cu vată muiată în alcool pur 100 gr. Mentol 0.50. Ac. salicilic 1 gr. Resorcină 1 gr. Apă de rose 50 g. glicerină 20 gr. Etter pur 30 gr. Apoi crema următoare: Salol 2 gr. Timol 1 gr. Camfor 1 gr. Ceară albă 5 gr. Vaselină 50 gr.

Madeleine. — La o înălțime de un metru șasezecișidoi se cere o greutate de sasezeci de kilograme, cel puțin O aveți?

Schelli Bey, Tânăr disperat. — Probabil domnule Bey că rețeta făcută de d-ta, nu a conținut „pilocarpină". Altfel părului i-ar fi mers minunat. Mă îndoesc de execuția reţetei „întocmai" așa cum zici d-ta. Pentru a opri părul să cadă, îl veți spăla odată pe săptămână cu lemn de Panama 50 gr. fierte la 5 litrii apă și 100 gr. Borax, iar ca săpun, cel de gudron e indicat. Apoi veți fricționa energic pielea capului cu: T-ra Cantaride 10 gr. Ac. salicilic 1 gr. Alcool de rosmarin 100 gr. O rețetă simplă și practică, este un litru de rom bun, în care ați amestecat 50 gr. Ulei de ricin și 2 căpățâni de usturoi. Pentru mirosul usturoiului veți adăoga 5 gr. Ulei Mentă.

14 M. 13. — Nu știu dacă cifrele sunt exacte dar așa am citit. Probabil că ai fost tare la matematici de ți-ai ales un astfel de pseudonim cifrat. Pentru ca piciorul să-și lepede pielea de gâscă și să îmbrace alta de om e nevoie de un descântec special și de o cremă specială. Din lipsă de spațiu, omit, descântecul, iată receta cremei: Lanolină Vaselină aa. 30 gr. glicerolat de amidon 20 gr. Bismuth 5 gr.

Columbina. — Produsele Laura le-ai utilizat?

Dorloté. — Răspunsul de la Columbina din revistă.

I. Ionescu. — Și crezi mata că cele 2 pilule ce le înghiți dimineața cu apă caldă și lămâie, va reuși să sperie și să puie pe fugă cele 80 de kgl. ce le ai? Mă îndoesc. Ca probă că nu simți nimic mulțumitor. Regim duduie dragă, regim sever cu voință și abnegație. Altfel tot de 80 kgl. vei rămâne

Mignona. — Cam acelaș lucru mi s'a întâmplat și mie de pe urma scrisului. O bătătură la deget. Mărturisesc că nu am încercat încă s'o lecuiesc, cu toate că cred că o cremă și un masagiu bun nu i-ar strica.

Miorița Buțiu. — Scrisul cu expresii ardelenești m'a pus în mare încurcătură. Nu înțeleg încă ce dorești? Cremă, apă de păr, sau preparat de sprâncene? Fii lămurită.

Mariette C.—Faceți baie, vă frecați cu peria și corpul tot aspect de nespălat are? Minunată comedie! așa ceva nu am mai auzit. unteți probabil vrăjită de vre'o ursitoare năsdrăvană. Scriți-mi mai limpede, ce aveți pe corp: Bube, coșuri, pete? Ce aspect au?

Constantinopolitanovicenova. — Am crezut că-mi scrântesc limba când v'am citit duiosul pseudonim. E minunat pentru bâlbâiți, îi vindecă la sigur, pronunțat de 3 ori pe zi regulat. Utilizați apa Laura și crema ce o aveți acum.

E. Speranta. — Incercați : Camfor 1 gr. Ac. salicilic 1 gr. Sulf. pp. 1 gr. Ulei de cadum 10 gr. Zinc oscid 20 gr. Vaselină 30 gr. în strat subțire dar numai pe pată.

Isadora Duncan. — Alifie de zinc și tamponări cu Eter pur. Lămâia în compoziția prescrisă nu scoate pete, fiți liniștită. Uleiul de ricin și pilocarpine nu scot riduri, o mie de ani de ați utiliza. Pentru ochii comprese cu ceai de mușețel părți egale cu apă de rose.

Nury. — Dorești un ten gras și celalt uscat? Adică cum vine asta? Vrei un obraz gras și altul uscat sau pe rând câte 3 zile fiecare?

Manon Lescaut. — Nu există creme pentru acest defect. Pentru neregularitatea nasului, un medic în chirurgie estetică v'ar fi de folos.

Cilly Br. — Răsfoiți numerele din urmă ale revistei și veți găsi un de preparate pentru pistrui. Dar toate sunt paleative și nu-ți garantez de eficacitate sigură.

Isver. — Imi pare rău că grațierea mea pentru condamnatul la moarte adică d-ta, nu va fi poate atât de sigură și miraculoasă. Pistruii sunt mai rebeli de cât știința mea. Totuș răspunsul dela Cilly vi-l dau și Dv.

Amry Gretti. — O greutate de 60 kilograme. Pentru sâni fricțiunea din revistă e nimerită și eficace.

Pervauche. — Pentru degerături : Taninn 1 gr. T-ra Arnica 10 gr. Vin roșu 50 gr. apă de rose 50 gr. Cataplasme calde seara.

Acaccia. — Ce culoare și formă are semnul de pe gât?

O olteancă. — Preparatul de care mă întrebați, când este preparat de curând are o culoare mai deschisă, iar când se învechește este mai închis și depune la fund. Și într'un caz și în altul e utilizabil.

Halmaciu. — Ce cremă doriți va rog să-mi specificați exact numele și adresa. Pentru porii, apa Laura.

M. Ghițulescu. — Te vei unge cu crema seara la culcare după ce vei spăla obrazul cu apă caldă și săpun de borasc.

Nemțoaica disperată. — In Str. Vasile Lascar No. 9, aci la București vei găsi remediu.

O abonată. — Veți unge acea inflamație cu Pp. galben de Mercur 0,50 Ichtiol și Balsam Peruvian av. 1 gr. Lanolină Vaselină av. 25 gr.

Tiberius Magnificius. — Un bandaj pe ambele, v'ar fi de folos. Crema Fermecată de asemenea v'ar face și mult bine. Incercați.

LAURA

RUDYARD MULLTON

Omul cu mască

O AVENTURĂ A DETECTIVULUI GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Gex Trevor și ing. Hilmar sunt arestați de „Ceka“ bolșevică. Hilmar este executat. Gex se salvează cu ajutorul detectivei Ana Shetland, care dispare și ea.

In fuga lui împreună cu autorul, se întâlnesc cu un indian, care le spune că Lydia se află în Tibet, într'o lamaserie, în puterea lui Wampoo. Ei pornesc mai departe, prin Siberia, ca să scape de urmărirea Cekei.

Arestați împreună cu Lydia, reușesc să scape din nou.

Intr'adevăr, în zori mă trezi. Văzând că nimeni nu ne supără, după câtva timp de veghe se culcase și el lângă mine, și de îndată ce se crăpă de ziuă, ne-am sculat.

Eram odihniți și buna dispoziție ne revenise, deși ne era o foame formidabilă. am devorat un rest de șocolată și-am pornit la drum.

— Ce e mai penibil în aventura noastră, zise Gex, e că nu ne putem apropia de nici un oraș, de nici o gară... Am putut ceti în ziarul după care ne-a recunoscut soldatul acela, că un premiu enorm s'a pus pe capetele noastre, și că fotografiile noastre sunt afișate peste tot. Așa dar, prin centrele populate nu vom putea trece, spre Mongolia.

— Atunci cum vom putea străbate o distanță atât de mare? am întrebat eu.

— Trebue să ocolim orice oraș, orice sat, gară sau locuință de om.

— Atunci vom muri de foame și de frig.

— Câți bani avem? mă întrebă Gex.

— Destui. Dar dacă nu putem cumpăra nimic cu ei.. răspunsei eu.

Și foamea parcă mă chinuia tot mai rău...

— Cum trebue să ocolim locurile populate, am renunțat la ideea de a lua transiberianul până la Vladivostock, — urmă Gex Trevor.

— Dar ce vrei să facem? Nu cumva îți trece prin minte că am putea să mergem pe jos, fără hrană, pe gerul ăsta, până în Mongolia?...

— Ba da! îmi răspunse liniștit detectivul.

— Cum?... am replicat. Ai început să aiurezi, Gex.

— Nicidecum. De altfel, am înaintat prea mult spre Nord, ca să mai putem coborî, îmi răspunse detectivul.

— Și nu cumva vrei să trecem în Mongolia, pela polul Nord?

— Ba da.

— Dar Mongolia e spre Sud!

— Tu nu înțelegi, Rudy, îmi zise Trevor Gex, că dacă vom merge spre Sud, ne vor prinde? Nu ți-a spus și Ana Sethland aceasta? Ei bine. trebue să trecem în Mongolia, printr'o regiune nelocuită. Or, regiunea polară e tocmai aceea care ne trebue...

— Menţin cu străşnicie că ai înebunit!... făcui.

—— Menține ce vrei, îmi replica Gex cu calmul lui îngeresc. Tu ști însă unde ne aflăm acum? Ai avut curiozitatea să te orientezi și să te situezi în spațiu?...

— Dar, crezi că e ușor, să te orientezi, în pustiul acesta necunoscut?... Știu numai că mergem mereu spre Nord când ținta noastră e spre Sud!

— Ținta noastră e spre Nord: mergem la Yakutsk.

— Yakutsk? îl întrebai uimit. Dar din câtă geografie mai țin minte din școală, mi se pare că Yakutsk e în regiunea polară...

— Aproape.

— Dar câte sute de kilometri mai avem până acolo? întrebai.

— Scrie pe tăblița de colo!

Și Gex îmi arătă un potou indicator, la o răscruce a drumului. Pe tăbliță era o săgeată și sub ea: **„Yakutsk, 15 km.“**

CAPITOLUL XXII

Potera.

Ne aflăm, așa dar, la 15 km. de Yakutsk, oraș din extremul orient al Siberiei.

— Dacă dăm lovitura la Yakutsk, îmi zise Gex, suntem salvați.

Desigur că toată cursa aceea infernală pe motocicletă, făcută mereu spre Nord și marșul nostru neobosit, ne apropiase de acest oraș polar.

De altfel, caracterele peisagiului se modificaseră. **Taiga,** adică acea zonă de păduri, de sub tundra polară, dispăruse. Intr'adevăr, în locul pădurilor nepătrunse, secerate uneori de incendii formidabile, se întindea acum pustiul de ghiață.

Trecusem pela sfârșitul verii prin acea zonă păduroasă a Siberiei. Uneori, căldura era destul de mare, și aerul înăbușitor, din cauza exalărilor nesănătoase din mlaștini, pe care vântul nu le poate aerisi din cauza desișului pădurilor. Oh, musculițele și insectele pădurilor mlăștinoase din Taiga!... Gonite de înțepăturile lor, une ori animalele din pădure, — zibelinele, vulpile, herminele, — porniau spre tundra înghețată dela Nord. Acolo am văzut oameni cu măști contra țânțarilor, sau oameni dormind în camere închise, pline de bălegar fumegând, care alunga insectele, dar făcea aerul sufocant. Intr'o noapte, am întâlnit o cireadă ce păștea la lumina focurilor, al căror fum era alungător de țânțari.

Incă de pe când intrasem în Siberia și traversam Taiga păduroasă, iarna ne ajunsese în acea zonă, cu geruri de 40—45 de grade! Zăpada e

de 2 metrii și pământul e înghețat până la 3 metrii adâncime! Și aceasta, într'o zonă.... „temperată"... Vă închipuiți, ce ne aștepta la Nord!...

Tăcerea iernilor siberiene este tot ce am văzut mai emoționant. Știți... „Marea Tristețe Albă", „Marea Tăcere Albă", a lui Jack London... Liniștea atmosferei este extraordinară. Vocea omului sau lătratul câinelui se aud dela distanțe colosale. Pământul crăpa de ger, și sgomotele acestea se auzeau ca niște pocnete, în tăcerea perfectă din jurul nostru. Acolo, în Siberia, am aflat că expresia „crapă pietrele de ger", afirmă o realitate posibilă.

Cu cât înaintam spre Nord, cu atât micii noștri prieteni din păduri, veverițele, se răriau. Intâlnirăm cirezi de reni și de elani, păscând mușchiul înghețat...

Și astfel, pătrunserăm în faimoasa tundră siberiană, care este o imensă câmpie polară, acoperită de ghiață, de noroaie și zăpezi... Râurile curg între țărmi artificiali de ghiață, de 50—60 de metrii înălțime, lucii ca niște pereți de oglindă. Ziua nu e decât de câteva ore; iarna va ținea încă 9 luni!....

Nici gerul însă, nici lipsurile, nu sunt atât de covârșitoare, ca aspectul acestei tundre. Un aspect mort, care-ți strecoară în suflet o tristețe funebră. Zile întregi am mers, în acest pustiu de zăpadă, fără să întâlnim o stâncă, un arbore, un tufiș. Făceam, noaptea, focul cu mușchiu uscat, pe zăpadă...

Intâlnirăm primele marte, adică acele sănii trase de câini...

La Yakutsk, la un termometru dela geamul unei case din marginea orașului, citirăm — 50 de grade! Fața și mâinile ne crăpaseră de ger. Eram extenuați, mai ales din cauza foamei. N'am putut rezista tentației și-am intrat într'o cârciumă periferică, unde am mâncat cât patru!

In fine eșirăm din cârciumă și pe o uliță dosnică, ne-am strecurat într'un șopron plin cu pae, unde am dormit...

De dimineață, ne-am cumpărat merinde, și-am încercat să ne furișăm afară din oraș.

Gex spera să găsească, la periferie, un om care să ne închirieze reni, pe cari să călărim, sau o sanie cu câini, care să ne ducă spre țărmul mării Ochotsk, de unde spera să trecem în Japonia.

Un fapt ciudat însă îl făcu să-și schimbe planul.

La un colț de stradă, întâlnirăm două cunoștințe vechi, sau mai bine zis portretele acestor două cunoștințe.

Pe un zid era lipit un afiș enorm, pe care erau imprimate portretul lui Gex Trevor și al meu! Gex citi proza rusească și-mi traduse: afișul îndemna pe locuitorii polari, cu reni și câini, sau fără, să se înscrie în potera ce urma să se organizeze, pentru prinderea „acestor doui spioni"! Se prevedea hrană și un salariu frumușel, pentru cei ce se vor înscrie. Afișul mai adăoga, că Ceka are indicii, cum că „spionul Gex Trevor și tovarășul său", se află prin meleagurile acestea, îndreptându-se spre Nord-Est, pentru a trece probabil prin regiunea polară, în America. Urmele noastre în zăpadă, fuseseră descoperite de cekiștii, ce se apropiau desigur de locul unde ne aflam!...

— Ce e de făcut, Gex? Am întrebat pe detectiv. De copoii aceștia de cekiști, nu cred că vom scăpa!... Ar fi în stare să se țină după noi, până la pol!...

— Hai, Rudy; am o idee...

Ne îndreptarăm spre centru...

— Gex, ne vor descoperi!

— Exclus! Suntem nerași de atâta vreme! Cu bărbile acestea, suntem de nerecunoscut...

— Dar ce vrei să faci?...

Gex căuta o stradă și un număr...

— Ai să faci pe surdo-mutul, îmi zise el. Ai înțeles?...

— Pe surdo-mutul?... Dece?...

— Să nu scoți o vorbă!...

Intrarăm într'o clădire de piatră cenușie, cu coridoare de umbră umedă. Un birou, cu ciment pe jos. In jurul nostru, forfoteau soldați și cekiști. O frică penibilă mi se strecurase în suflet...

Gex vorbi cu un cekist care scria la un birou... Acesta scrise ceva într'un registru; Gex mă arătă, mă înclinai. .

Când furăm iară în stradă, Gex îmi spuse:

— Mâine dimineață plecăm cu potera, să prindem pe Trevor Gex și pe tine!...

Un râs nebun mă cuprinse!

Gex ne înscrisese printre voluntarii ce aveau să pornească pentru prinderea noastră!...

— Le-am spus, continuă Gex, că fiind în mizerie, voim să ne înscrim în poteră!... Vezi să nu te trădezi: le-am spus că tu ești surdo-mut.

— Și crezi că nu le vom părea suspecți?.. Dacă ne vor cere acte?... întrebai, cuprins de teamă.

— Avem pe cele ce ne-a dat Ashmore. Și apoi, că suntem chiar cei urmăriți, aceasta nu vor bănui niciodată! Cel mult, dacă le vom părea suspecți, va trebui să facem totul pe drum, ca să le spulberăm neincrederea...

CAPITOLUL XXIII

Tundra polară

A doua zi, în zori, în fața clădirei Cekei, eram înșirați pe două dânduri, 12 voluntari și doui cekiști, ce aveau să ne conducă. Furăm echipați fiecare cu cizme, șube, câte o carabină, cartușe, merinde. Am pornit călări, formând o mică trupă, în timp ce un șef de soviet local, se suise pe un scaun și ținea un discurs, pentru proslăvirea energiei comuniste și contra spionilor ca Trevor Gex și tovarășul său!...

Nu credeam că din această operetă, vom cădea atât de repede în plină dramă.

Inaintarea prin zăpadă devenia din ce în ce mai penibilă. Tovarășii noștri din poteră, beau din când în când, din ploști de metal. Chiuiau, cântau în cor, cu o armonie uimitoare...

Am mers astfel, câteva zile, fără nici un incident. Făceam popasuri la posturile depărtate ale Cekei, în cabane izolate, în mijlocul pustiului de zăpadă.

E interesant de notat, că din cauza premiului pus asupra capetelor noastre, sau ca să arate că sunt zeloși, agenții Cekei din acele posturi unde poposiam, furnizau celor doui cekiști ce ne conduceau, cele mai fantastice indicii Nu era agent cekist dela astfel de posturi, care să nu îndrepte potera noastră, și toți susțineau că „spionii au fost semnalați în direcția Nord-Est". Probabil că era un caz de sugestie colectivă, deoarece afișul ce le fusese trimis, le sugerase aceasta. Urmarăm chiar piste, urme de sănii sau de pași, pe care unii agenți ce ne însoțeau dela un post la altul, afirmau că „sunt ale celor doui spioni"!

— Ce face oare Ana Sethland? îmi șoptea din când în când Trevor Gex. Nu se vorbește decât de noi, de „cei doui spioni"... Nu cumva au ucis-o?...

— Nu cred... Motocicliștii ce ne-au urmărit, au raportat desigur că suntem numai doi.

La un post foarte avansat, la o colibă de pe malul unui pârâu, se concentraseră săniile trase de câini și renii, ce porniseră de mai înainte, și ne așteptau acolo.

Se făcu o caravană de sănii și reni... Mi s'a dat un ren să călăresc pe el. Nu e tocmai plăcut, să călărești pe un ren. Dar din nefericire, din Laponia, până în Kamtchatka, în vasta tundră ce înconjoară Oceanul Glacial, singurele animale ce trăesc, sunt renii, câinii și... oamenii. Sub mine, aveam o șea instabilă, ca de măgar, făcută din lemn. Alți reni purtau samare.

Am observat că aceste animale au un miros tot atât de fin, ca și al copoilor. Renii miros existența ierbei și a mușchiului, sub un strat foarte gros de zăpadă, sapă și își găsesc astfel hrana. Pe alocuri întâlniam pini pitici, un fel de jnepi, numiți pe aci Kedrovnik; pe tulpinele lor mici renii găseau totdeauna mușchi.

Câinii, nu numai prin forma și culoarea lor cenușie, dar și prin urletul lor, par lupi. Sunt înhămați câte 6 la o sanie, numită nartă. Sunt câini pe jumătate sălbateci, ca și conducătorii lor. In halte, unde poposim peste noapte sub corturi, se dă câinilor peste sărat, cu un miros infect, ce constituie toată hrana lor.

(Va urma)

DE VORBA CU CITITORII

Sandra. — Desigur, anunţul lui „Orient Europe" este cât se poate de serios. Dacă aveţi puţină şansă şi bunăvoinţă, puteţi ajunge în scurtă vreme „star". Adresaţi-vă în str. Cobălcescu 56 Etg. II, la firma de mai sus.

Marietta C. — Dolores del Rio originară din Focşani? De unde şi până unde deducţia aceasta?... Sunt perplex şi nedumerit... Mă aştept să-mi spui, mâine-poimâine, că Ramon Novarro are doi copii la Mizil şi o soţie părăsită la Tîrchileşti... Eu cred că d-ta nu prea vrei să fii serioasă.

Marioara Frăsineanu. — Să-ţi spun eu povestea ...Cu oraşul Caracal?... Cred că „Dimineaţa Copiilor" ar fi ceva mai indicată să-ţi releve aceste mistere; e şi mai potrivită cu vârsta şi naivitatea d-tale.

Charmelle. — Nu trebue să te grăbeşti, dudue; mi-e imposibil să rezolv toată corespondenţa într'un singur număr. După câte mi-amintesc ţi-am răspuns. Totuş, repet: Clive Brook primeşte corespondenţa prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A. Pentru Ivan Petrovich adresează prin „Mon Ciné", 3, rue Rocroy, Paris, care va face să-i parvină, oriunde s'ar afla...

Chibrit suedez. — Frumos pseudonim! Fereşte-te însă să nu iei foc odată şi să te arzi, mai înainte de a aprinde măcar o ţigară... 2. Wilhelm Dieterle e un actor destul de simpatic şi corect. Am impresia că e acelaş om **cumsecade şi în viaţa-i particulară.** Dar, dragă **chibrit...** te încălzeşte asta pe d-ta?...

Getta. — Pentru Greta Garbo, adresaţi la Metro-Goldwyn-Mayer Studio, Culver. City California, U. S. A. în limba engleză sau suedeză.

Ziky Allways. — Lewis Milestone este român de origină. Contează actualmente printre cei mai mari regisori dela Hollywood, mai ales în urma succesului obţinut cu filmul lui „Pe frontul de Vest nimic nou". Scrie-i la Universal Studio, Universal City, California, U. S. A. De preferat, în limba engleză; româneşte ştie prea puţin.

Mimmy Vax. — Am părere foarte bună despre Greta Garbo. Eu n'aş putea s'o condamn cu atâta uşurinţă. Dacă în unele locuri lasă poate de dorit, nu e din vina ei, ci a regisorilor. In „Anna Christie" îşi interpreta rolul destul de corect şi dacă a dat naştere unor comentarii, e poate datorită faptului, că unii se aşteptau la o revelaţie extraordinară. Să judecăm omeneşte: nici celui mai genial actor nu-i poţi cere decât atât cât stă în posibilităţile lui de exteriorizare. Cred că Greta şi-a făcut întotdeauna datoria de interpretă cu o constiinciozitate demnă de relevat. Dealtfel este actriţa pe care o prefer şi aş fi de compătimit, dacă cineva mi-ar dovedi că sunt lipsit de gust.

A. Mustakidis. — Gary Cooper...

Domnul care-mi scrie din Tarutino. — Cum vrei să-ţi răspund, dacă semnezi indescifrabil? Despre Greta Garbo vezi mai sus? Cea mai mare vedetă a ecranului?... Ce fel, **mare,** în volum sau înălţime? 3. Cea mai frumoasă se poate alege numai prin plebiscit. 4. Rolurile principale din filmul „Afacerea Dreyfus" sunt interpretate de Henrich George şi Albert Bassermann.

Micul Lord. — Prin corespondenţă.

Dida Kidor. — Greta Garbo s'a născut în Suedia. Lya Mara, la Riga. Marcella Albani locueşte la Berlin-Halensee, Paulsbornerstrasse, 13. Lillian Harvey a logodită cu Willy Fritsch.

Ludvig Feckete. — Iartă-mă, scumpe domn, dar atunci când mi se trimit fotografii fără să le cer, nu răspund nimic... Pentrucă nu vreau să dau cuiva speranţe care s'ar putea să se spulbere şi-apoi să fiu eu cel invinovăţit.

Rodolfo. — Artist de cinema? Am mai discutat această chestiune în rubrica mea. Nu văd decât o singură cale, pentru a o epata pe Mimi a d-tale: adresează-te la **„Orient Europe"**, în str. Cobălcescu 56, Etg. II. Au mai lansat ei multă lume. De altfel au mai fost satisfăcuţi mulţi dintre cineamatori. Dar grăbeşte-te.

Martha. — Mulţumiri distinsei mele corespondente.

Josette de Saxa. — Incep prin a te invita să-ţi schimbi pseudonimul. „Pentru Greta Garbo, Maurice Chevalier şi Susy Vernon, adresează prin „The Standard Casting Directory" 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A. **2.** Suzy Vernon are 28 ani. Cred că **răspunde.**

Cavaleristul din Târgovişte. — Dacă ţii neaparat să-i scrii în englezeşte şi dacă nu e vorba decât să-i soliciţi un autograf eu te pot servi cu un fel de scrisoare-tip. Iat-o::

Dear Sir,

A very humble admirer of you and your art would feel very much honored, if you would have the kindness to sign the enclosed photo. I assure you, that your autograph will occupy ist place of honor in my collection.

Thanking you in advance for your amability I remain

in sincerest admiration

(semnătura şi adresa)

Nu uita apoi că la această scrisoare trebue să anexezi d-ta şi fotografia, pe care vrei să ţi-o semneze.

Stud. P. Verneanu. — Precizează-mi întrebările!... Ce anume lămuriri doreşti?...

Javra diafană. — Am răspuns la timp, scumpă şi diafană Javră... 1. Gary Cooper e însurat. Ei, şi dacă n'ar fi?... D-ta eşti la Viena şi el la Hollywood...

Hygia. — Mulţumesc, mulţumesc mult!... Am fost extrem de ocupat în ultimul timp, cum nu-ţi poţi imagina aşa că întârzierea răspunsului nu s'a datorat nici unei rele voinţi. Cum s'ar putea de altfel să-ţi imaginezi aşa ceva?... Tocmai faţă de d-ta?... Mai scrie-mi şi lasă necazurile acelea cotidiane. Nu-ţi face inimă rea din cauza lor; sunt mizerii inerente în viaţa fiecărui individ. Eşti o fată cultă şi pricepi destul de bine viaţa.

Liana. — Pola Illery a fost angajată pentru un nou film al cărui titlu nu-mi este încă cunoscut. Voi anunţa la timp noutăţi despre drăgălaşa noastră compatrioată.

Dim. Gheorghe - Giurgiu. — Lasă ideile acestea. Cinematograful e rezervat altora, care au şansă şi... bani mulţi de cheltuit până când reuşesc să se lanseze (dacă reuşesc...) Apucă-te de lucruri mai serioase!...

Heliotrope. — Nu. Vilma Banky şi Ronald Colman nu mai joacă împreună, decând cu filmul vorbitor, din cauză că ea ştie germana şi el... engleza... Iţi închipui ce-ar ieşi!... Dealtfel acelaşi lucruri s'au petrecut cu multe alte duo-uri de protagonişti.

S. A. D. — Brăila. — Cum se poate să credeţi aşa ceva?... Mai întâi că filmul „Byrd la Polul Sud" este un **documentar.** Şi un documentar ca acesta nu poate fi turnat în studio niciodată. Sunt peisagiile autentice ale Polului Sud, luate cu ocazia ultimei expediţii a lui Byrd, de anul trecut.

Lică Sireţeanu. — Până acum Ronald Colman nu şi-a afirmat încă un debut convingător în filmul vorbitor. Iată explicaţia faptului, că nu l-ai mai văzut cam de mult pe ecran. Să sperăm totuş că-l vom vedea.

Niky. — Nu cunosc adrese de... miliardari.

Ciobăniţă-Cluj. — Vă rugăm a ne trimite de urgenţă adresa, spre a vă transmite primele rezultate ale interventiei dv., pentru copiii moţilor.

Garbo. — Vezi mai sus.

Iulia Bratosin. — Considerându-te, — după cele ce ne-ai scris, — destul de groasă la piele, ca să nu roşeşti, te poftim la redacţie, ca să constaţi singură, atât pielea mea, cât şi a celorlalţi redactori, la alegere.

Jeny Podărcă-Ploeşti. — Adresaţi-vă Municipiului Bucureşti, Serviciul Sanitar, de unde puteţi primi toate informaţiile. Dar ceva mai de Doamne-ajută n'ai putut găsi?

Myosotis. — Caricatura e admirabilă şi a fost reţinută de direcţiunea revistei, spre a fi publicată. Asemenea lucruri ne interesează şi dacă poţi, mai trimite-ne din când în când. Tot odată, mă iartă că ţi-am întârziat răspunsul. Aş fi vrut să apară în acelaş număr cu desene, dar mi-am dat seama c'ar fi trebuit să te ţin prea mult, spaţiul revistei fiind deocamdată ocupat până la ultima coloană.

Katherine Weiss. — Mă măguleşti, dudue. Oi fi eu cum oi fi, dar d-ta mă înalţi în slava cerului şi crede-mă că nu merit atâtea elogii... Ţi-o spun din convingere... personală.

D. de M. — Hans Albers locueşte la Berlin W. 9, Lennéstrasse 7. Cred că răspunde. Scrie-i în limba germană. Da, da, îmi place fraza scurtă şi concisă. Vezi numai să nu te deochi!...

Ingânduratul agronom D'Amot-Oradea. — Eu te-aş sfătui să părăseşti aceste... gânduri. Dacă o iubeşti într'adevăr, nici diferenţa de vârstă, care de fapt nu e prea mare, — şi nici influenţele venite din afară, n'ar putea să te decidă la o ruptură. Nu uita că n'ai să trăeşti în casă, cu lumea care-ţi bagă în cap idei negre, ci cu ea, ca fata pe care ţi-ai ales-o. Şi-apoi de multe ori prinde bine ca soţia să fie ceva mai coaptă la minte.

Cydalice. — Ei, uite, nu-mi aduc aminte şi pace...

Benito-Chişinău. — Pentru Buster Keaton, Greta Garbo şi Ramon Novarro adresează corespondenţa la Metro-Goldwyn-Mayer Studio, Culver City, Cal. U. S. A. în limba engleză. **2.** Brigitte Helm, la Berlin-Dahlem, Im. Winkel, 5.

La fauvette. — Fii bine venită!... Pentru George Calboreanu — foarte simplu — adresează corespondenţa la Teatrul Naţional. Actorii noştri, nu ştiu din ce motive, nu prea vor să-şi vadă adresele publicate.

F. R. Beclean. — La orice magazin de note muzicale.

Antonina de Mongomery (?) — Terfren Laila locueşte... în India, cum te duci, pe dreapta. Primesti corespondentă în toate limbile şi nu răspunde decât... verbal, după ce i se achită onorariul, care e cam mare. Eu te-aş sfătui totuş, să renunţi la consultaţie.

Selim-Iaşi. — Charles Farrell s'a căsătorit de curând cu Virginia Valli. S'ar zice c'a făcut-o ca să se răzbune pe infidilitatea Janettei Gaynor. Eu cred însă că s'a căsătorit, pentrucă i se urâse... cu binele.

I. Iarcovetchi. — Poate că vom publica întrun viitor număr, biografia amănunţită a acestui actor. In spaţiul acesta mi-ar fi imposibil s'o fac. Dacă doresti numai simple date, îţi stau la dispoziţie. Precizează-mi.

Hariana. — Data precisă a lui Lon Chaney?... Care dată? A naşterii?... A căsătoriei?... A debutului?... Sau a morţii?...

Un anonim. — Dacă nu-mi precizezi titlul filmului, nu ştiu despre ce e vorba.

Nenorocita Zoetlana. — Da, vă puteţi adresa Tribunalului local, care vă va face dreptate. Vă compătimesc şi vă doresc tot succesul. **J. de S.**

De la

 la 30

CEASORNICUL de pe cămin bătu de şase ori, când Tomas Gideon păşi în camera sa, închiând uşa terasei.

Incepuse să însereze deabinelea şi ploaia ce cădea mărunt, nu prea dădea perspective frumoase partidei de vânătoare, plănuită pentru a doua zi.

Tomas, plictisit de vremea de-afară, împinse un fotoliu spre cămin, înfundă cu tutun pipa şi când se pregăti să aprindă chibritul, auzi soneria telefonului. Enervat de acest deranj se duse spre nişa de lângă uşă, unde avea instalat telefonul şi ridică aparatul.

— „Allo. Aici e Tomas Gideon. Da Gideon. Castelul de vânătoare Gideon din Connaby. A... doctorul Pender? Bună seara domnule doctor. Pauză.

— „Ce spui ? Ţi s'a comunicat că te-am chemat urgent prin telefon?" După o mică pauză. „Cum? Ce spui te rog? Că aş fi telefonat că s'a încercat de către doi oameni înarmaţi cu revolvere, un atentat asupra mea? Dar sunt chiar eu însumi la aparat, m'am întors adineauri dintr'o plimbare prin parc. Sunt perfect sănătos.... De eri suntem aci, eu şi cu nevasta. Voiam să facem mâine prima partidă de vânătoare. Dar cu vremea asta... ştiu eu? Spui că ai fost rugat să mă chemi imediat.... curios.... In orice caz mii de scuze pentru deranj. Dar, dacă, spui că telefonezi dela parohie poţi fi într'un sfert de oră la mine. Te aştept... A fost desigur o glumă de prost gust".

Gideon era congestionat la faţă de enervare, când puse receptorul la loc. Iată neplăcerile telefonului. N'ai nici o clipă de linişte. Dacă nu te deranjează vreun om de afaceri sau un prieten vorbăreţ, atunci nu te lasă în pace farsorii aceştia de prost gust.

Infuriat luă cartea de telefon, căută în grabă numărul poliţiei din oraşul apropiat şi....

— „Dă-mi te rog pe d. Inspector. Allo, da. Aici e Tomas Gideon dela castelul de vânătoare din Connaby. Bună seara domnule inspector. Uite despre ce e vorba. Acu vreo zece minute şi-a permis cineva, nu ştiu cine, să cheme la telefon casa d-rului Pender, să spună cum că eu aş fi fost la aparat şi aş fi cerut ajutor căci s'a încercat asupra mea un atentat. In timpul acesta d-rul Pender era la parohie; i s'a telefonat imediat acolo ştirea. Trebue să ştim cine e acela care şi-a permis această glumă proastă? Eu sunt perfect sănătos. Da sunt singur acasă. Soţia mea s'a dus până în oraş să târguiască ceva. Servitorul a plecat şi el dela castel. Iar femeea de serviciu, care doarme seara la ea acasă, a plecat. De când suntem aci ? De eri. Servitorii sosesc de abia mâine... Dacă avem bijuterii ? Nu atâtea ca să se comită un atentat pentru ele. Dacă bănuesc pe cineva ? Cine oare dintre cunoştinţele mele, să se preteze la o asemenea stupiditate. Nu e doar întâi Aprilie. Crezi că ar putea fi în legătură cu un atac plănuit ? Voi fi atent. E bine să fiu prudent. Vrei să vi aci imediat ? Foarte mulţumesc. Te aştept".

..... *se auzi un ciocănit la uşa de geamuri a terasei.*

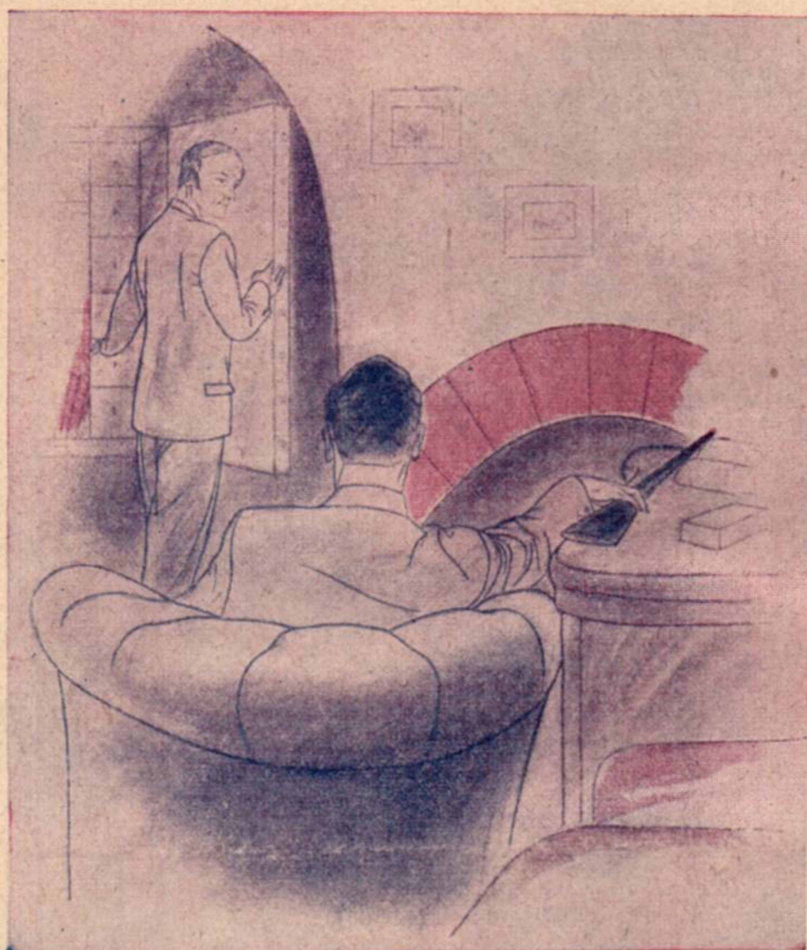
Gideon rămase câteva clipe gânditor, lângă cămin. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

Duşmani avea, fără îndoială. Trecea doar drept un arivist. Totdeauna a ştiut să-şi croiască drumul şerpuit, prin viaţă. Desigur că mulţi îl urăsc, dar de aici şi până la un atentat ? E stupid să bănueşti că ar fi posibil.

Dar chiar exclus de tot nu îi părea lui Gideon, căci luă o puşcă din panoplie şi o puse mai la 'ndemână, pe masă. Apoi îşi apropie fotoliul de uşa verandei, aşa că să poată privi bine prin fereastra ei. In dreapta era uşa ce da în coridor, în stânga o fereastră, prin care se zăriau dealurile regiunii, iar în spatele lui se afla un perete gros.

Nervos, Gideon privia în stânga şi în dreapta, dela o fereastră la alta, apoi spre uşă, încercând să înţeleagă situaţia.

Doctorului Pender i s'a telefonat la ora 6. Dacă doctorul ar fi fost acasă şi ar fi plecat imediat spre castel, ar fi ajuns la 6 şi jumătate şi dacă lucrurile ar fi fost adevărate, desigur că l-ar fi găsit pe Gideon

In timp ce servitorul descuia cassa de bani, Thomas Gideon trase arma mai aproape de el.

mort. Acum era 6 şi 10 minute. In cele douăzeci de minute ce urmau trebuia să se hotărască.

Ceasornicul ticăia monoton. Deodată se auziră ciocănituri la uşa ce da în coridor.

— „Intră" — zise Gideon speriat, cu mâna crispată pe armă.

Jerome servitorul intră, şi dete la o parte draperia.

Intre timp se făcuse întuneric.

— „Nu vrei să te duci până la gară şi să vezi dacă au venit bagajele dela Londra"? — zise Gideon servitorului.

— „Cu plăcere, Sir, dar acum două ore mi-a fost foarte rău, am leşinat chiar şi apoi mi-a promis factorul poştal, că se va interesa el la gară. Am vrut să vă cer consimţimântul, dar nu eraţi acasă".

— „Acum ţi-e mai bine, Jerome?"

— „Mulţumesc Sir, mi-am revenit puţin".

— „A fost cineva pe aici în lipsa mea ? Doi bărbaţi de exemplu".

— „Nu sir, numai poştarul. Dar aş vrea să vă vorbesc ceva, d-le Gideon. Pot oare ?

— „Da, desigur Jerome. Lasă însă transperantele. Şezi şi spune-mi ce vrei ?"

Servitorul se aşeză jenat într'un colţ şi nu ştia cum să înceapă. Gideon îl privia fix. Jerome coborî privirea.

— „Ceeace vreau să vă rog, Sir, este să-mi împrumutaţi cincispre-

zece lire. Ştiu că vi se va părea ciudată rugămintea mea, mai cu seamă că nu am posibilitatea de a vă da o garanţie. Dar, Sir, sunt de patru ani în slujba dv. şi puteţi avea încredere în mine",

— „Dar ce s'a întâmplat ? Ai pierdut la cărţi ? Căci dacă vrei să te împrumut, trebue să ştiu pentru ce ai nevoe".

„Pentru soţia mea, Sir".

Gideon îl privi surprins.

— „N'am ştiut niciodată că eşti căsătorit, Jerome".

— „Nu v'am spus atunci când m'aţi angajat, căci pe vremea aceea trăiam despărţiţi. Ea e în Canada şi bărbatul cu care trăia, a părăsit-o acum".

— „Dece nu divorţezi, Jerome?"

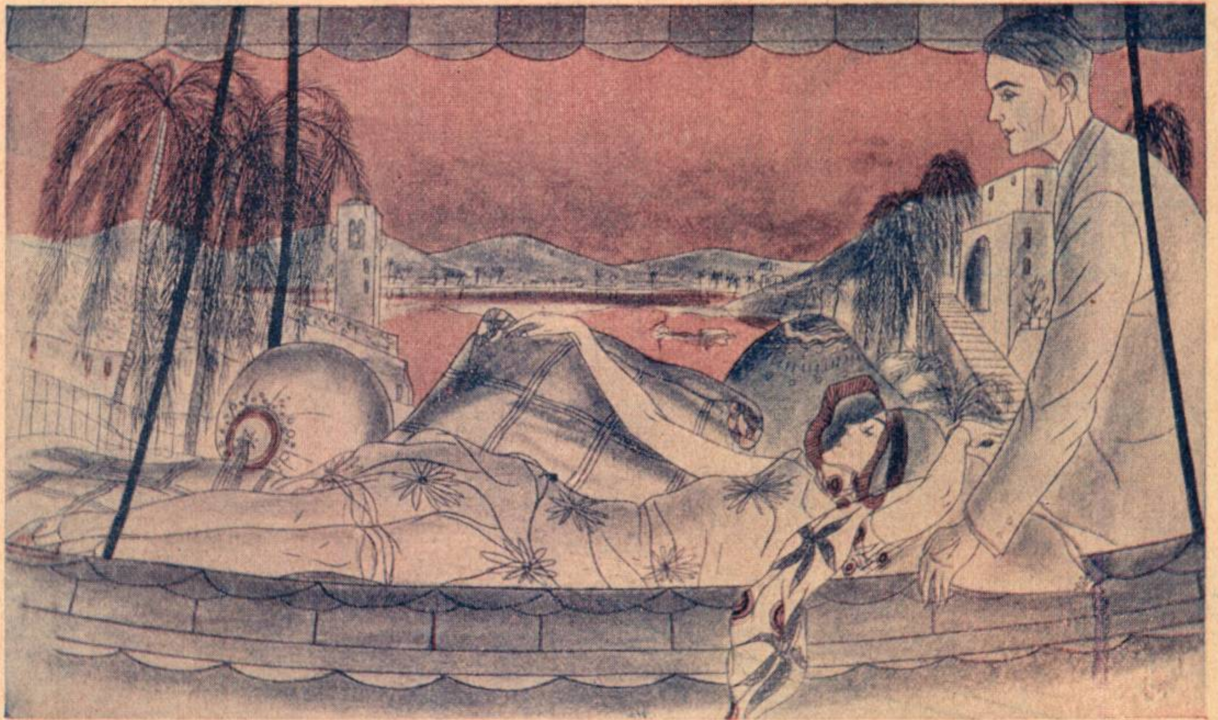
— „Costă prea mult şi de altfel în orice caz ar trebui s'o întreţin. Acum vrea să se înapoieze în Anglia, unde speră să găsească mai curând de lucru. Pentru călătoria ei am nevoe de bani".

Gideon îl întrerupse.

— „Şi vrei să trăeşti din nou cu ea, după ce se va întoarce?"

— „Nu Sir, nu mai am nici o încredere în ea. Şi ar trebui să coboare cerul pe pământ, ca să mai pot trăi cu o femee, în care nu mai am nici o încredere".

— „Da, ai dreptate" — zise Gideon gânditor. „Vei primi avansul, Jerome. Uite cheia dela casa de fier, deschide-o şi adu-mi pachetul de bancnote din sertarul stâng de sus".

.... filfizonul cu care flirtează pe Riviera, Thomas Gideon le interzisese în urmă orice întâlnire... Lucrase probabil sub influenţa lui....

Jerome se apropie de nişă, unde se afla casa de bani. Gideon trase instinctiv puşca mai aproape. Voia oare Jerome numai cei 15 pfunzi, sau năzuia la mai mult ? Desigur că văzuse puşca. Dar totul trecu fără să se întâmple ceva.

— „Nu-mi mulţumi", zise Gideon, după ce numără suma servitorului. „Vei introduce pe d-rul Pender, imediat ce se va anunţa".

„Ciudată afacere" — se gândi Gideon. „Cine ar fi zis că Jerome e căsătorit şi pe deasupra şi nefericit ?"

Gânduri neplăcute îl frământau. Faţa i se brăzdase. Il neliniştia aventura dela telefon. Nu se simţia deloc sigur, deşi camera părea mai mică şi mai intimă, din cauza perdelelor lăsate.

Ceasornicul de pe cămin arăta orele 6 şi 20 când cineva bătu la uşe. Dar nu la aceea ce da în coridor, ci la uşa verandei.

Gideon se ridică şi privi prin crăpătura draperiei.

— „Vai, Marion, cum m'ai speriat" — zise el trăgând zăvorul uşii. „De ce-ai venit prin grădină ?"

Doamna Gideon păşi în cameră şi ochii îi străluciau la lumina lămpii. Avea o privire limpede şi rece.

— „E un aer înăbuşitor aci — zise ea. Dece ţi toate geamurile închise ?".

Era cu douăzeci de ani mai tânără decât soţul său şi în clipa aceasta, cu păru-i strălucitor de negru şi cu obrajii îmbujoraţi, părea mult mai tânără şi nespus de frumoasă.

— „Am venit prin grădină ca să scurtez drumul" — răspunse ea însfârşit întrebării lui Gideon. „Trei ore am pierdut în oraş cu târguitul. Ce bine ar fi fost, dacă ne-am fi adus aci şi automobilul".

— „Hai, scoate-ţi mantoul şi fă-te comodă", zise Gideon aşezându-se lângă foc.

Soţia sa luă loc pe bancheta căminului. Gideon nu îndrăsnia să-i povestească întâmplarea dela telefon. Aştepta desfăşurarea lucrurilor.

— „Dă-mi te rog cleştele" — strigă ea brusc, încât Gideon o privi speriat. „La tine şi focul cel mai aprig se stinge".

Răcâi cu cleştele în cămin, strânse jarul spre mijlocul lui până ce ţâşniră iar flăcările. Se ridică apoi, făcu ocolul odăii şi se trânti în cel mai comod fotoliu.

— „Mi se pare că şi mâine o să fie vreme proastă" adăugă ea, „aşa că în nici un caz n'o să putem face partida de vânătoare. Ai putea să telefonezi familiei Maxwell şi să-i întrebi ce plan au pe mâine. Alice îmi propusese să organizăm pe mâine un picknick undeva. Cheamă-i şi pe ei la telefon şi întreabă-i".

Gideon se sculă, trecu în nişa unde era telefonul, luă cartea şi începu s'o răsfoiască nervos. Auzind un mic sgomot în spate se întoarse brusc.

Doamna Gideon era în picioare. Faţa-i era palidă, ca de mort. Privirea îi era aspră şi ţinea mâna întinsă spre el.

In clipa aceasta cineva bătu. Uşa din coridor se deschise şi Jerome anunţă :

— „D. Doctor Pender".

Doamna Gideon râse sgomotos şi un obiect de metal îi căzu din mână pe podea. Era un revolver.

Gideon mai avea încă în mână receptorul. Bănuia deacum ceeace soţia sa intenţiona. Dacă doctorul ar fi venit cu un minut mai târziu, desigur că planul i-ar fi reuşit. Iar farsa dela telefon ar fi fost o explicaţie destul de

... se apropie de ea şi-i întinse paharul cu vin roşu. Femeea era sdrobită şi şedea cu capul plecat.

demnă de crezut. Fără îndoială că acest mişelesc plan va fi fost pus la cale de către neisprăvitul gurăcască, cu care ea flirtase anul trecut la Riviera, până ce el le-a interzis întâlnirile. A avut atunci chiar o scenă violentă. Dar acum era doctorul de faţă şi trebuiau să joace o comedie, pentruca el să nu înţeleagă nimic.

— „Bună seara, domnule Gideon" — zise doctorul, după o mică pauză. „Pentru un om asasinat arăţi destul de bine. Noroc că lucrul nu a avut un sfârşit tragic. Dar desigur că a fost o jumătate de oră puţin plăcută pentru d-ta".

— „Da, mi-a distrus nervii, domnule doctor. Şi nevasta mea care pe lângă multiplele-i calităţi, o are şi pe acea de aprigă protectoare a mea, era gata să ucidă cu revolverul pe primul străin care ar fi intrat în odae".

— „Desigur că uneori această prudenţă e de folos. Dar acum, odată ce pericolul pare să fi trecut, ar trebui să vă liniştiţi puţin".

Gideon scoase o carafă şi câteva pahare din bufet, umplu un pahar cu vin, se apropie de scaunul pe care plângea soţia sa, cu capul în mâini, îi întinse paharul şi îi spuse cu ton apăsat şi rece :

— „Bea câteva picături şi du-te apoi de te culcă. Nu mai fi îngrijorată, orice pericol a trecut. Cel mai bine ar fi să încerci a uita totul".

Doamna Gideon goli dintr'odată paharul, dete bunăseara doctorului, scuzându-se că se retrage şi părăsi camera.

Se opri o clipă în mijlocul scării, se întoarse, privi întrebător spre Gideon, el însă nu scoase nici un cuvânt, o privi la rându-i nemişcat, până ce ea închise uşa în urma ei.

Gideon se depărtă de lângă cămin şi se trânti într'un fotoliu. Doctorul ridică revolverul şi scoase cartuşele. Tomas îl privi atent. Era clar că doctorul observase comedia.

—, „Pericolul a trecut" — zise doctorul, aşezându-se pe un scaun şi neîndrăsnind să-l privească în faţă, — ‚dacă a existat vre-un pericol". N'ai avut nici o vizită neplăcută ?"

— „Nu", — răspunse scurt Gideon.

— „Va să zică toată chestiunea n'a fost decât o glumă de prost gust şi pe deasupra şi o frică straşnică. Asta a fost partea mai rea. Am trăit cu toţii o jumătate de oră cam neplăcută.

Apoi se sculă.

— „Mă vei scuza dacă te voi părăsi. Tânărul Brownlow are pneumonie şi trebue să mă duc să văd cum îi mai merge. Bună seara".

— „Bună seara domnule doctor, şi iartă-mă că te-am deranjat".

Gideon îşi apropie scaunul de cămin şi privi îngândurat jarul.

— „O jumătate de oră neplăcută !" se gândi el. „Treizeci de minute numai, dar au nimicit întregul trecut"...

Trad. de E. Gr.

Recunoştinţa regelui petrolului

HENRY L. DOHERTY, este magnatul petrolului american.

Vă închipuiţi desigur, cam ce inseamnă acest lucru. Nici el singur, nu mai ştie cât de fabuloasă îi este averea: un fel de isvor perpetuu, un sac fără fund, din care scoţi mereu, fără să se sfârşească.

Pentru acest om nu există termenul *imposibil*. Cele mai extravagante lucruri, le poate obţinea prin acelaş mijloc invariabil: banul.

Henry L. Doherty nu avea copii. A adoptat o fată, născută din părinţi sărmani: Elena.

I-a dat o educaţie aleasă, a ţinut-o ca pe o prinţesă şi acum a socotit că a venit vremea să o lanseze în societate.

A socotit miliardarul că fiica unui om de importanţa lui, trebue lansată cu o anumită pompă. A chemat deci pe secretarul lui şi i-a spus:

— Ascultă Jim, dau un bal în cinstea fiicei mele.. Inţelegi cred, că a venit vremea să o introduc în societatea din Washington... Voi cheltui pentru această serată un milion de dolari.

— Cât?

— Un milon de dolari... Cred că o să ajungă, nu?

— Da... v'ajunge...

Până şi secretarul obicinuit cu sume fantastice, rămase uimit...

Se supuse totuş şi începu să... organizeze...

Primul lucru a fost angajarea localului. Căci oricât de somptuos era palatul lui Doherty, nu ar fi ajuns pentru proporţiile grandioase ale balului.

S'a prezentat deci la directorul hotelului Mayfair — cel mai mare hotel din Washington — şi a reţinut pentru seara balului, un etaj întreg...

Saloanele au fost montate într'o bogăţie de culoare şi lumină, de un efect extraordinar.

Cei cari au fost invitaţi povestesc, că s'a servit o masă ca 'n poveşti.

Fiecare tacâm, a costat 5000 de lei!

La sfârşitul mesii, d-nul Doherty, se ridică şi rosti următoarele cuvinte:

— Ca mulţumire, pentru cele douăsprezece domnişoare, care miau făcut deosebita cinste de a ţinea companie fiicei mele, Elena, îmi voi permite să le fac câte un mic dar, în amintirea acestei seri !

Invitaţii au fost poftiţi în curte. Douăsprezece limuzine străluceau în razele unor reflectoare special montate.

Domnişoarele de onoare îşi luară în primire, „micul dar", oferit de Henry L. Doherty.

— g —

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia : str. Const. Mille 7—9—11.
Preţul abonamentelor : *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA
ilustrată

INGENUA. — Truus van Alten, o descoperire recentă pentru cinematograful sonor

Atelierele „Adevĕrul", S. A.

ANUL V. — No. 218. SUPLIMENT GRATUIT „REALITATEA ZAMBEŞTE" 2 APRILIE, 1931

REALITATEA ilustrată

PRIMĂVARA. — Cel mai mic artist de cinema, Loulou (Napoleon) Zdislaw, Paris

PREŢUL 10 LEI

Diferite moduri de a fi bine îmbrăcată

— De câte ori mă aflu, ca acum, într'o reuniune de femei bine îmbrăcate, mă amuz să le clasez pe categorii.

Sunt atâtea moduri de a fi bine îmbrăcată!

— Soarbe-ţi ceaşca de ceai şi uită-te, fără să pari că o faci, la doamna blondă dela măsuţa din dreapta. Blondă e un mod de a vorbi, fiindcă deşi nu mai avem resursa culorii sprâncenelor, înlocuite de modă prin arcul albastru neverosimil, suportabil numai dela distanţă, deşi tenul e la adăpost gros sub pudră, — se simte, prin nu ştiu ce isbucniri brune, sau numai prin instinctul ochiului, că doamna aceasta nu-i o blondă naturală. Este iarăş cât se poate de vizibil, — vizibilitatea, dacă-i pentru ea un scop, se poate spune că şi l-a ajuns — că-i îmbrăcată după ultimele decrete. Nimic nu contrazice moda, în nici un detaliu. Dar totul poartă acea notă personală, variabilă la infinit — nefericită de data asta. O privire e deajuns: verdele rochiei scârţâe, agrafa dela pălărie e enormă, pantofii de crocodil au un *pendant* supărător în geanta de crocodil şi în garnitura mănuşilor, brăţările, cerceii, inelele ce o acoperă, nu-s o completare cum ar trebui. Vezi cât e de inutil complicat modelul rochiei şi ascultă puţin cum strigă silueta cabrată pe corset a doamnei:

— „Mă vedeţi? M-aţi văzut?"

— Am mai întâlnit-o undeva, tot atât de excentrică.

— Să nu confundăm. O *excentrică* este, fără îndoială, o femee îmbrăcată strigător, dar nu neapărat fără gust. Poate avea chiar, nu te mira, un rafinament artistic superior. Scopul ei este nu numai de a atrage atenţia, lucru pe care-l vrea şi cea mai modestă; ea ţinteşte să braveze mediocritatea ,să se desprindă, chiar cu riscuri, din turma care nu-şi permite o fantezie în afară de „sfântul Jurnal".

— Vre-o nouă îmbogăţită.

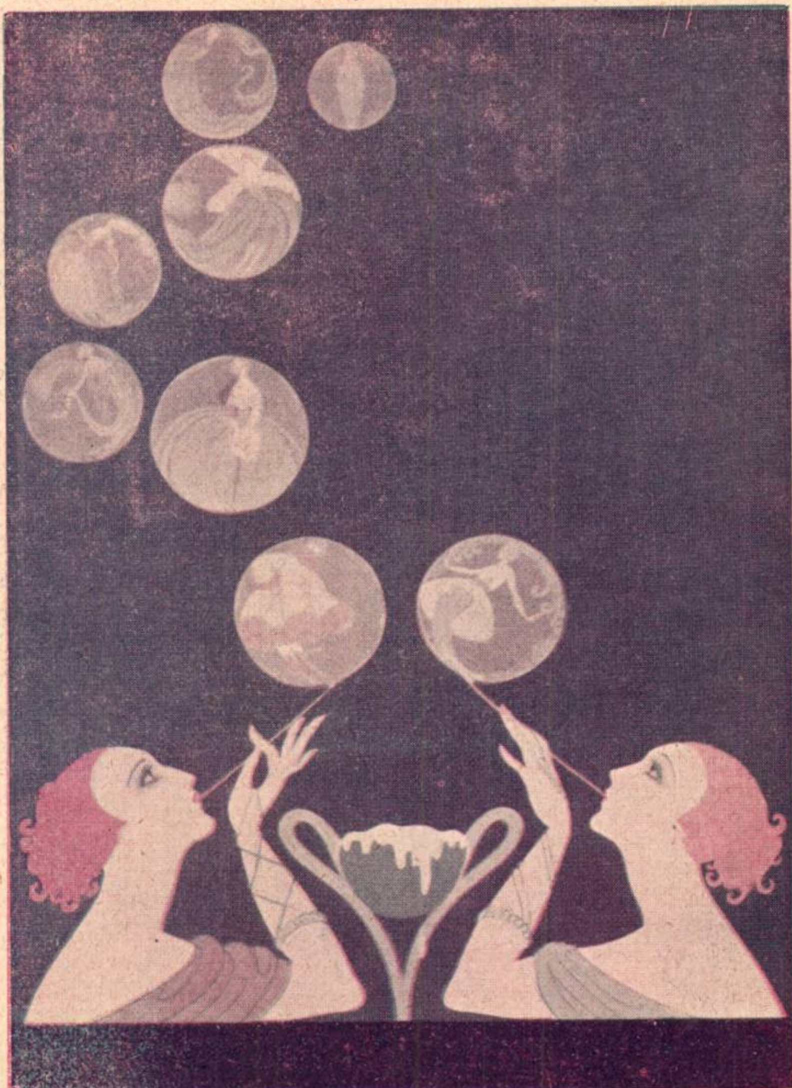
— Cuvântul înglobează prea general. Câte vechi bogate am putea număra aci, şi oriunde?

— S'o numim dar *vizibilă*. În contrast cu tovarăşa ei de masă pe care abia acum o descopăr.

— M'am mirat şi eu adesea de persoanele care nu isbutesc să reţină nici o privire.

— Nu-i urâtă, nu-i demodată, nu-i vulgară.

— Numai calităţi negative. Nu-i nici măcar cu voinţă modestă. Rochia pare să fie costisitoare. Explicaţia stă poate în înclinarea provincială de a nu da atenţie accesoriilor. Pălăria e un model comun, pantofii nu-s acei cari ar trebui, geanta e desperechiată, în totul o confuzie mai mult de ordin tehnic, curabilă deci. Am zis *provincială* din obişnuită, deşi atâtea femei cari nu locuesc în Bucureşti

Moda în decursul veacurilor.

se îmbracă fără cusur. Dar şi când zici bucureşteancă, evoci nu numai Calea Victoriei dar şi ceva din lăbărţarea de Moşi, după cum epitetul de „parisiană" a căpătat, în drumul până la noi, nuanţe de midinetă şi de reclamă de magazin eftin.

— Grupul de domnişoare care vin din sala de dans e drăguţ.

— Atât. Nimic de criticat, nimic de admirat. Sunt începătoarele, timidele, care de frica unei greşeli de gust, se lasă în voia rochiilor gata, sau a croitoresei căreia-i convine să execute acelaş model de şapte ori. Sunt tinere. Unele vor căpăta cu timpul îndrăzneala gustului sigur. Altele rămân toată viaţa *timidele* bine îmbrăcate. Trei sferturi din femeile de aci sunt în felul ăsta, desesperant de bine îmbrăcate, încât le acopere şi pe acelea cu o estetică personală desăvârşită.

— E posibil să nu descoperim nici una?

— Nu, nu-i posibil. Un ochiu expert le identifică numaidecât. In grupul de vre-o zece persoane, vezi, în mijloc o doamnă în negru asortat cu alb? Când ai descoperit-o, n'o mai vezi decât pe ea, ca şi cum ar avea o *aura* de eleganţă în jurul-i, sau o doză de magnetism irezistibil. In ce constă farmecul acestei desăvârşiri? Numai în croiala de casă mare a rochiei sau în felul maestos şi în acelaş timp neostentativ de a-o purta? Numai în combinaţia savant dozată a negrului cu alb? In deplina contopire a detaliilor cu fondul? Desigur, şi fizicul doamnei contribue, care totuş nu-i extraordinar şi nu poate fi totul. Ca în faţa unui tablou de înaltă artă, nu distingi de cât puţin mai târziu motivele încântării. Dar ai observat că o femee vulgară evită totdeauna negrul cu alb?

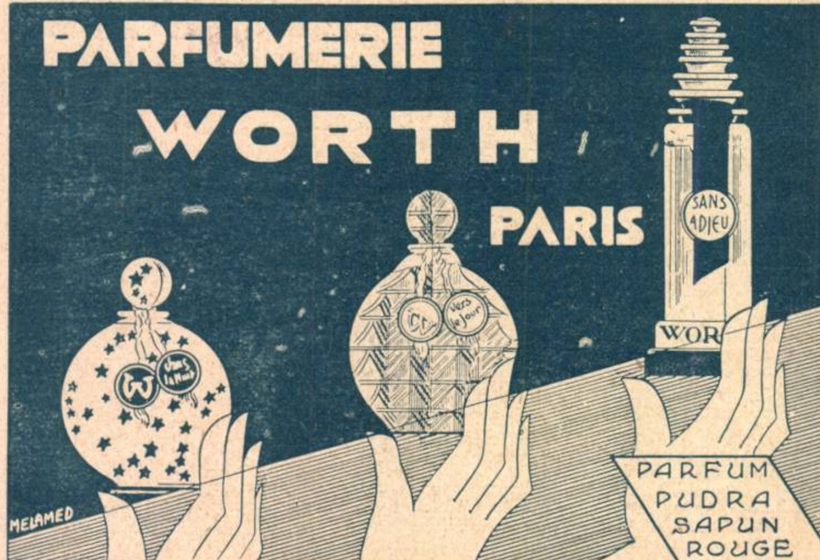
— Poate şi repulsiunea pentru culoarea doliului. E necesar să fii în negru ca să fii bine?

— Nu, desigur. Mai ales că negrul devine adesea culoarea femeilor care, din multiple motive, *au renunţat* la eleganţă. Sunt şi tinere printre acestea, şi uneori e blamabil ca o eschivare. Nu, negrul nu-i obligator. Dovadă doamna în bleu-violet, desăvârşită deasemeni, alta în roşu aprins, şi alta în verdele cu diferite grade al unei combinaţii neprevăzute. Mai sunt? Patru sau cinci *perfecţiuni* în toată sala. E descurajator.

— Dacă s'ar hotărî odată şi pentru noi modelul unic!!

— N'am fi în câştig. Fără să mai vorbim de monotonia spectacolului, crezi într'adevăr că sub acelaş costum, să admitem chiar unanim bine croit, toate femeile vor căpăta, din senin, harul supremei eleganţe? Dar n'ai decât să priveşti pe bărbaţii din sală. De îndată ce nu le mai e îngăduită nici fantezia cravăţii, nici diversitatea culorii costumului, cei care n'au o eleganţă proprie, sunt, în frac şi plastron alb, deadreptul sinistri. Să ne bucurăm dimpotrivă de moda noastră diversă şi de ajutorul pe care-l dă obligaţiei — nu mai zic plăcerii — de a fi bine îmbrăcate. Să profităm fără a ne grăbi, căci, dacă e adevărat că îmbrăcămintea urmează tendinţile epocilor, atunci moda actuală, redevenită feminină, misterioasă prin împodobirile ei, iar prin lungimea foilor şi în comoditatea tocurilor, statică — încă nu spun casnică — dovedeşte o îndepărtare, sau cel puţin reale tendinţe de reîntoarcere, o săturare de artificial, de viaţa în afară de cămin, de sportivitate — nu sport, — de distracţiile violente rezervate bărbatului, îndepărtare deci, de promisiunea costumului unic care favoriza felul de viaţă post-belic.

ALICE GABRIELESCU

Luna va fi mâncată de vârcolaci?...

Eclipsa totală din noaptea de 2 Aprilie

Ultimele faze vor fi vizibile şi în Europa.- Intunecimea va fi observată în 5 continente

In noaptea de 2 spre 3 Aprilie va avea loc o eclipsă totală de lună, care va fi vizibilă în 5 continente, anume: în *Oceania, Asia, Europa, Africa* şi partea de est a *Americii de Sud*.

Intunecimea se va observa în India, China şi Siberia, în cele mai bune condiţiuni, adică în toate fazele ei.

In Europa (deci şi în România), se vor vedea numai ultimele faze. In tot cazul, în ţările orientale se va vedea fenomenul mai bine ca în apusul continentului. La Bucureşti eclipsa se va vedea deci două ore mai mult ca la Paris.

FAZELE ECLIPSEI

Dacă vremea va fi frumoasă, dacă nu se va găsi nimeni să provoace ploaie cu o farfurie de sare, atunci şi cititorii noştri vor putea observa acest fenomen ceresc.

Dela 1924, de 7 ani dar, nu s'a mai văzut în ţara noastră o eclipsă totală de lună şi de aceea întunecimea dela 2 Aprilie e aşteptată cu nerăbdare atât de astronomi, cât şi de public.

Iată fazele principale, calculate în timpul oficial românesc (ora C. F. R.), după datele Observatorului astronomic din Paris, din care am eliminat doar secundele, ce nu interesează decât pe astronomi:

Intrarea în penumbră	*19 h 24 m.*
Intrarea în umbră	*20 h 24 m.*
Inceputul totalităţii	*21 h 21 m.*
Mijlocul eclipsei	*22 h 07 m.*
Sfârşitul totalităţii	*22 h 51 m.*
Eşirea din umbră	*23 h 51 m.*
Eşirea din penumbră	*0 h 48 m.*

Marea pată numită „Câinele din lună" (în dreapta) formată din munţi şi vulcani. Se vede şi cu un simplu binoclu, când luna e plină

La intrarea în umbră, unghiul la Pol al satelitului pământesc va fi de 130° iar la ieşirea din umbră unghiul la Pol va fi de 287°.

In Europa nu se va observa intrarea în penumbră şi poate nici intrarea în umbră, luna fiind la orele 8 seara jos la orizont, unde e ceaţă.

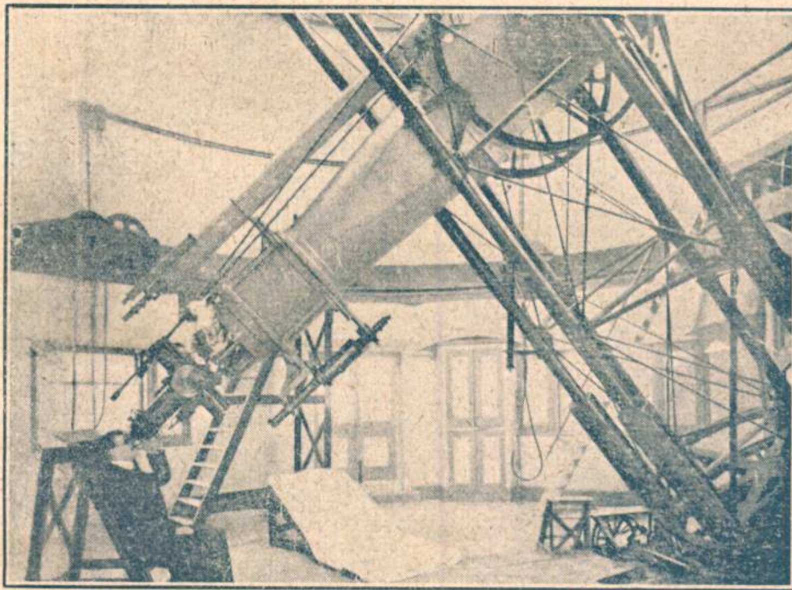
In tot cazul cititorii noştri, în deosebi cei dela ţară să fie atenţi dela orele *8 şi jumătate seara*, până la miezul nopţii, chiar dacă cerul va fi parţial inourat şi vor putea observa desigur fazele principale, după datele de mai sus.

CULORILE LUNEI

In timpul întunecimii se vor observa diverse coloraţiuni, după împrejurările locale atmosferice.

E probabil ca luna să aibă o nuanţă cenuşie deschisă în penumbră şi cenuşie foarte închisă în umbră.

Dacă atmosfera va fi încărcată cu vapori de apă se vor observa şi nuanţe negre, roşiatice, portocalii şi violacee, după procentajul higrometric. Fenomenul va fi mai interesant în localităţile de munte, unde luna va fi încojurată pe alocuri, de coroane şi halouri.

Ecuatorialul Observatorului Greenwich

MARIMEA ECLIPSEI

In timpul fazei maxime, conul de umbră prin care trece luna va avea mărimea *1,509* (diametrul lunei fiind 1), adică umbra va fi cu mult mai mare.

Deşi întunecimea va fi totală, totuş va rămânea vizibilă o slabă luminositate pe cer, o frântură de lună, dând impresia că discul cel luminos ar fi fost mânjit de cerneală.

In anul 1804 luna trecând mai aproape de pământ, s'a pierdut cu desăvârşire în conul de umbră, rămânând complet invizibilă.

Numai dacă cerul va fi acoperit la 2 Aprilie de nori cirro-stratus, satelitul ar putea dispărea aşi în 1804.

UNDE SE VA VEDEA INTUNECIMEA?

Am arătat mai sus că eclipsa se va vedea în 5 continente, ceeace e un caz rar.

Intunecimea va fi vizibilă în Australia, Java, Borneo, Sumatra, Asia, Europa, Africa, insulele Azore şi Canare, pe Oceanul Atlantic până în Brazilia şi în partea de răsărit a Americei de Sud.

Uneori se întâmplă ca întunecimea să se vadă numai pe Oceanul Pacific, care acoperă după cum se ştie o treime din suprafaţa globului.

FAZA MAXIMA VA ŢINE O ORA ŞI JUMATATE

In timp ce la o eclipsă totală de soare faza maximă ţine abia o minută sau două, la întunecimile de lună circonferinţa umbrei fiind foarte mare, faza maximă durează uneori şi două ore.

Din cifrele publicate mai sus (v. capitolul: Fazele eclipsei) se poate te vedea că întunecimea totală va ţine o oră şi jumătate, anume dela 21 h 21 m. până la 22 h 51 m., adică aproximativ dela orele 9 şi jumătate seara până la aproape ora 11, ţinând seamă că majoritatea cititorilor noştri n'au cronometre astronomice.

FAZELE CELE MAI INTERESANTE

Fazele cele mai interesante ale eclipsei vor avea loc după datele de mai jos:

1) Dela 8 jumătate până la 9 jumătate se va urmări intrarea lunei în umbră, până la acoperirea ei totală. Luna va răsări roşie înainte de ora 8, fiind în parte acoperită de penumbră.

2) Dela ora 10 până la 10 şi un sfert întunecimea va fi cea mai pronunţată.

3) La 10 jum. o jumătate de lună va fi în umbră şi altă jumătate în penumbră.

4) La 12 jum. o jumătate de lună fi în penumbră şi cealaltă jumătate va fi neacoperită, luminoasă.

ASPECTUL CERULUI

Cerul va avea un aspect interesant.

In primul rând e o privelişte puţin obişnuită, cum nu s'a mai văzut dela 14 August 1924, să vezi un glob întunecat suspendat deasupra orizontului, radiând o lumină bizară.

De altă parte cerul în Aprilie e deosebit de frumos, constelaţia *Orion* şi steaua *Sirius* coborând la orizont, spre SW, apoi *Carul Mare* e aproape de Zenit (drept de-asupra capului), iar se vor vedea două planete strălucitoare: *Marte* şi *Jupiter*, ambele în constelaţia Gemenii.

Jupiter e în prezent astrul cel mai strălucitor al nopţii şi mulţi îl confundă cu luceafărul (Venus), vizibil acum numai la revărsatul zorilor.

La 1 Aprilie Marte trece la afelie, adică la cea mai mare depărtare de soare; de aceea apare ca o stea roşiatică mai puţin luminoasă ca în alte dăţi.

PANICA IN POPOR

Cum luna va răsări în parte eclipsată de penumbră, ea se va vedea la orizint mare şi roşie, ceeace va provoca panică la ţară, dată fiind credinţa ţăranilor în *„vârcolaci"*.

In cătunele îndepărtate locuitorii vor observa smeriţi cum „vârcolacii" mănâncă luna pascală, ba în Oltenia se vor trage poate clopotele bisericilor şi salve de puşti, pentru a împiedica vârcolacul cel mare să mănânce toată luna, cum s'a făcut în 1924.

CAINELE DIN LUNA

In timpul eclipsei e interesant de observat cum dispare „câinele" în umbră.

E o configuraţie curioasă compusă din Marea Seninătăţii, Marea Crizelor ş. a. în forma unui câine pudel. Suprafaţa câinelui din lună e aproape cât toată Europa.

Interesant e să observăm şi perfecta rotunzime a umbrei Pământului ce acoperă discul lunar ca un cerc uriaş.

L. FLORIN

Din conceptiile religioase ALE VECHILOR MINOANI

MINOANII, anticii locuitori ai insulei Creta, de ale căror interesante obiceiuri am mai vorbit în numărul trecut al „Realităţii Ilustrate", au fost una din primele rase civilizate, care a conceput ideea că omul are un suflet nemuritor. Credeau că faptele bune şi rele ale omului erau cântărite după moarte, şi că fericirea sau suferinţa sa în viaţa de dincolo de mormânt, depindeau de rezultatul acestei măsurători a faptelor în viaţă.

Ideile minoanilor asupra vieţii viitoare au oarecari asemănări cu ideile vechilor Egipteni. Ambii, ca şi creştinii de astăzi, credeau într'o judecată a mortului. Dar pe când la Egipteni această teribilă atribuţie o avea Zeul Osiris, la minoani judecătorul era o zeiţă.

Judecarea mortului, — după concepţia vechilor minoani, — de acum 400 de ani.

O tânără minoană în costum sportiv, purtând cordonul de metal, cu care locuitorii erau încinşi din copilărie realizând o subţiere disproporţională a taliei

O fată cu aripi de fluture simboliza sufletul la vechii Greci. O numiau Psyche, de unde vine vorba p[illegible]ne. Fluturele simboliza sufletul la vechii minoani cu două mii de ani înainte de apariţia Psychei în scrierile elenilor.

Intre altele Sir Arthur Evans a descoperit o frescă, ce reflectă concepţia minoanilor asupra judecăţii de apoi. Tabloul e împărţit în patru, de trunchiul, ramurile şi rădăcina unui arbore, care după Sir Arthur Evans, corespunde giganticului frasin numit Yggdrasil, din mitologia scandinavă, ale cărui ramuri se întindeau în toată lumea, pierzându-şi vârfurile în cer.

Yggdrasil avea trei rădăcini: una ajungea la zei, alta în ţara giganţilor iar a treia în Hella, lumea morţilor. Poate că nordicii cari navigau fără preget, au luat din Creta ideea lui Yggdrasil.

In prima despărţitură a frescei minoane, vedem pe marea zeiţă angajată într'o aprinsă discuţie, cu o prietenă. Deasupra capului ei planează doi fluturi, iar deasupra lor, două crisalide, din care tocmai au ieşit.

In dreapta, un tânăr întâmpină o fată cu rochia scurtă, care-şi exprimă surpriza provocată de întâlnire, ridicând mâinile.

— *„Vedem aci"*, — scrie Sir Arthur Evans, — *„o tânără pereche despărţită prin moarte şi reunită de puterea dătătoare de viaţă a zeiţei; intrarea lor în lumea cealaltă e simbolizată de cei doi fluturi, ieşiţi din gogoasele lor. Nu sunt o pereche de palide umbre sau fantome, ci fiinţe materiale".*

In despărţitura următoare e leul sacru al zeiţei, care păzeşte intrarea, îngrijit de două din servele sale.

In despărţitura stângă de jos, perechea reapare dansând fericită, în timp ce o femee-grif *) pare să ameninţe un alt bărbat, dar de ce o face, nu ni se explică.

De cealaltă parte alte „femei-grif" aşteaptă să introducă fericita pereche la un „grif" înaripat, îndărătul căruia stă un alt personaj feminin probabil o reprezentantă a zeiţei.

Caracteristica principală a grifului era ascuţimea vederii sale ceeace-l califică pentru misiunea sa de şef inchizitor sau cântăritor de suflete.

Jos la piciorul arborelui se vede un fel de câine, asemănător balaurului „Nidhoggr", care latră la piciorul lui Yggdrasil — o altă ciudată asemănare cu legenda nordică.

„Nimic întunecos în toate aceste reprezentări — scrie Sir Arthur Evans. *Toţi poartă vestminte elegante, reflectând ultima modă a acelui timp. Sunt departe de Hades-ul primitivei tradiţii elene, întunecata lume a umbrelor şi a spiritelor."*

Intr'un cuvânt concepţiile religioase ale minoanilor erau luminoase şi vesele.

Mult timp s'a crezut că talia extrem de subţire a figurilor care apar în aceste fresce, era mai mult o convenţie artistică, ca şi atitudinile rigide din sculpturile şi picturile egiptene.

Acum s'a aflat că minoanii aveau într'adevăr aceste talii de viespi, pe care le realizau cu ajutorul unui cordon de metal, ce-i încingea din copilărie.

(Continuarea în pag. 8-a)

*) Griful era un monstru mitologic cu cap de vultur şi corp de leu.

O vânătoare de tauri (frescă desgropată în ruinele dela Knossos)

ORIGINEA PĂCĂLELILOR DE 1 APRILIE

INAINTE cu patru secole, luna lui Aprilie, deschidea anul, şi 1 Aprilie era ziua anului nou, în decorurile proaspete şi pline de fantezie inedită a primăverei, departe de blănurile şi căciulile lunei Ianuarie care deghizau pe fiecare cetăţean grijuliu de sănătatea sa, într'un adevărat scafandru cuirasat şi greoi.

Dar prin anul 1654 regele Franţei Carol IX, pe când se afla la Rousillon, în districtul Dauphiné, dădu o ordonanţă, în virtutea căreia prima zi a anului să fie socotită 1 Ianuarie şi nu 1 Aprilie cum fusese obiceiul până atunci. Schimbarea zilei anului nou, aduse perturbări şi protestări din partea apărătorilor fanatici ai tradiţiei, cari deveniră însă curând subiectul de distracţie al taberei adverse, a celor acomodaţi cu noul regim.

Glumele malițioase au debutat prin felicitări ironice, trimise de 1 Aprilie, tradiţionaliştilor. Cum şi pe atunci exista obiceiul de a se oferi cadouri de anul nou, oamenii noului regim, se amuzau trimiţând cadouri simulate, adevărate capo d'opere de ingeniozitate şi viclenie. Glumele, — la început destul de răsleţe, — s'au generalizat şi cu timpul au intrat în obiceiurile poporului. S'a consacrat astfel o zi a farselor sau a mistificărilor. Astfel, cred unii, că s'ar fi născut obiceiul de a păcăli în ziua de 1 Aprilie.

In privinţa originei obiceiului acestuia, sunt însă mai multe versiuni, şi alţi cercetători au atribuit faptul analogiei cu pescuitul, care incepe la 1 Aprilie. In luna Aprilie pescuitul mai întotdeauna infructuos, produce nemulţumiri aruncătorilor de undiţă, ceeace a determinat pe mulţi să-i zeflemisească şi să le trimeată câte o „momeală" care să le scape, aşa cum le-a scăpat peştele pe care au vrut să-l prindă. Obiceiul ca şi o snoavă hazlie, s'ar fi răspândit în urmă.

O altă versiune pretinde că obiceiul datează de la un prinţ al Lorenei, care a fost închis de Ludovic XIII şi ţinut prizonier în castelul de Nancy, de unde evadă în ziua de 1 Aprilie, trecând râul Meurtha înnot. Lorenii ar fi luat de atunci obiceiul să necăjească pe francezi, trimiţându-le câte o momeală să prindă „peştele" care le-a scăpat.

D-nii Henry Ford şi Aristide Briand fac sport: unul pe bicicletă, iar al doilea în „Montagne russe"

Părerile de mai sus sunt însă cu totul arbitrare, mai ales ultima, obiceiul datând cu mult înainte de Ludovic al XIII-lea, în Franţa.

Origina cea mai verosimilă a acestui obiceiu, împrumutat de noi de la francezi, este desigur indecenta aluzie la o circumstanţă principală din patimile lui Isus Christos, cari după cum ştim au început prin luna Aprilie.

Episoadele judecăţii Mântuitorului, anume trimiterea lui de la un tribunal la altul, de la un judecător la altul, de la Ana la Caiafa, dela Pilat la Herod, dela Herod la Pilat, — au fost punctul de plecare al unui divertisment ajuns azi popular, printr'o curioasă sublimare a simbolurilor religioase. Mimetismul s'a înfăptuit în Evul Mediu, când patimile Mântuitorului, au fost traduse în spectacole religioase, odată cu principalele episoade ale vechiului şi noului testament „pentru gloria lui Dumnezeu şi edificarea credincioşilor" cum obişnuiau să predice clericii acelor timpuri.

Grosolănia interpretărilor, compatibile cu moravurile aproape sălbatice ale epocei feudale, la care se mai adaugă şi faptul că era imposibil actorului, de a face o figură demnă în aceste reprezentaţii, din cauza practicei mistice, care-l obliga să nu pronunţe numele tul Christ, fără oare cari demonstraţii de respect, au transformat interpretarea în adevărate mascarade, asemănătoare oricărui teatru de bâlciu.

Francezii cari numesc farsa de 1 Aprilie „poisson d'Avril", explică apariţia cuvântului „poisson" (peşte) în asociaţie cu Aprilie, prin grecescul „ichtus", care înseamnă tot peşte, şi era lozinca misterioasă monogramată, întrebuinţată de creştinii primitivi, compusă din iniţialele sacre :

Iesous = Isus
Cheistos = Cristos
Theo = a lui Dumnezeu
Uios = Fiu
Soter = Mântuitor.

Creştinii întrebuinţau monograma „ichtus", pentru a desemna numele Mântuitorului, pe care evitau să-l pronunţe, de frica persecuţiunilor. Obiceiul farselor de 1 Aprilie împământenit şi la noi, a fost importat şi de Germania, din Franţa, pe la 1655, unde se cunoaşte sub expresia de „Aprilnarr" sau „nebun de Aprilie". In Anglia sub expresia de „April-fool" cu acelaş înţeles şi de Italia sub numele de „Calandrino".

O ultimă versiune atribue obiceiul unor reminiscenţe ale serbărilor de primăvară, practicate la Romani, împrumutate şi ele de la Indieni parvenite nouă sub denumirea de „Hule".

Cunoaştem cu toţii farsele puse în circulaţie de 1 Aprilie, mistificările pregătite cu atâta înfrigurare în ateliere, birouri şi magazine etc., pentru a procura o clipă de maliţioasă satisfacţie. Victimele principale se recrutează însă din lumea celor naivi în special copiii a căror inexperienţă este o rea pavază contra celor dispuşi la şolticării.

Micile victime sunt trimise să caute o frânghie de legat vânt, un baston cu un singur capăt, o ştiucă fără oase, untdelemn de surcele şi o mie de alte lucruri imposibile, de aceiaşi categorie.

Sunt însă alte păcăleli, cari îşi recrutează victimele printre adulţii plini de gravitate şi atunci ies din cadrul banalităţii, prin ridicolul sdrobitor în care forţează pe creduli să pozeze.

Cităm astfel printre farsele celebre, cari formează o literatură întreagă, aceia a electorului de Colonia, fratele electorului de Bavaria, Faţă boerească, de o gravitate specific pontificală, electorul de Bavaria, aflându-se în oraşul Valencienne, anunţă mulţimea că va predica în ziua de 1 Aprilie. Numărul credincioşilor veniţi la biserică era prodigios. Electorul se sui pe amvon, salută auditorul, făcu semnul crucii şi apoi rosti cu vocea răspicată: „Păcăleală de 1 Aprilie !"

Scoborî apoi râzând, în timp ce trompetele şi goarnele de vânătoare, începură să sune cu o zarvă demnă de o astfel de scenă, însă puţin compatibilă cu gravitatea eclesiastică.

Două farse cari au făcut pe Englezi să li se mai risipească puţin spleenul sufletului: La 31 Martie 1846, ziarul „Evening Star", anunţă pe cititorii săi, că a doua zi se va deschide în sala de agricultură din Islington, o magnifică expoziţie de măgari selecţionaţi. O mulţime de amatori s'au grăbit să ajungă încă dimineaţa, pentru a nu pierde ocaziunea unor bune achiziţiuni. Inghesuiţi în sala de expoziţie, recunoscură, dar prea târziu, că domnii măgari cari se expuneau, nu erau decât ei înşişi.

O reuşită fotografie a d-lui Mironescu, prinsă iarna trecută la St. Moritz

La 1 Aprilie 1860, fruntaşii aristocraţiei şi burgheziei londoneze, primise fiecare câte o invitaţie valabilă numai pentru două persoane, ca să asiste la „spălarea unui leu alb, în turnul Torrer". Englezii mari amatori de spectacole inedite, se întruniră cu toţii la ora fixată, şi constatară cu surprindere, că leul de care vorbia invitaţia, era un căţeluş pripăşit. Ieşi astfel la iveală, că toată înscenarea nu era decât o farsă de 1 Aprilie.

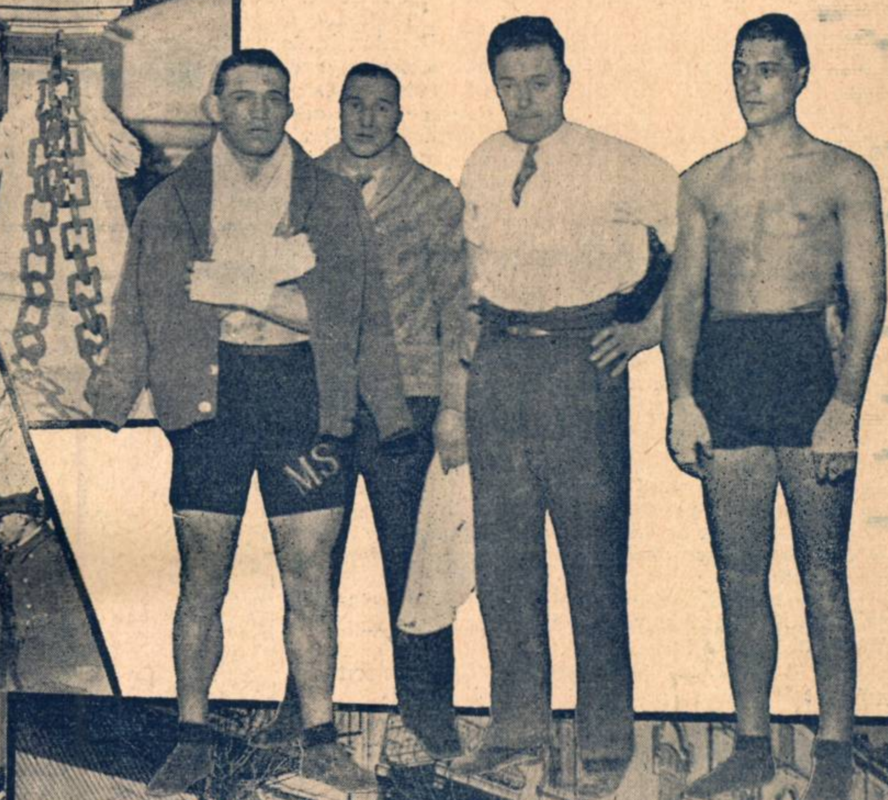
Inspirat de succesul păcălelilor în massă, un ziar din Frankfurt, anunţă în ziua de 31 Martie 1902, că un cunoscut bogătaş, cu numele de Neuwald, murise şi delegase prin testament ca întreaga sa avere de mai multe milioane de mărci germane să se împartă între acei orăşeni, cari obişnuesc să se scoale devreme — deoarece el însuş fusese toată viaţa un om muncitor, şi se scula în zorii zilei. In consecinţă, toţi acei cari se vor găsi la ora 4 dimineaţa în grădina publică a oraşului, vor avea un drept proporţional la moştenire, testatorul nemaiavând nici un moştenitor în viaţă. Condiţia mai era ca pretendenţii, să apară pe jos la locul indicat şi nu în vehicule. La ora 4 în dimineaţa zilei de 1 Aprilie, grădina publică din Frankfurt, gemea de lume şi a fost nevoe de intervenţia poliţiei, ca să nu se producă încăerări între solicitanţi. In speranţa unui câştig cât de mic, mulţimea nu se risipi de cât pe la 9 dimineaţa, când însfârşit înţelese că nu se va alege de cât cu o plimbare matinală în aerul plin de ozon al dimineţei.

Prof. Einstein studiază relativitatea ouălor de Paşti

Din țară

St.: *Generalul polonez Gluhovsky, la mormântul Eroului Necunoscut;* Dr. sus: *Match-ul de box Axiotti-Spakow, s'a terminat la egalitate.*
Sus: *Studenții cehoslovaci pe străzile Constanței;* St. sus: *Recruții musulmani depun jurământul la Constanța* (Foto G. Păsculescu)

D. N. Titulescu ieșind dela Palat

Sir Deterding, președintele trustului petrolifer „Royal Dutch", a sosit în Capitală.

CUM NE INŞALĂ OCHII CĂTEODATĂ

MULTE persoane demne de încredere afirmă cu convingere că ar fi văzut spectre sau alte apariţii; însăş istoria a înregistrat astfel de cazuri, printre care sunt unele, asupra cărora n'ar încăpea îndoială şi cu toate acestea, ceeace vizionarii credeau că văd, nu era tocmai real.

Astfel a fost viziunea împăratului Constantin, care în anul 331 a. Chr., înaintea unei bătălii, a văzut în nori o cruce, deasupra căreia scria în greceşte: „Prin aceasta vei învinge". O apariţie de mare importanţă pentru creştinism, căci Constantin se converti imediat, ordonând soldaţilor săi să-i urmeze exemplul. După victorie, el a fost primul împărat creştin, şi graţie lui s'a putut înlesni extinderea doctrinei.

Eusebiu, unul dintre cei mai serioşi istorici, scrie că însuş Constantin i-a descris viziunea, care e de altfel citată de mulţi contemporani.

Ştiinţa zilelor noastre ne arată cauza acestor fenomene. Ea ne spune că ochiul e asemănător unui obiectiv fotografic, care face să treacă imaginile pe o placă: imaginile pe care le vedem, trec dela retina ochiului, dealungul nervului optic, ajungând la centrele vizuale ale creerului.

Dar interpretarea acestor imagini e făcută de creer, care adesea se înşeală. Mai adesea încă, creerul ordonă ochiului să vadă într'un anumit mod. Astfel că ochiul nu e un organ independent, care să ne informeze de cele ce se întâmplă în jurul nostru, ci un subordonat al creerului. Nu ne mai putem deci încrede în ochii noştri, pentrucă vedem ceiace credem că vedem.

Astfel avocaţii experimentaţi ştiu, că martorii cinstiţi descriu rar în acelaş mod un fapt petrecut în faţa lor.

Doi martori cari fac depoziţii identice cu privire la acelaş fapt, sunt bănuiţi de fals.

Cât despre împăratul Constantin, se ştie că era foarte îngrijat de soarta bătăliei, pe care avea s'o dea. Invocase în zadar pe vechii zei, al căror prestigiu slăbia mereu. In el începuse să înmugurească ideea, că poate noul Dumnezeu al creştinilor avea să-i fie mai favorabil.. Or, cum nişte nori luaseră din întâmplare forma unei cruci, această imagine ajunsă la creer, fu interpretată de el ca o făgăduială a celor ce doria cu ardoare. Şi ochii săi n'au văzut decât ceeace vroia el să vadă.

Un fapt care explică viziunea lui Constantin e un caz similar care s'a petrecut în al treilea an al marelui războiu 1914—1918. Iată ce scrie un soldat, — martor al acelei scene, — în „Illustrated London News":

„In noaptea aceea spre ora unu, am văzut o splendidă cruce pe cer, care plană până la ivirea lunei. In timpul acestei viziuni focul încetase. In ambele părţi se lăsase o tăcere profundă. Nu ştiu ce însemnătate a avut acest fenomen".

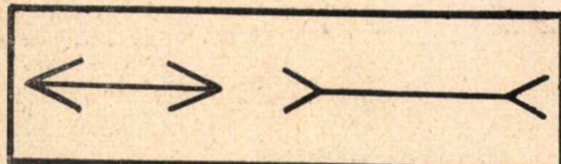
Cei cari citesc mult, ştiu că ni se întâmplă uneori să citim cuvinte, care nu sunt în fraze, dar pe care sperasem să le găsim acolo. Una din experienţele care se fac în universităţi, la cursurile de psihologie, constă în a substitui un cuvânt oarecare într'o frază curentă, prin unul neaşteptat. Studenţii citesc fraza în forma sa primă, fără să remarce schimbarea. Când li se atrage atenţiunea, sunt foarte surprinşi.

Ştiut este că fiecare din noi percepe o culoare, nu numai din cauza deosebirii dintre nervii noştri optici, dar şi din cauza a ceeace creerul nostru închipuie.

In majoritatea cazurilor creerul primeşte imaginile trimise de ochi, fără să le diformeze. Dar sub imperiul fricei, al speranţei, al neliniştei sau ale extazului religios, creerul închipuie lucruri care nu există şi sileşte ochiul să vadă ceeace face obiectul frământării sale.

Psihologul şi fizicianul explică acum toate apariţiile de fantome, toate iluziile optice, pe care poporul naiv le crede reale.

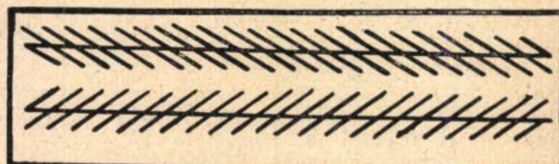
Se ştie astfel că ochii nu văd numai ceiace-i înconjoară: ci mai ales ceiace doreşte omul.

Linia din stânga pare mai scurtă decât cea din dreapta şi totuş amândouă sunt egale.

... „Azi dimineaţă pe la orele 1, am văzut o cruce minunată pe cer...".

Două linii paralele, ce par că se vor întâlni, din cauza haşurelor care înşală ochiul.

Din concepţiile religioase ale vechilor minoani

(Continuare din pag. 4)

S'au desgropat şi rămăşiţe din aceste „corsete".

„La început, scrie archeologul, *n'am putut crede că aceste cercuri aveau o astfel de întrebuinţare. Dar consultând numeroase somităţi medicale, între care pe lordul Moynihan, preşedinte al colegiului regal de chirurgie din Londra şi pe Sir Humphrey Rolleston, profesor la facultatea de medicină din Cambridge, aceştia mi-au confirmat că trupurile în creştere* s'au putea adapta traiului în aceste condiţiuni şi că trupul purtătorilor ar păstra această formă aproape toată viaţa lor, fără ca să se producă perturbări serioase în organism.

Dacă ar fi să ne luăm după proporţiile indicate de fresce, minoanii aveau mai puţin de 1,50 m. în talie!

Se pare că se făceau unele concesii persoanelor de vârstă mai înaintată; cordonul de metal era scos, spre a fi înlocuit cu unul de piele, mai confortabil.

Minoanii erau pasionaţi după vânătoarea de tauri. In palat s'a găsit ceiace Sir Arthur numeşte *„cea mai magnifică piesă"* o parte dintr'o friză reprezentând acest sport.

Fragmentul pe care-l reproducem, revelează înaltul grad atins de această remarcabilă civilizaţie pierdută.

Eroul zilei

SERATA ambasadorului american era una din cele mai strălucitoare serbări pe care o pomenise Parisul de o bucată de vreme. Oricine se putea considera o personalitate în lumea selectă, era de față, invitat sau pătrunzând în localul ambasadei, su sforțări extraordinare. Miniștri și politiciani, diplomați și militari, aristocrați și magnați ai aurului, sportivi și artiști, scriitori și muzicanți și mai ales doamne, femei frumoase, strălucitoare de eleganță și bijuterii. Fiecare voia să fie de față, la prima prezentare în public a noului erau al aerului, Jack Mogan.

El se înapoiase de trei zile la Paris, după ce înconjurase primul, pământul în sbor, fără să ateriseze măcar o singură dată în tot timpul parcursului.

Societatea era în număr, întrunită în salonul de recepție; domnii forfoteau de colo până colo înghesuindu-se și pornind discuții interminabile asupra personalității aviatorului; doamnele erau palide ca ceara, de nerăbdare, sub fardul care le acoperia obrajii. Intreaga sală era stăpânită de atmosfera marilor evenimente.

Insfârșit Jack Mogan pătrunse în sală, în tovărășia a trei atașați de legație. Trei tineri înalți, supli, eleganți, în fracuri minunat tăiate, tineri pentru cari această haină înseamnă vestmântul de toate zilele, diplomați liberi în mișcări și cu ținuta francă. Și lângă ei un tânăr înalt, direct insignifiant, îmbrăcat deasemenea într'un frac, dar care se vedea dela distanță că este cumpărat de gata la unul din magazinele de pe marile bulevarde. Jack Mogan putea fi un mare erou, dar dupe cum se prezenta, făcea mai curând imprezia unui chelner decât a sărbătoritului acestei elegante și distinse reuniuni.

Dar curiozitatea și nervii puseseră stăpânire pe massa asistentă. Toate privirile se îndreptau cercetătoare spre tânărul bărbat cu obrazul purpuriu și cu gesturi stângace, care se pleca în toate părțile, zăpăcit de strălucirea luminilor, a plastroanelor fracurilor și a bijuteriilor. Doamnele oftau pe ascuns și un secretar al ambasadei spaniole, cinic în toate discuțiile lui, șopti vecinului său:

— „Vezi toate femeile acestea, trăind în puf și scăldate în parfumuri? Cu câtă plăcere s'ar lăsa ele sărutate de ucenicul de lăcătuș, pe care binevoim a-l avea în fața noastră”.

Dar Jack Mogan n'auzia și nu vedea nimic. Ca un lunatec, nu-i păsa de ceeace se petrecea cu el, figurile și vocile se topiau în simțurile lui, ca fierul curgând dintr'un furnal. In groaznica lui desorientare, comitea greșeală după greșeală, se pleca deasupra mâinilor miniștrilor pentru a le săruta, strângea bărbătește mâna doamnelor, călcă unei prințese engleze piciorul împodobit cu diamante și era conștient dinainte de toate greșelile pe care le făcea. Acest lucru îl zăpăcia și mai mult; o stare psihologică întâlnită foarte adesea de savanți, la oamenii cari încearcă o transplantare în alte mediu.

* * *

La vârsta de 14 ani, Jack era elev într'o fabrică de motoare din Detroit și nu se acupa de altceva decât de muncă și de foot-ball; apoi se pasionă pentru avioane, deveni pilot și nu-l mai interesau decât motoarele, elicele și recordurile aeriene. Femeile, abia le cunoștea.

El încerca mașină după mașină, de cele mai noui tipuri, așa cum un antrenor își lucrează calul de rasă, pe pista verde. Rupse și bătu recorduri, ziarele se ocupau din ce în ce mai mult de numele lui, dar el abia lua cunoștință de aceasta.

Nu demult bătuse un nou record: 200 de ore neîntrerupt în aer, fără nici o coborîre pentru odihnă. Alimentația avionului precum și a pilotului, se făcea prin intermediul altor avioane. Cu această ocazie, lansase în mod strălucit un nou model de avion al lui „Detroit Motors Company”, și după aterisare, directorul îl chemă în cabinetul său:

— „Jack, acum ai ocazia să-ți făurești norocul. La 30 ale acestei luni, te vei urca pe aceiași mașină la Paris, înconjuri globul pământesc spre Vest, înapoindu-te la Paris în capitala Franței. Noi vom pregăti totul. Tu nu vei avea altceva de făcut decât să sbori încontinu. M'ai înțeles?”

— „Cam grea afacere”, răspunse Jack.

— „Desigur, grea. Dacă reușește, fabrica noastră va fi prima din lumea întreagă și concurența va fi sdrobită. Tu vei deveni un om bogat și coproprietar al fabricei. Și nu uita un lucru: raidul trebue să fie executat de americani ,căci altfel îl vor încerca francezii. Ei fac deacum pregătiri”.

— „Și dacă nu reușește?”

— „Ori te 'ntorci în viață și primești titlul de director și participare la beneficii, ori... mama ta va primi salariul tău pe tot timpul vieții sale”.

— „Și totuș, domnule director, înțelegeți, e greu”, mai spuse Jack.

— „N'ai curaj s'o faci?”

Pilotul îl privi cutezător în ochi.

— „Desigur că am. Și pe urmă, o să fie o performanță frumoasă. All right, plec!”

Toată chestiunea se petrecu foarte simplu, între doi bărbați într'o uzină, în biroul directorial. Apoi trecu în atelier, pe avion. Era aceiaș muncă ordonată pe care Jack o făcea încă din timpul uceniciei sale. Era numai ceva mai vastă în dimensiuni. Era un sport și o muncă, care insemna avere. Performanța reuși.

* * *

Valul de oameni îl împinse spre bufet. Acolo stătea un grup de domni, cu pahare de șampanie în mâini. Discuția se învârtea în jurul lui. Ii umplură un pahar și-i vorbiră foarte, foarte politicos. Atașatul care-l conducea, îi fu răpit de o doamnă frumoasă, grupul de domni se risipi, și Jack se trezi deodată singur. Convins de datoria lui, voia să se înapoieze în sala de recepție, dar greși ușa și se trezi deodată pe coridor. Porni înainte, ajunse în hall și deodată îl apucă groaza de tot fastul ce-l înconjura. In pas alergător coborî scara, ridică gulerul fracului și trecu pe fugă prin fața portarilor și lacheilor galonați, precum și prin fața șofeurilor, adunați ca la o întrunire, în fața ambasadei.

* * *

Ordinea era menținută în fața palatului, de polițiști călări. O massă compactă de oameni, staționa pe stradă, burghezi curioși, cari asistaseră la sosirea oaspeților. Dar mai așteptau ceva; de care nu-și puteau da perfect de bine seama. Poate așteptau pe eroul aerului, poate vre-o minune. Jack se strecură printre ei; fețele lor prostite de așteptare, dar mai ales de ne-

Secretarul de ambasadă atașat lui, îl prezenta asistenței.

preciziunea evenimentului pe care-l aşteptau, îl distrau la culme. Lângă el stătea o fată, o midinetă mititică, suplă, care spuse deodată:

— „Aia de colo mi-ar fi putut trimite şi mie o bucăţică de pişcot, cel puţin".

Jack îşi aminti că înainte cu câteva minute, un lacheu îi servise la bufet câteva pişcoturi, pe care el din distracţie le vârâse în buzunar. Le scoase şi le oferi tinerei fete.

— „Poftiţi, vă rog. Sunt de acolo dinăuntru".

Fata râse.

— „Şi tu eşti tot de acolo?"

Dar până să termine fraza, mestecase deacum pişcoturile şi exclamă cu satisfacţie:

— „Fain, dar cum le-ai căpătat?" Odată cu întrebarea, fata îi făcu semnul universal cunoscut, al „tragerii la stânga". Lui Jack îi plăcu gluma şi dădu afirmativ din cap. Abia atunci examină midineta fracul şi cravata lui.

— „Eşti chelner? Ai servit acolo sus?"

Atât situaţia cât şi fata, îi plăceau lui Jack din ce în ce mai mult. Şi la tot ce-l întreba răspundea afirmativ.

— „Şti ceva, îi spuse el fetei, vino mai bine cu mine să bem undeva, într'o cârciumă, un păhărel de vin dulce".

— „Vreau să mai aştept. Poate că până la sfârşit tot are să apară Jackie. Aş dori foarte mult să-l văd".

— „Nu iese ăsta atât de repede. Ce să-i faci, îşi alege şi el sus cuconiţe. S'au agăţat de el şi nu-i mai dau pace".

— „Mor toate după el, ai? Eşti sigur că n'are să iasă astăseară?"

— „Absolut sigur. Poţi să stai până dimineaţa aicea şi tot n'ai să-l vezi".

Şi plecară împreună. Vânzătoarea cunoştea un mic restaurant în apropiere, local care mai era deschis la ora aceea. Ea îl întrebă pe drum:

— „L-ai văzut?"

— „Da, l-am văzut".

— „Frumos băiat, nu?"

— „Ei, tocmai, tocmai, n'aş putea să spun. Aproximativ, aşa, ca mine". Fata râse.

— „Cum ai spus? Ha, ha, ha!!! Dar şti că nu te crezi deloc?"

— „Nu, ascultă-mă, serios! L-am văzut doar şi l-am servit".

— „Şi eu i-am văzut fotografia în gazetă. Un băiat minunat de frumos, blond, mare, puternic".

— „Ei bine, dar şi eu sunt blond, mare şi puternic".

Fata îl privi uimită.

— „Adevărat".

Apoi merseră câţiva paşi fără să scoată un cuvânt. Insfârşit Jack voi să spună ceva dar fata i-o luă înainte.

— „Nu, te rog să nu vorbeşti nimic rău despre el. Ştiu că e un tânăr foarte elegant, bine crescut, cu faţa albă, fină; gura lui zâmbeşte mereu şi ochii-i privesc în depărtări... Ei şi? Cu ce m'aleg eu din asta? El habar n'are măcar că exist şi eu pe lume. Cuconiţele astea din înalta societate, ne iau şi bucuria de a-l vedea măcar".

— „Dar dacă ar veni încoace şi te-ar chema, ai pleca cu el?"

— „Oriunde ar vrea să mă ducă, chiar până la capătul lumii.

Cotiră într'o stradă lăturalnică şi intrară într'un mic restaurant. Jack comandă şampanie.

— „Sfinte Dumnezeule, mi se pare că ai luat bacşişuri mari astăzi", observă fata.

Incepură să bea. Vorbiau numai în pauzele pe care li se lăsa băutura. Jack începu să facă fetei curte; ea i-o primea dar gândurile-i erau obsedate de acelaş refren: Jack Mogan. Vroia sau nu, nu găsia alt subiect de discuţie. In fiecare clipă punea altă întrebare asupra lui, până ce partenerul ei se plictisi.

— „Dar şti că ai putea să te ocupi puţin şi de mine, nu numai de acest maimuţoi elegant". Midineta se aprinse.

— „Jack Mogan nu-i o maimuţă. Jack Mogan e un erou. Cel mai frumos, mai deştept şi mai drăguţ băiat din lume. Cred că modul cum s'a purtat el în mijlocul doamnelor din înalta societate, le-a fermecat".

— „Hm, asta n'aş putea s'o afirm întocmai", răspunse Jack zâmbind.

— „Nu-ţi mai permit nici o vorbă. Te rog să nu te mai atingi de eroul visurilor mele. Dacă mai îndrăzneşti să spui ceva rău despre el, te las aici şi poţi să-ţi bei şampania singur".

Jack Mogan, presupusul chelner, deveni gelos pe Jack Mogan, eroul şi începu pur şi simplu să-l urască. I-ar fi făcut o deosebită plăcere să-l dea knock-out. Era pur şi simplu îndrăgostit de fetiţa pe care o întâlnise.

Ar fi vrut el să-şi limpezească incognito-ul, dar îi veni în minte gândul că fata nu i-ar mai da crezare acum. Cu ce-ar fi putut să-i dovedească, cum că el este Jack Mogan. N'avea nici un act la el. Acum trebuia să cucerească fata în postura de chelner. Ii făcu propunerea să meargă într'un alt local unde s'ar putea dansa. Fata se învoi.

Jack chemă chelnerul la plată. Abia atunci observă că n'avea nici o centimă la el. Din nou desorientat, bâlbâi chelnerului câteva cuvinte, din care acesta putu înţelege doar că-l roagă să-l scuze dar că n'are bani la el şi că vrea să se repeadă până acasă pentru a lua bani. In câteva minute ar fi înapoi.

— „Nu vei pleca de aci, domnule, înainte de a fi achitat consumaţia", răspunse cerberul cu ser vet .Atunci Jack începu să se jure şi făcu propunerea ca cineva să-l însoţească până acasă, spre mai bună siguranţă. In timpul agitatului schimb de cuvinte, se apropie şi patronul şi spuse scurt:

— „Scoate-i fracul. Dacă nu plăteşte, merită haina o sticlă de şampanie".

Jack se uită rugător, căutând par'că sprijini, la tânăra fată. Aceasta stătea galbenă ca o moartă, isbucni aproape în lacrimi şi se jură că n'are nici un ban la ea. Nu era nici furioasă, nici nu-l înjură; era îngrozită.

Câţiva oaspeţi întârziaţi, se îngrămădiră în jurul lor, examinară curioşi perechea, bau unii din ei luară chiar partea eroului. Atunci Jack îşi recăpătă vechiul lui curaj şi strigă:

— „Dar lăsaţi-mă deacum în pace, oameni buni, nu vedeţi că eu sunt Jack Mogan?"

Un hohot formidabil de râs acoperi această afirmaţie.

Clienţii se distrau foarte bine pe această temă: fără exagerare, băeţaşul ăsta speriat era prea caraghios în rolul celebrului aviator. Chelnerul mormăi furios:

— „Am să-ţi spun eu îndată cine eşti: un pungaş ordinar, o lichea care cu fracul ăsta"... Şi-l apucă de umeri pentru a trage haina de pe el. Dar Jack era american şi-i repezi o astfel de directă în piept încât se duse deadura cu o măsuţă de marmoră. Jack intră în gardă cu spatele la perete, pentru apărare; în faţa lui, duşmanii deveniau din ce în ce mai numeroşi.

Peste câteva clipe apăru un comisar de poliţie. Patronul se repezi la el şi-i povesti cele întâmplate.

— „Va să zică, dumneata nu vrei să plăteşti?" se adresă poliţistul aviatorului.

— „Ba vreau, domnule", răspunse Jack înviorat la apariţia uniformei. „Din întâmplare însă, n'am bani la mine. Am uitat să-mi iau când am plecat de acasă.

— „Unde locuieşti dumneata?"

— „La legaţiunea americană. Eu sunt Jack Mogan".

Poliţistul îl măsură pe tânăr din creştet până 'n tălpi.

— „Că-i semeni, e adevărat, celelalte le vom vedea îndată. Unde aveţi un telefon aci?"

Peste două minute poliţistul se înapoie, salută foarte politicos pe Jack şi-i spuse:

— „Mister Mogan, sunteţi căutat demult de ambasadă. Acolo nu se ştie ce s'a întâmplat cu dv. Sosesc imediat cu automobilul. Toate vor fi în regulă. Numai două minute de aşteptare", mai adăogă el, la adresa patronului.

O tăcere mormântală domnia în restaurant. Toţi simţiau că se petrecuse ceva extraordinar.

Jack se aşeză liniştit la masă, îşi turnă ultimul pahar de şampanie pe care-l bău cu sete şi când reprezentanţii ambasadei dădură peste el, duşmanii lui dinainte cu câteva minute, îl purtară în triumf până la automobil. Dar unde era mica midinetă? La apariţia comisarului, dispăruse subit şi toate cercetările autorităţilor de a-i da de urmă, la rugămintea lui Jack, rămaseră infructuoase.

Pe celebrul aviator îl întrista un singur lucru: unica fiinţă căreia ar fi vrut să-i dovedească adevărata identitate, îl credea încă un chelner chiulangiu, o puşlama de rând.

* * *

Dar toate poveştile americane, au câte un happy-end. Fotografia lui Jack, îmbrăcat în frac, cu gulerul ridicat, a fost publicată zile la rând în ziare, cu rugămintea ca domnişoara care petrecuse seara respectivă în tovărăşia chelnerului dela ambasada americană să se prezinte la Hotel Ambasador, sau să-şi trimită adresa pe numele d-lui Jack Mogan.

Sistema reuşi, — de altfel cum reuşiau toate întreprinderile lui Jackie, — şi micuţa midinetă deveni doamna Lucie Mogan, soţia directorului general ,al uzinelor „Detroit Motors Company".

Trad. din limba ungară de
LIVIU MIRON

PRINTRE STELE

„Realitatea Ilustrată" a izbutit să-și asigure colaborarea unui ziarist de primul rang, din Hollywood.

Săptămânal, revista noastră va primi corespondență deadreptul din cetatea filmului și vom fi astfel în măsură să ținem în curent pe cititorii noștri cu toate întâmplările, cu toate creațiile din Hollywood și totodată să relatăm evenimentele de seamă și micile cancanuri referitoare la viața vedetelor.

Rubrica d-lui James Gray — așa se numește criticul cineast, a cărui colaborare am obținut-o — va fi intitulată „Printre stele".

Suntem încredințați că cititorii o vor urmări cu multă plăcere.

„Așa? ești ziarist, bine, atunci n'ai nevoie nici de cuțit nici de furculiță".

Iată ce-ar fi putut să-mi spună chelnerița, — avea de altfel posibilitatea să facă încă multe alte observații ințepătoare. Dar, nu. Nici măcar nu mi-a vărsat supa pe haină, atât era de atentă.

Această extraordinară chelneriță era Virginia Cherrill. Nu juca nici un rol de astădată ci cu adevărat servia lumea în restaurant. Să vedeți ce-a fost: Tot ce are Hollywoodul mai ales: staruri, soții de directori, etc. au organizat o ligă de asistență. Pentru a obține fondurile necesare, s'a deschis un restaurant, unde fiecare din aceste doamne servesc pe rând clienții. Deci nimic surprinzător în faptul că Virginia Cherril îți servește o supă (fără să bage degetul cel mare în ea), că Sally Blane sau Dorothy Sebastian îți aduce o tocană.

Am profitat de această ocazie spre a lua Virginiei Cherril un interview. Redau întrebările și replicile, așa cum s'au produs:

„O cafea, vă rog! Și cât timp ați lucrat cu Charlie Chaplin?"

„Cremă doriți? Doi ani".

„Da. Ați mai făcut parcă și un film vorbitor, pânăla City Lights?"

„Hâ, hââ. Pardon (întorcându-se către altă masă: „ce-ați dorit"). Virginia servește în acest restaurant al ligei de asistență regulat Marțea și Vinerea. Profitai de o clipă de liniște, spre a continua convorbirea.

„Ce credeți despre Hollywood" o întreb. gândindu-mă la marea diferență între acest oraș și Chicago, de unde este originară.

„Îmi place foarte mult! și mai ales că acum lucrez pentru casa Fox, mă simt mai bine aci decât oricând.

— „Știi" o felicit eu „ai o creație minunată în „City Lights" (țiu să vă informez că în curând această piesă va fi urmată la Teatrul din Los Angeles de-o nouă atracție „Aloha").

Virginia rămâne un moment pe gânduri.

— „Știi — zise ea — se pare că există obiceiul de a-ți defăima performanța, atunci când cineva te complimentează pentru ea. Nu știu ce să spun! Am făcut tot ce-am putut pentru reușită, și dac'am mulțumit pe Mr. Chaplin, sunt fericită. Dealtfel a fost cam riscat să dea unei fete, atât de neexprerimentate ca mine, un asemenea rol.

Un strigăt se ridică dela o masă:

— „Cei cu tocana mea?" și Virginia fuge.

* * *

Cei cari îl cunosc bine pe Charlie, se îndoiesc că acesta va accepta titlul de baron, dela regele Angliei. Iată ce a spus Charlie odată când s'a mai ridicat această chestie și când ziarele comentau faptul că Anglia ar intenționa să-i confere acest titlu, drept recompensă pentrucă și-a păstrat cetățenia engleză: *„Prefer să fiu Charlie Chaplin, simplu, decât lord sau duce"*. Cuvinte care relevă bunul simț al acestui mare actor. Ce titlu ar putea fi mai mare decât „Charlie Chaplin", regele comediei mondiale? Charlie nu aparține unei țări — e internațional.

* * *

Lily Damita urcă cu repeziciune scara succesului. După creația din „Sons O'Guns" care a făcut serie la New-York, a turnat în „Fighting Caravants" și în „Moroccan Idea" piese urmărite cu mult interes.

* * *

La începutul carierei sale când făcea primii pași pe scenă, Douglas Fairbanks fu cuprins de-un dor de ducă și porni spre Europa... pe-un vapor de vite.

Lucrul acesta e amintit de faptul că în noul film „Reaching for the Moon", în care turnează alături de Bebe Daniels și Edward Everett Horton, interpretează rolul unui negustor tânăr ,care străbate Atlanticul, nu de plăcerea călătoriei, ci de dragul unei fete.

Fairbanks apare iar în haine moderne, după 10 ani de filme de epocă. Interpretează sub regia lui Edmund Gouling un rol dinamic, plin de elegantă ironie.

Hollywood, unde cu greu vreun fapt mai poate surprinde, a fost sguduit la vestea căsătoriei lui Charles Farrell cu Virginia Valli. Charles doria de mult să ia pe Virginia Valli de nevastă, dar căsătoria fusese amânată din cauza decesului mamei acesteia din urmă. Acum că lucrul s'a făcut, Colleen Moore, cea mai bună amică a Vir-

(Continuarea în pag. 12, jos)

CONCURSURILE ŞCOLARE ALE „REALITĂŢII ILUSTRATE"

DORIND să stabilim o legătură strânsă între revista noastră şi tineretul şcolar, care întotdeauna a simpatizat cu această publicaţie, am hotărît instituirea unor concursuri dotate de premii importante.

In patru numere consecutive, vom publica câte trei grupe de trei întrebări, fiecare grup adresându-se câte unei categorii de şcolari şi studenţi: o categorie a şcolarilor din cursul primar, cealaltă a celor din cursul inferior de liceu, şi ultima a liceenilor din cursul superior. In această din urmă categorie pot intra eventual şi studenţii universitari, sau acei cari au terminat liceul.

Intrebările vor fi variate şi alese la întâmplare, din domeniul ştiinţei, al istoriei şi literaturei.

O serie întreagă de premii pentru fiecare grupă în parte, va răsplăti pe cei cari vor şti să dea cele mai bune răspunsuri.

Concurenţii. sunt ţinuţi să răspundă fiecare cât mai bine şi la cât mai multe întrebări, din totalul celor 12 câte vom publica în timp de o lună, pentru fiecare categorie. Aceste răspunsuri, însoţite de buletinul pe care-l publicăm în suplimentul „Realitatea zâmbeşte" completat cu datele necesare, trebuesc să fie scurte şi concise: nu se admit mai mult de 20 de rânduri, pentru fiecare răspuns.

Premiile sunt următoarele :

Premiul I: Câte 10.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul II: Câte 3.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul III: Câte 1.500 lei pentru fiecare categorie.

In afară de premii în bani, mai oferim şi 25 premii de consolare, a 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul Editurei „Adevărul".

* * *

Publicăm în numărul de faţă a doua serie de întrebări :

Categoria I. 1) *Dece în unii ani, luna Februarie are 29 zile.*
2) *Cu cine se înrudeşte liliacul ?*
3) *Cine a fost marchizul de Ronsard ?*

Categoria II. 1) *Dece a existat o diferenţă de zile între calendarul Gregorian şi cel Iulian ?*
2) *Ce deosebire este între piciorul elefantului şi cel al boului ?*
3) *Care este fluviul care nu se varsă în mare ?*

Categoria III. 1) *Dece marea Neagră se numeşte astfel ?*
2) *Pentruce subdiviziunea leului se numeşte ban ?*
3) *Care a fost prima formă de administraţie de Stat a Ţărilor Româneşti ?*

* * *

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre : sr. C. Mille 7, după terminarea seriei, în No. 220. Pe plic sau pe carte poştală, se va menţiona : „Concursurile şcolare".

Fiecare serie de răspunsuri trebue să fie însoţită de buletinul respectiv.

Concursul de frumuseţe

— Un premiu de 20.000 lei pentru elector —

CONCURSUL *de frumuseţe al „Realităţii Ilustrate", care pasionează atâtea tinere fete, a avut şi anul acesta răsunetul obişnuit. Interesul publicului de data aceasta este încă şi mai mare, deoarece pentru prima dată este chemat să participe în mod efectiv la alegerea celei mai frumoase : a „Miss României 1931".*

După cum am arătat în mai multe rânduri, în anul acesta alegerea Miss României se va face cu ajutorul unui film.

Din cele aproape două mii de candidate, care au trimis fotografii la redacţia revistei noastre, am ales un grup de 30, ale căror fotografii au apărut pe rând în ultimele trei numere din revista noastră.

Domnişoarele alese au avut să treacă o probă de fotogenie, care a eliminat o altă parte din grup. Au rămas 15 concurente.

Casa „Gaumont" a început turnarea filmului, care să permită prezentarea aleselor în faţa publicului. Filmul va avea un subiect glumeţ şi candidatele mişcându-se în decurs de aproape jumătate oră pe ecran. în faţa spectatorilor, vor da acestora posibilitatea unei aprecieri juste.

Publicul va fi rugat să-şi dea părerea, trimiţând pe adresa revistei noastre votul lor, pentru candidata pe care o preferă. Domnişoara care va întruni cel mai mare sufragiu, va fi proclamată „Miss România 1931".

Dar totodată „Realitatea Ilustrată" institue un premiu pentru spectatorul care — după ce va vedea filmul — va fi în stare să prevadă clasificaţia celor 15 candidate.

Premiul acordat este destul de ispititor şi se cifrează la suma de 20.000 lei.

Vom ţine în curent pe cititorii noştri, cu detaliile asupra acestui concurs.

Superstiţia strănutului

HEINE, ilustrul poet german, dotat cu acea intuiţie humoristică ce-i caracteriza lucrările, spunea că iarna, şi soarele îşi îmbracă o flanelă de cea mai bună calitate, ca să scape de răceală şi guturiau.

Demonul guturaiului se pare că a găsit un devotat şi hazliu amic, în Carnaval, pe care-l distrează, Că există guturai fără strănutat, şi strănutat fără guturai, este o chestiune pe care nu o vom desbate acum, ci o predăm în bloc, specialiştilor. Ceeace ne interesează însă este superstiţia ce se leagă de strănut, superstiţie care îşi demonstrează existenţa prin urări de „noroc!" sau „sănătate !" când cineva strănută.

Desigur se leagă de obiceiul atât de popular, o superstiţie milenară, o practică primitivă, a cărei origine trebue căutată în ritualurile oculte.

Pentru ştiinţa modernă, strănutatul este un fenomen reflex, provenit din excitarea nervilor nasului, atât de sensibili, manifestându-se apoi printr'o expiraţie bruscă. că.

Ceeace a legat însă această manifestare atât de involuntar humoristică, de o superstiţie, este faptul cunoscut în medicină, că fenomenul la naştere imediat ce nasul e iluminat brusc de soare.

Coincidenţa desigur a frapat şi pe cei vechi, cari în naivitatea lor credulă, au interpretat coincidenţa strănutatului cu apariţia soarelui, ca un bun augur. De aci şi părerea că ar fi trebuincios corpului, că reprezintă o manifestare de sănătate ?! Şi pentru a susţinea în mod ştiinţific impecabilă logică, savanţii timpului au admis că în momentul strănutatului, un demon pă răseşte corpul, lăsând un loc gol, care trebuie imediat umplut cu o... urare !

Superstiţia a ajuns repede, ca orice lucru iraţional, o molimă universală.

Şi cum în Orient a fost „lumina", nu se putea ca aci strănutatul să nu fie interpretat ca un semn bun, ca un vestitor al unei grabnice însănătoşiri, deoarece mica explozie nazală, avea darul de a chema pe Allah în ajutor !!

De altfel Biblia, în cartea regilor, cu prilejul unei povestiri ce tratează, despre vindecarea miraculoasă a unui copil de către Eliseu, discipolul şi succesorul profetului Ilie, relatează că deodată copilul deschise ochii şi strănută de 7 ori. Toţi s'au încredinţat atunci de completa sa însănătoşire, fapt ce se şi adeveri.

Interpretarea strănutatului n'a fost limitată la această consideraţie, ci fu tălmăcit drept un fenomen care întăreşte adevărul unor afirmaţiuni, aşa cum demonstrează exemplul clasic din Odissea, unde Telemac „strănută" întoarcerea tatălui său şi pedepsirea peţitorilor soţiei sale, Penelopa.

Asupra strănutatului şi semnificaţiei sale se ocupă şi Aristotel în cartea sa „Problemata", amintind de originea sa divină, părere ce confirmă de altfel pe aceea a contimporanilor săi, cari îşi urau bine voitor „Zeus Soson" când strănutau.

Romanii întâmpinau manifestarea cu un „Salve" „Salute" sau „Felicita" din aceeaş credinţă de a fi un bun augur.

Xenophon, povesteşte în a sa „Anabasis", cum odată vorbia soldaţilor de ajutorul zeilor, când un soldat strănută. Intreruperea fu tălmăcită ca un semn a lui Zeus, care promitea astfel protecţia sa armatei. In cinstea zeului s'au dat serbări cu un fast strălucit şi jertfe.

„Chiar împăratul Tiberiu, întunecatul" cum se exprimă Pliniu, „primia cu plăcere un prietenos „Salve, Cesar Imperator" ! când strănuta".

Urările cari se fac deci azi, în secolul electricităţei, la apariţia acestui fenomen fiziologic, nu sunt decât reminiscenţe degenerate din obiceiurile timpurilor primitive sau antice. Poporul conservator în obiceiuri şi credinţe asociază şi în zilele noastre, de ex.: de o succesiune de 3 strănuturi, ideea că aduce noroc ; de strănutatul de Sâmbătă dimineaţa, că înştiinţează pe lucrător de neterminarea lucrului în ziua aceia, pe când în celelalte zile e considerat favorabil, şi prezice vreme frumoasă sau un dar....

Printre acoliţii acestei superstiţii s'au găsit şi tălmăcitori originali, cum este cazul unui doctor englez, contimporan cu Shakespeare, care-şi declara pacienţii sănătoşi dacă strănutau de două ori succesiv.

PRINTRE STELE

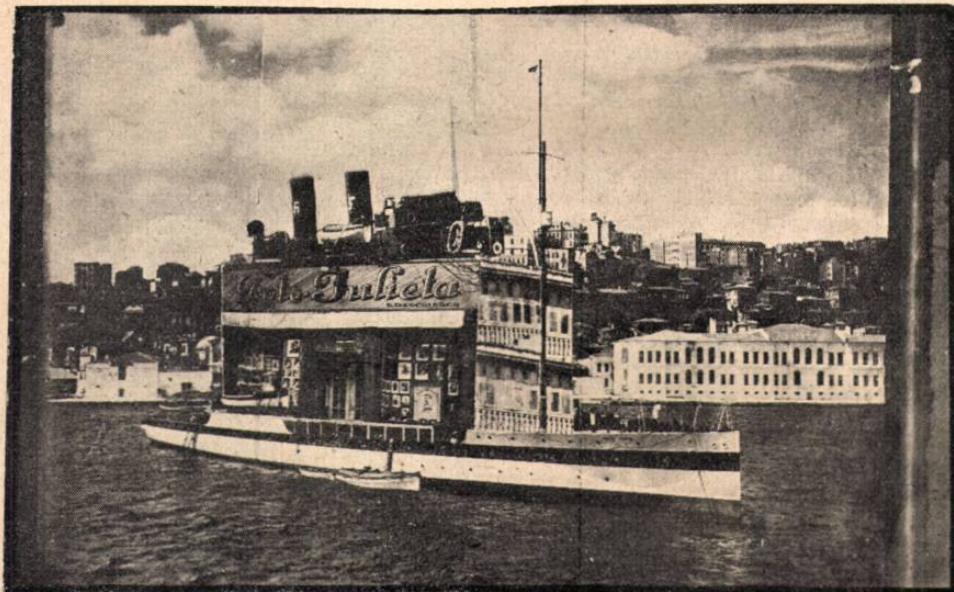
(Urmare din pagina 11)

giniei, a fost asaltată la telefon de prietenii din Hollywood, cari vroiau să trimeată câte o telegramă de felicitare fericitei perechi. Nu ne-ar surprinde faptul ca Coleen Moore să urmeze exemplul prietenei ei, mai ales că divorţul său cu John McCormack devine definitiv la 1 Mai, iar Al Scoot e unul dintre cei mai asidui admiratori ai artistei.

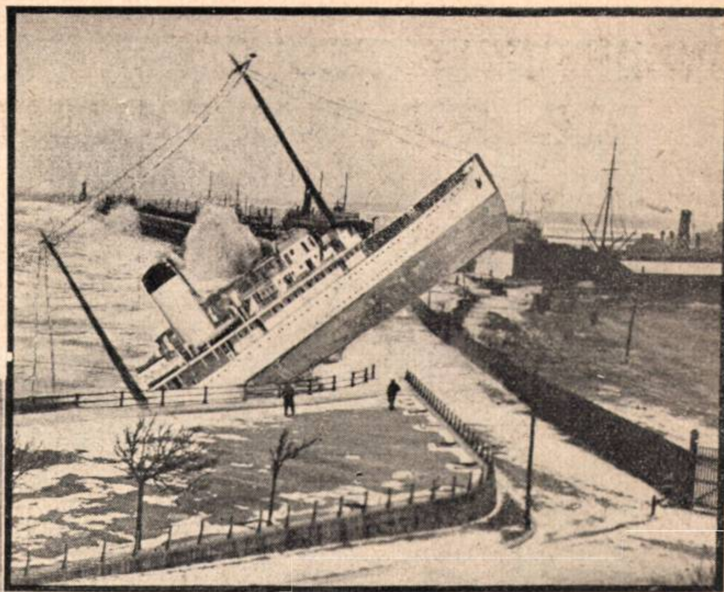
Prietenii drăguţei Claire şi ai lui John Gilbert sunt curioşi să ştie ce se va întâmpla, când Miss Claire va veni la Hollywood. Dânsa intenţionează să părăsească scena pentru ecran şi se pare că Hollywoodul va deveni reşedinţa ei permanentă. Nu mai e un secret că Ina şi John sunt pe cale să se despartă, deşi ambii tăgăduesc cu vehementă intenţia aceasta.

Greta Garbo e de un timp obiectul preocupării generale. Unii dintre cei cari o cunosc spun că ea îşi trăeşte rolul, numai atât cât turnează. Alţii spun că interpretarea o preocupă mult, dar că e prea închisă spre a arăta ce simte în acele momente. Cineva care o cunoaşte bine spunea că turnarea o absoarbe în întregime, dar că îndată ce-a ieşit din studio, uită totul. Cu toată minunata sa personalitate, Greta a avut de luptat cu multe dificultăţi din pricina accentului ei străin.

Evenimente din Constanța

Vasul-atelier al originalului nostru reporter-fotograf din Constanța.

Vaporul olandez eșuat în docurile din Constanța.

PUBLICUL cititor s'a obișnuit de multă vreme, să găsească în „Realitatea Ilustrată" ultimele noutăți fotografice din toată lumea, dar mai ales pe cele din țară.

Și cum sezonul balnear se apropie, găsim că este logic să punem pe cititorii noștri în curent cu unele schimbări radicale, petrecute în ultima vreme, în „Perla Mării Negre", Constanța.

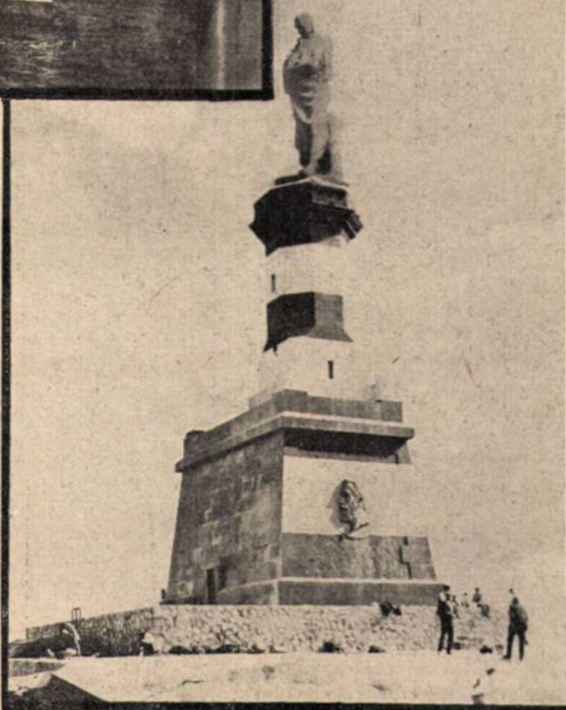
Care dintre dv. n'a trecut vreodată prin cetatea lui Ovidiu, bătrânul Tomis? Portul antic, bătut de valurile Pontului Euxin a devenit celebru în ultima vreme, mai ales prin numeroasele surpări de terenuri. Și cum cicloanele și cutremurele de pământ se resimt mai ales la coastele mărilor, iată că și Constanța noastră a suferit unele modificări, în urma recentelor cataclisme înregistrate în toată lumea.

In primul rând trebuie să notăm măsura luată de Direcțiunea Porturilor, care a dispus extinderea actualelor cheiuri și îndiguirea unui nou bazin, cu mult mai vast decât cel existent, dat fiind că din cauza furtunilor care au bântuit iarna trecută pe mare, portul nostru cel mai important a devenit inaccesibil vapoarelor de mare tonaj și impropriu din cauza digurilor prea joase.

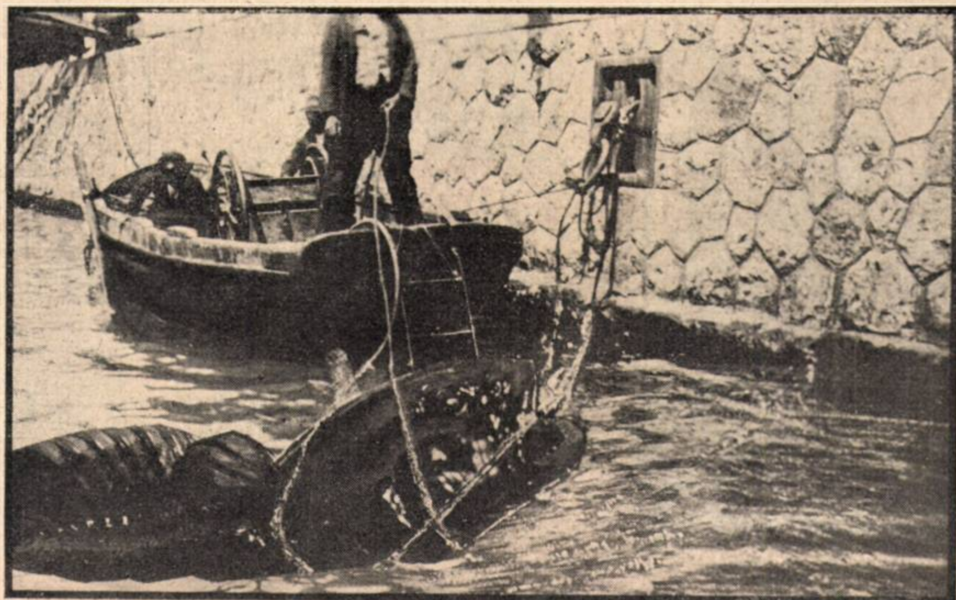
Intr'adevăr, dupăcum vedem din fotografia pe care o publicăm în dreapta acestei pagini, un vas sub pavilion olandez, lovit de valurile înfuriate, a eșuat cu prora peste drumul principal spre docuri, rămânând în aceiaș stare până astăzi. Toate sforțările vasului de salvare „King Lear" al lui „Ocean Salvage Company" au rămas infructoase, și pentrucă epava încurcă drumul, autoritățile în drept — de comun acord cu proprietarii vasului, — au hotărît demontarea navei, lucrare care va dura probabil pânăla finele lunei Octombrie. Iată dar un nou spectacol de mare atracție, pentru vizitatorii Constanței.

Tot din cauza perturbațiunilor atmosferice și sismice, au înflorit pe malul Mării Negre, între Burgas și Constanța, grădini întregi de smochini și portocali. Se bănuește că acest fenomen s'ar datori unui curent cald de apă, care ar fi pătruns prin Dardanele în Marea Neagră. Și concomitent cu această vegetație neașteptată, au apărut în apele mării, noui specii de pești, în primul rând, rechinii și delfinii. Se stie dealtfel că apariția acestor animale aquatice, nu se produce decât în apropierea stâncilor submarine de coral și a vegetațiilor de

(Continuare în pag. 16)

Statuia lui Ovidiu, autorul „Tristelor" a fost ridicată din piața Primăriei și remontată pe farul „Regele Carol", la intrarea în port.

După construirea canalului pe una din străzile principale, Constanța a luat aspectul unei Veneții în miniatură și barcagii și-au tras caicele în fața primăriei.

St.: *Rechinul pescuit în Marea Neagră, este tras în port.*

(Toate clișeele Foto Păsculescu-Constanța)

RECRUŢII DIN

au depus

Recruţii regimentelor din Bucureşti, au depus Miercuri 25 Martie legiuitul jurământ, în faţa suveranului şi a autorităţilor militare şi civile.

Solemnitatea a avut loc în piaţa Victoriei.

Fotografiile noastre reprezintă:

1) In „tribuna publică.

2) Un grup de ofiţeri din garnizoană.

3) D-nii Tillea, Aurel Bolintineanu, Deterding, Dem Dobrescu, Manoilescu, Mihalache şi mareşal Prezan, în tribuna regală.

4) Sosirea Regelui Carol şi a principelui Nicolae.

CAPITALA
jurământul

5) Suveranul primeşte defilarea trupelor.
6) Ataşaţii militari străini asistând la solemnitatea depunerii jurământului.
7) Regele Carol este salutat de d-nii mareşal Prezan, Manoilescu, Deterding şi Dem. Dobrescu.
8) Muzica militară în timpul defilării.
9) Suveranul primeşte jurământul gărzii regale.
10) Defilarea trupelor de infanterie.

(Foto I. Berman „Realitatea)

(Urmare din pag. 13)

stridii. Astfel că nu este exclus să înflorească în curând o nouă industrie în România: pescuitul perlelor.

Dealtfel fotografia pe care o publicăm în stânga paginei, jos, demonstrează mai plastic decât orice constatarea noastră, clișeul reprezentând un monstru marin capturat de pescari și tras cu mare greutate la mal. Primul exemplar pescuit din această specie rapace, a fost împăiat și depus la muzeul primăriei Constanța.

Pentruc'a venit vorba de primărie, trebue să mai notăm justa măsură pe care aceasta a luat-o în favoarea sezoniștilor, cari își vor face cura anul acesta la Constanța, anume, este vorba de spolierea vizitatorilor frumosului oraș, de către barcagii, pentru plimbările cu barca pe mare. Desigur că fiecare din dv. își amintește că vara trecută trebuia să cheltuiască leafa pe o săptămână, pentru o plimbare de trei ore cu un caic pe valuri, ceeace era absolut contrar prevederilor tarifare, statornicite de primărie. Pe de altă parte perceptorii comunali nu puteau încasa niciodată impozitul real asupra veniturilor domnilor barcagii, ceeace era desigur în detrimentul finanțelor orașului.

In consecință, primăria a dispus construirea unui canal pe traseul unei stăzi principale, între piața Ovidiu și digul cazinoului, unind astfel utilul cu frumosul. Constanța va căpăta cel puțin pe această porțiune, aspectul unei Veneții în miniatură, sezoniștii vor avea bărcile la tarifele prevăzute de autorități, iar primăria își va putea încasa impozitul anticipat. Primele bărci au și fost trase în fața palatului comunal, dupăcum se poate vedea din fotografia noastră.

Depe urma acestei inovații însă, a avut foarte mult de suferit soclul statuei lui Ovidiu, poetul roman exilat înainte cu 2000 de ani, pe țărmurile aride ale celei mai sălbatice mări. Din acest motiv primăria s'a văzut nevoită să mute statuia autorului „Tristelor", din piața care-i poartă numele, pe farul Regele Carol I. Reporterul nostru fotografic a prins clișeul pe care-l publicăm, la câteva zile după strămutarea monumentului. Evenimentul a fost comentat la timp în ziare.

Și acum ceva referitor la reporterul nostru fotografic din Constanța .Se știe că „Realitatea Ilustrată" este în totul originală și se prezintă de fiecare dată nouă. Tot astfel colaboratorii ei sunt oameni originali și tânărul nostru amic, — care în paranteză fie spus, posedă cel mai modern atelier fotografic din Constanța, — nu se putea lăsa mai prejos. Astfel, a închiriat un yacht de toată frumusețea, pe care a montat o reproducere în mărime naturală a atelierului său artistic, amenajând totodată interioarele cu ultimele expresii ale aparaturii de fotografiat. D-sa speră ca în doi ani de zile să facă ocolul pământului, bătând toate mările și fotografiind tot ce-i va ieși în cale. Desigur că fotografiile vor fi publicate succesiv tot în „Realitatea Ilustrată", care va putea fi astfel informată direct de la sursă.

Intr'adevăr, vizitatorii Constanței în vara aceasta, vor rămâne uimiți de schimbările care s'au produs în Cetatea Tomisului.

NORIM

Charlie Chaplin nu mai vine la București

IN NUMĂRUL trecut al „Realității Ilustrate", am arătat că marele comedian Charlie Chaplin urma să vină la București, răspunzând invitației revistei noastre. Dealtfel celebrul artist își manifestase de mult dorința de a vizita România.

Dar celebritatea are și neplăcerile ei. Se știe că Charlot este extrem de nervos și formidabilele manifestații de simpatie ce i s'au făcut în marile capitale, l-au extenuat.

Surmenajul a devenit atât de acut, încât artistul a trebuit să se refugieze la moșia principelui de Westminster, pentru a se odihni.

Iată însă că o telegramă îl reclamă de urgență la Hollywood și creatorul atâtor tipuri nemuritoare se va îmbarca în curând pe bordul lui „Leviathan", pentru America.

In consecință, toate vizitele pe care urma să le mai facă în Europa, au fost contramandate, după cum ne comunică telegrama corespondentului nostru din Paris.

IMI VOI RECAPATA TRONUL?

de INAYATULLAH, regele care a domnit două zile

NU MĂ voiu ocupa aci de chestiuni politice, care de când am fost exilat, nu mai au pentru mine nici un interes. Plecând din Kaboul, m'am dus cu familia mea la Teheran, unde am fost găzduiţi de Şahul Persiei. Apoi am făcut o călătorie în Europa, spre a

Regele Innyatullah

mă familiariza cu tot ce e modern.

Impreună cu fratele meu, regele Amanullah, am fost victime ale intrigilor partidului conservator din Afganistan. Acest partid e contra a tot ce frizează progresul, în sensul european, progres pe care vream să-l introducem în ţara noastră.

Afganistanul e o ţară întinsă, aproape tot atât de mare cât Germania, şi Amanullah vroia să-i exploateze bogăţia, să introducă principii de higienă, să construiască numeroase căi de comunicaţie, — într'un cuvânt, să ne modernizeze patria.

Partidul conservator popular se ridică în contra noastră, — dar pătura cultă ne-a rămas credincioasă şi ar primi cu bucurie pe Amanullah dacă ar reveni pe tron.

S'a spus că Amanullah şi cu mine eram duşmani. Nimic mai inexact, căci nu de mult mi-am întâlnit fratele la Constantinopol, unde

Regele Ammanullah

am discutat de multe ori împreună, cât se poate de amical. Cred interesant să ştiţi că şi soţiile noastre sunt surori. Natural, n'am tratat decât chestiuni de familie, dat fiind că lupta noastră pentru tron a încetat de mult.

De altfel şi eu doriam să introduc civilizaţia în dezolata-mi ţară. Speram să ridic astfel numele casei şi al regatului meu. Dar planurile nu mi s'au putut realiza, în cauza scurtei mele domnii.

Regret, dar trebue să mărturisesc că în acest moment, e prea greu să transformi Afganistanul într'o ţară modernă, în stilul ţărilor europene. Cultura noastră indigenă, având înrădăcinate numeroase tradiţii orientale, diferă mult de cea occidentală şi recunosc că va mai trece încă multă vreme, până ce spiritul modern se va stabili la noi. Cred că asta nu se va întâmpla decât atunci când cultura asiatică va fi fraternizat cu cea europeană.

Totuş sunt în Afganistan numeroase instituţii şi inovaţii occidentale. Poligamia dispare treptat; majoritatea afganilor bogaţi şi marcanţi n'au decât o soţie şi cred că această reformă se va accentua mai mult în moravurile noastre.

Deşi ţine la tradiţiile sale, Afganistanul a acceptat câteva noutăţi venite din Europa. Mobilele se resimt de influenţa stilului modern, occidental. Mari progrese s'au constatat deasemeni în domeniul medicinei. Munţii posedă acum excelente sanatorii amenajate modern, de care suntem mândri. Cred că după acest prim pas destul de serios, Afganistanul va continua să evolueze, adoptând ceeace-i mai lipseşte.

Numeroşi străini s'au stabilit în ţara noastră. Printre ei se numără mari proprietari şi antreprenori. Numeroşi sunt şi profesorii europeni, pe cari i-am angajat pentru şcolile noastre şi în consecinţă generaţia viitoare va fi mult mai aptă să îmbrăţişeze cultura modernă apuseană.

In cazul când vechiul Afganistan va face loc unuia nou, gata să primească binefacerile civilizaţiei, e foarte probabil că familia noastră va fi rechemată în ţară. Nu sunt profet pentru a fixa data întoarcerei noastre la Kaboul dar sper că cei 15.000.000 de locuitori ai Afganistanului vor vedea în cele din urmă, care e singura şi adevărata cale, care duce la mărirea naţională.

Un costum original

La „Balul Artei", care a avut loc la 7 Martie, sub patronajul d-lui Ion Minulescu, d-ra Eugenia Chiriac a luat premiul I cu costumul original, pe care şi l-a confecţionat.

CREDEȚI?

VOLTAIRE

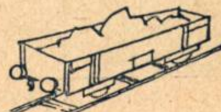
NU ESTE NUMELE ADEVĂRAT AL MARELUI FILOZOF FRANCEZ ESTE NUMAI ANAGRAMA NUMELUI SĂU PROPRIU L I AROVET.

WILLY HOPPE

A ISBUTIT SĂ FACĂ LA BILIARD O SERIE DE 25 DE PARTIDE FĂRĂ SĂ LASE TACUL DIN MÂNĂ.

Un derviș mahomedan, a parcurs în această poziție distanța, între CALCUTA și MECCA

UN VAGON DE SARE CÂNTĂREȘTE LA LONDRA MAI MULT DECÂT LA BUCUREȘTI

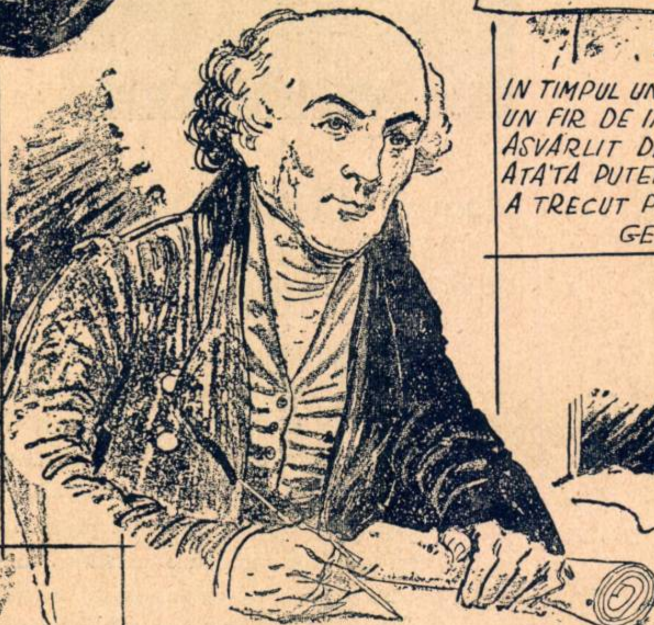
HLAMIDA

DE PENE DIN HAWAI VALOREAZĂ 165.000.000 LEI.

HAINA REGELUI DIN KIWALAO A NECESITAT 100 DE ANI PENTRU A FI CONFECȚIONATĂ S'AU INTREBUINȚAT NUMAI CÂTE 2 PENE DIN FIECARE ARIPĂ ALE PASĂRII RARE „MAMMO"

IN TIMPUL UNEI FURTUNI, UN FIR DE IARBĂ A FOST ASVÂRLIT DE VÂNT CU ATÂTA PUTERE, INCÂT A TRECUT PRINTR'UN GEAM

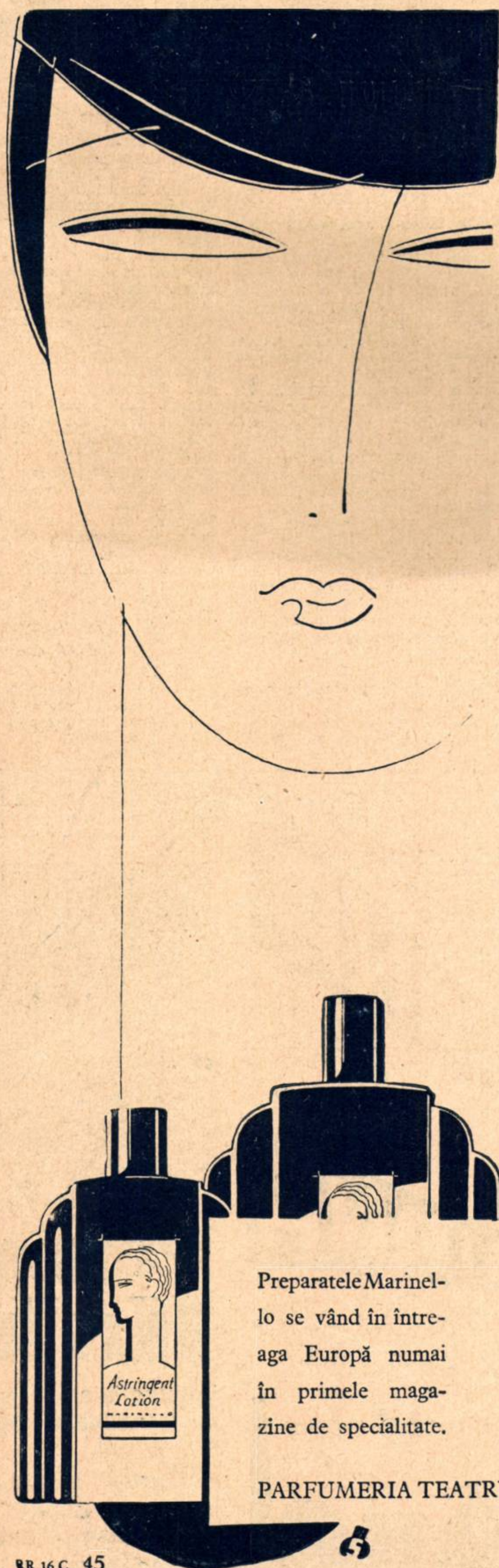
WILLIAM CAREY

A TRADUS BIBLIA IN 40 DIALECTE INDIENE /1800/

CARRIE HOLT

ARE O CIRCONFERINȚĂ DE 3.5 MTR.

MARINELLO - SPRE FRUMUSETE CALEA CEA MAI SCURTA

Numai după sute de mii de încercări preparatele Marinello au devenit atât de eficace și renumite. Experiențele au fost făcute de primii savanți în laboratoriile Marinello și de 5000 specialiști cosmetici în 9400 saloane Marinello: pentru a stabili efectul asupra fie-cărui tip de piele.

In acest fel Marinello a găsit cele 2 metode principale: Un tratament pentru pielea normală sau prea uscată și alt tratament pentru pielea prea grasă sau cu porii mari.

PENTRU PIELEA NORMALA SAU PREA USCATA MARINELLO RECOMANDA: Marinello Lettuce Brand Cleansing Cream (Cremă epurativă). Marinello Tissue Cream (Cremă nutritivă). Marinello Combination Cold Cream. Marinello Skin Toning Lotion (Loțiune fortificativă). Marinello Muscle Oil (Ulei muschiular). Marinello Vanishing Foundation Cream (Cremă de zi). Pudra Marinello «Light».

PENTRU PIELEA PREA GRASA SAU CU PORII MARI MARINELLO RECOMANDA: Marinello Astringent Cream (Cremă astringentă). Marinello Astringent Lotion (Loțiune astringentă). Marinello Soap (Săpun special). Pudra Marinello «Heavy».

La cerere una din casele numite mai jos vă expediază gratuit broșura «Cosmeticile Marinello». Puteți astfel găsi preparatele, de care aveți nevoe. Intrebuințați-le regulat și sunteți pe calea spre frumusețe.

MARINELLO

72, Fifth Avenue, New York. Centrala pentru Europa Marinello Company m. b. H., Berlin W 15, Joachimsthaler Str. 1.

● In București preparatele Marinello se găsesce de vânzare numai la

PARFUMERIA TEATRULUI, CALEA VICTORIEI 84, IN FAȚA PALATULUI REGAL

RR 16 C 45

RUDYARD MULLTON

Omul cu marcă

O AVENTURĂ A DETECTIVULUI GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolcevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

In drum sunt urmăriți de cekiști, din mâinile cărora scapă cu mari sforțări.

Ținta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

In drum, spre a-și câștiga banii necesari pentru continuarea călătoriei, iau parte la o vânătoare de lei de mare.

* * *

Lăsăm leii de mare, pe cât posibil, să doarmă noaptea în mlaștini, căci a doua zi erau mai viguroși.

După două zile, sărmanii lei erau atât de extenuați, încât se culcau, lungindu-se pe pământ, de îndată ce opriam convoiul. Dar alții sunt agitați se aruncă peste cei ce se odihnesc, și supliciul acestor biete animale zmulse din elementul lor natural, e înfiorător.

Din halte, trebue o jumătate de oră până ce trupa să pornească din nou, cu mișcări sacadate, în dezordine. Efortul greu al animalelor, ca să se arunce înainte, legănarea trupurilor grotești, toată această cireadă ce se târăște, mânată de oameni violenți, are ceva diabolic. Pământul vulcanic, cu iarba măruntă, răsună sub greutatea trupurilor și apropierea turmei, se aude din depărtare...

Toți locuitorii satului ne eșiră înainte, cu mic, cu mare, conducându-ne până la locul de ucidere a animalelor.

Am văzut o vânătoare de foce: bietele animale, ca să nu li se găurească pielea cu gloanțe, sunt ucise prin lovituri de măciucă. Leii de mare sunt prea puternici, ca să poată fi doborîți astfel. Ei au fost împinși până la poalele unei coline. Aci, câțiva vânători au împușcat animalele, ochindu-le în ceafă, singurul loc pe unde glonțul poate pătrunde. Cei neochiți bine, răniți în cap, grohăe dureros, gem, se zvârcolesc și ne privesc cu o tristeță umană!...

In spatele trupurilor celor dintâi lei împușcați, ca după o baricadă de cadavre, celelalte animale încearcă să se adăpostească; în ochii lor se poate citi spaima morții. Vânători cu lănci scurte se apropie de baricadă, îi lovesc dela câțiva pași. Uneori însă, în chinuita lui agonie, vre-un leu de mare prinde în botul său scurt și puternic lancea, și se repede asupra vânătorului, rănindu-l de moarte...

Cu acest spectacol dureros, se sfârșește seria de tablouri pline de cruzime, ce formează filmul călătoriei noastre prin Rusia sovietică.

Cu banii câștigați în vânătoarea de lei, am putut plăti barca unui contrabandist, care ne-a trecut prin insulele Kurile, în Japonia.

Și astfel am scăpat de urmărirea Cekei...

PARTEA V *)

In Tibet

CAPITOLUL XXV

Poliția suedeză cercetează.

Multe luni trecuseră, decând detectivul Trevor Gex plecase în Rusia Sovietică, atras aci de o cursă, pe care i-o întinsese banditul Wampoo, dușmanul său de moarte.

Impreună cu Ana Sethland, agenta lui **Inteligence Service,** reușisem să scap pe Gex din mâinile Cekei, și tranversasem împreună întreaga Siberie, urmând să trecem în Mongolia și de acolo în Tibet, unde se afla cuibul lui Wampoo și unde banditul ținea prizonieră pe Lydia Hilmar, în speranța că șeful tribului de indieni Incas, care era îndrăgostit de ea, o va răscumpăra cu o sumă fabuloasă.

Dupa cum se știe, trecusem prin numeroase peripeții, pânăce am ajuns în peninsula Kamciatca, pe malul mării Ochotsk.

După aventuroasa noastră expediție în Siberia, detectivul Trevor Gex și cu mine, am reușit să trecem cu barca unui contrabandist în Japonia.

Aci, situația pentru noi, era cu to[ul] alta, decât în Siberia. La japonezi, eram în țară amică.

Ana Sethland urma să sosească la Tokio, unde trebuia să ne aștepte.

In Japonia, era primăvară; înfloriau cele dintâi camelii, iar cireșii erau de mult în floare... Totuș, la Nordul insulei Yeso (cea mai de Nord, după Curile, din Arhipelagul japonez), unde am debarcat, curentul maritim rece Oyasivo, împiedecase încă topirea zăpezilor. Acest curent vine dinspre Marea Okhotsk și curge, spre Sud, printre insulele Yeso și Kunasiri, din cauza lui, pământul se desghiață târziu, prin Mai. Pe țărmul insulei Yeso, era o ceață groasă. Am putut debarca într'un punct retras, nevăzuți de nimeni. Debarcare grea, printre sloiuri enorme, pe ghiață. O ploaie înghețată începuse să cadă.

Nu eram însă departe de portul Nemuro. De aci, un vaporaș ne duse până la Hakodate, la Sudul insulei; țărmii sunt presărați de vulcani ce fumegă: am numărat vre-o opt.

Gex telegrafie la o bancă din Tokio, unde avea credit deschis, pentru a i se trimite bani, pe un nume convențional. De la Hakodate, cu vaporul, în trei zile eram la Tokio, în plină primăvară...

Când vaporul pe care ne aflam intră în marea Yedo și ancoră în baia Yokohamei, un peisagiu minunat ni se înfățișă ochilor. De jur împrejur coline verzi, stânci pitorești, sate cu

*) Amintim că fiecare parte a acestei povestiri, formează o aventură de sine stătătoare, așa că se poate citi și de cei ce nu cunosc părțile anterioare.

căsuțele albe, ascunse printre pomii albiți de floare; livezile se întind până la marginea Oceanului, în care se oglindesc. Un soare cald strălucia. De atâta timp nu văzusem flori, de atâta timp nu simțisem căldura primăverii, pătrunzându-ne trupurile, ca o sevă de viață nouă...

Cheiul geometric, case elegante și vile albe, la poalele muntelui verde, ni se pare cel mai frumos peisagiu din lume.

Câmpia japoneză cu orezăriile ei în amfiteatru, cu munții albaștri din fund, cu căsuțe printre bambuși, ne-a încântat, după sumbrele tablouri din Siberia. Frăgezimea decorului ne amintea cerul Siciliei...

Tokio...

Mi-a rămas în suflet, imagina câmpiei ondulate, scăldată la Sud de apele albastre ale Golfului, iar la Nord și Est de apele unui râu larg, Sumidagava, — câmpie în care se află orașul Tokio, înconjurat, departe, de o largă circomferință de coline. Pe una din coline, se află un castel vechiu.

— E castelul Sogunilor, îmi spune Gex, pe când ne apropiem de oraș. E reședința Mikadoului.

Pe alte coline se inalță temple și monumente sepulcrale antice.

Intre aceste coline, în jurul înălțimei pe care se află palatul imperial, se întinde orașul până pe țărmul Sumidagavei, care cotește și se varsă apoi în mare, și până în văile cu conifere și bambuși.

Ne-am dus direct la hotelul Imperial, ca să întrebăm dacă Ana Sethland a sosit.

— A sosit acum câteva zile, ne răspunse portarul. Camera 147.

Revederea cu această tovarășe, atât de curagioasă și de inteligentă, ne umplu inima de bucurie.

Așa dar, Ana Sethland, reușise și ea, ca și noi, să scape din ghiarele Cekei. Luarăm masa câteși trei, la restaurantul hotelului. Dupăce ne povestirăm pățaniile din Siberia, Ana Sethland ne informă, că peste câteva zile urma să se țină la Peking o conferință între reprezentanții polițiilor mai multor țări, cu privire la răpirea Lydiei Hilmar.

— Se pare, urmă detectiva, că poliția suedeză, are indicații că bandiții cari au furat-o, au ascuns-o într'o mânăstire din Tibet. Dar guvernul chinez nu pare dispus să ordone cercetări în această chestiune...

— Dece? întrebă Gex.

— Nu știu ce motive de ordin religios, îi împiedecă, răspunse Ana.

— Ei bine, replică Gex, vom merge la Peking și vom asista la acea conferință, ca să vedem care este situația.

CAPITOLUL XXVI

Conferința dela Peking.

Gex nu sta mult la gânduri, când trebuia să ia o hotărîre.

Plecarăm așadar la Peking, cu un avion pe care autoritățile japoneze, puse de noi în mod discret la curent cu misiunea noastră, ni l-au pus la dispoziție imediat. Traversarăm Marea Japoniei și Coreea, cu stânci acoperite de pini negri și văi sălbatece. Vedeam, de sus mii de piscuri ascuțite, conuri și cupole; întreaga peninsulă e acoperită de munți, pe care i-am trecut la o mică înălțime.

Din lanțul mandciurian al munților Chan-yan-Alin, se desface un lanț de munți coreeni, Paik-tusan, adică „Muntele cu capul alb", care are forma ciudată a unui vas uriaș, cu păreții albi, acoperiți de zăpadă. In vârful său, am zărit un lac negru, ca o oglindă de onix.

Am aterisat lângă Peking; am rugat pe aviator să rămână câteva zile aci, căci poate vom avea nevoe de el.

Un automobil antediluvian ne-a adus în orașul acesta, cu prăvălii de lemn poleit și cu firme imense.

A doua zi după sosirea noastră, urma să aibă loc conferința polițiilor respective; ne-am instalat la hotel și am vizitat apoi orașul tătar dela nord și cel chinez dela sud. Primul are forma unui patrat, iar celălalt e dreptunghiular. Aceste două cartiere sunt înconjurate de ziduri formate dintr'o imensă masă de pământ, cu o crustă de piatră și cărămizi. Din când în când, porți enorme se deschid în zid, având deasupra lor turnuri cu intreite acoperișuri de olane colorate. Trecurăm pe sub poarta Chien-men, un mare monument, ce desparte cele două orașe.

A doua zi ne-am îndreptat iar spre orașul tătar, unde se afla cetatea imperială sau „orașul galben", care are forma unui pătrat, în interiorul căruia se afla edificii publice, palatul funcționarilor și case impozante. In mijlocul ei, se ridica palatul imperial, vast cât un oraș, în care nimeni n'are voe să intre, și în care trăesc vre-o zece mii de femei, eunuci și curteni.

Conferința avea loc într'o vastă sală, decorată cu dragoni galbeni, pe păreții negri și roșii, din nu știu ce minister.

In mijlocul sălii se afla o masă lungă, la care erau așezați câțiva europeni și chinezi.

Eram singurul gazetar admis între acești demnitari, polițiști și militari străini, și fusesem acceptat să iau parte la conferință, numai dupăce detectivul Trevor Gex mă luă pe răspunderea lui. Iar Ana Sethland, era singura femee admisă...

Se făcură prezentările. D. Pey-Ho, reprezentantul guvernului chinez, prezida conferința. El rosti o mică alocuțiune în englezește, exprimând bucuria autorităților chinezi de a găzdui oaspeți atât de distinși. Ca să exprime însă această idee simplă, d. Pey-Ho făcu ample comparații poetice și emise metafore de un lirism torențial, afirmând că păsările vor cânta de acum mai plăcut în Imperiul înflorit al celor patru mări și că florile vor crește mai frumoase. Apoi, dădu cuvântul d-lui Molden, inspector în poliția din Stokholm și trimisul guvernului suedez.

Molden, în fraze de o conciziune și răceală, ce contrasta cu stilul înflorit al lui Pey-Ho, arătă că nu se îndoește nici o clipă că pasările chineze vor cânta, — văzându-ne — mai frumos, dar că regretă adânc faptul că pentru rezolvarea unei chestiuni de poliție, care cerea cea mai perfectă discrețiune, guvernul chinez a găsit de cuviință să convoace o conferință, ale cărei discuțiuni interminabile, nu permit să se ia măsuri prompte. Or, de graba cu care se va interveni, depinde succesul cercetărilor.

— Intr'un cuvânt, — urmă inspectorul Molden, — știți cu toții despre ce este vorba: poliția suedeză, făcând cercetări în legătură cu dispariția soților Hilmar, a descoperit că inginerul Hilmar a fost atras într'o cursă și asasinat de Soviete, iar soția sa, d-na Lydia Hilmar, a fost răpită de un bandit chinez, anume Wampoo, care ar fi ascuns-o într'o mânăstire de „lama", din Tibet. D-le Pey-Ho, guvernul suedez cere concursul autorităților chineze, pentru repatrierea d-nei Lydia Hilmar.

— Aveți concursul nostru nemărginit, răspunse Pey-Ho.

— Și al nostru, declară reprezentantul britanic, Sir Gower. Detectiva Ana Sethland din poliția noastră, a primit misiunea să se ocupe de această afacere. In ce privește intervențiunile diplomatice necesare, suntem la dispozițiunea dv.

— Vă mulțumesc, în numele guvernului pe care-l reprezint, zise Molden.

— In ce mod anume vă putem fi de folos? întrebă Pey-Ho.

— Să ne puneți la dispoziție, răspunse Molden, mijloacele de transport și polițiștii necesari, ca să putem face o expediție în Tibet, pentru a salva pe Lydia Hilmar din ghiarele banditului.

— Cu plăcere, răspunse Pey-Ho. Când vreți să plecați?

Inainte însă ca Molden să răspundă, interveni în discuție o altă persoană, care se afla la masă, și care ne fusese prezintată sub numele de Lama Nagpor. Era un tibetan cu pometii eșiți, cu nasul cârn și ochii mici, vioi și plini de șiretenie. Lama Nagpor purta un scump costum de mandarin, din mătase roșie. El era trimisul lui Dalai-Lama, care este șeful suprem al Tibetului, pentru toate afacerile spirituale și temporare, pontif și rege, stăpân absolut și „mare protector".

Lama Nagpor zise:

— Marele Protector, Dalai-Lama, nu permite trecerea acestor streini, dincolo de zona interzisă.

— Dar, replică Molden, mânăstirile se află în această regiune interzisă streinilor.

— Marele Protector regretă...

— Totuș, urmă Molden adresându-se lui Pey-Ho, guvernul din Peking poate da autorizațiuni streinilor de a pătrunde în zona interzisă și de a vizita mânăstirile și chiar Lhassa, capitala Tibetului.

Pey-Ho se înclină spre Lama Nagpor și cu un vădit respect, îl întrebă:

— O, Lama, binevoiți, vă rog, să ne spuneți, din ce motive interziceți intrarea acestor streini în Tibet?

— Sti prea bine, Pey-Ho, că tradiția tibetană se opune unor astfel de vizite. Poporul nu vede cu ochi buni pe intruși, și-i alungă. Nu voim să se întâmple ceva neplăcut domnilor europeni...

— E prea multă gentileță față de noi, Lama! zise Molden, enervat.

— Iar guvernul din Peking, urmă Nagpor, ar apare într'o lumină cu totul nefavorabilă în ochii poporului tibetan, dacă ar autoriza și ar sprijini un amestec al streinilor, în afacerile noastre interne...

— Dar e vorba de un bandit ca Wampoo.. întrerupse Molden.

Atunci, Lama Nagpor și încă un tibetan ce se afla lângă el, se ridică picioare, și cu un aer de demnitate froasată, zise solemn:

— Pey-Ho, cred că nu ne-ai chemat aci, ca să auzim pe streinii aceștia, insultându-ne preoții!...

Am schimbat o privire cu Trevor Gex, și era cât pe aci să izbucnesc în râs: Wampoo, banditul bandiților, preot tibetan!...

(Va urma)

DE VORBA CU CITITORII

Mimy Vax. — Cred că ţi-am răspuns într'unul din curierele precedente, deşi aş fi avut un motiv puternic să-ţi trec cu vederea: pseudonimul. Nu găseşti că e prea **vâxuit?...** Şi-apoi, spune-mi de ce nu repeţi întrebările?...

Nicu A. Basarab 25. — Poţi avea încredere.

Cunoşti proverbul: „Ochii care nu se văd, se uită"? Pune-l în practică, ai încredere în adevărul pe care-l conţine, caută să te distrezi cât mai mult şi alinarea va veni dela sine. E o enormtate să te gândeşti la un act nelalocul lui din această cauză.

Criza? Puţintel timp şi va trece ca un coşmar. Şi când sănătoasă şi cu mintea limpede, vei lucra în profesiunea d-tale, trecutul şi mai ales gestul pe care vrei să-l faci, ţi se va părea o copilărie. Atunci îmi vei mulţumi. Deci, curaj şi nu te gândi decât la lucruri roze, plăcute.

O boabă de Mercur. — Aşa se spune, că Ramon Novarro va vorbi franţuzeşte, în filmul acela. Dealtfel îţi împărtăşesc părerile, relativ la calităţile lui artistice. Să nu uităm însă, că e unicul june-prim pe placul doamnelor şi al şcolăriţilor...

Gabi. — Adresaţi-vă la o asemenea şcoală. Eu nu cunosc condiţiunile în mod amănunţit.

Lili. — Brigitte Helm a văzut lumina zilei la 17 Martie 1908, în Germania. Locueşte la Berlin-Dahlem, Im. Winkel, 5. 2. Suzy Vernon are 28 ani. S'a născut în Franţa. Scrie-i prin „Mon-Ciné" 3, rue Rocroy Paris. 3. Malcolm Tod... s'a retras din cinema, cel puţin, deocamdată.

Jak Moses-Eddie Polo era odinioară eroul serial-urilor de aventuri senzaţionale. Dar gustul publicului a evoluat, a devenit din ce în ce mai pretenţios şi Eddie Polo a căzut pe nesimţite în disgraţie. A încercat el să reapară pe ecran, însă fără nici un succes. 2. William S. Hart este creatorul cow-boy-ului pe ecran. A avut poate aceeaş soartă ca şi Eddie Polo. 3. Incontestabil, primele filme vorbitoare au fost realizate de Warner Bross.

Dactilografa. — Charlotte Susa locueşte la Berlin-Halensee, Georg-Wilhelmstrasse, 6. 2. Camilla Horn, la Berlin-Wilmersdorf, Hohenzollerndamm, 207. 3. Franz Lederer, la Berlin-Friedenau, Fehlerstrasse 14. 4. Walter Rilla, Berlin-Zehlendorf, Heimdallstrasse, 48. 5. Walter Janssen, Berlin N. W. 40, In den Zelten 9. 6. Jack Trevor, Berlin W. 10, Bendlerstrasse, 9. 7. Pentru Billie Dove adresează corespondenţa prin „The Standard Casting Directory" 616, Taft Building. 8. Pentru actriţele acelea utilizează limba germană.

Savoy: Actor de cinema? Simplu: **„Orient Europe"**, str. Cobălcescu 56, et. II. Dar mai este timp.

Rudy aud Anita. — Este primul caz, vă mărturisesc, când doi soţi vor să facă cinematograf **împreună.** Voiţi să copiaţi menajul Fairbanks?

Să vă dau recomandaţia mea? Prezentaţi-vă în numele meu la **„Orient-Europa"**, str. Cobălcescu 56 etg. şi poate-mi veţi mulţumi vreodată. In orice caz, îi voi anunţa.

Un tango pentru tine. — Răspunsul nu ţi-l pot da decât intr'o scrisoare. Trimite-mi adresa.

Disperata. — Din energia trăsăturilor scrisului d-tale reese, că ţi-ai ales greşit pseudonimul. D-ta disperată? Pentruce? Cazuri ca ale d-tale au devenit pur şi simplu banale.

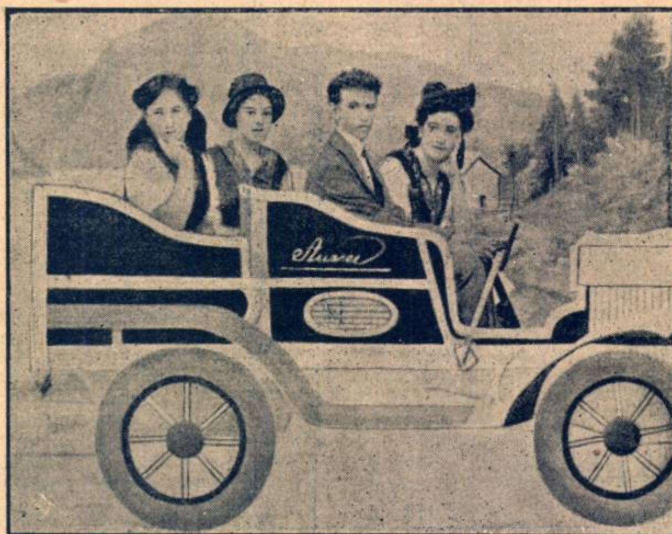
Das Kind. — Tot ceeace-ţi pot spune — când nu-mi precizezi nimic —: e o actriţă foarte drăguţă.

Ral. — Dar, scumpe domn, acestea sunt chestiuni cu totul străine de domeniul artistic. Adresează-te la ministerul de războiu.

Milly-Piteşti. — Dacă reuşeşti la canto e mai uşor să treci la dramă — bine înţeles dacă ai talent; 2. Până nu ai nimic la bază cum vrei să te angajeze vre-o trupă? 3. Actorii noştri nu prea obicinuesc să dea autografe, totuşi, prin insistenţă se poate obţine şi aceasta.

O dactilografă. — Pentru pictură? Şcoala de belle arte din Calea Griviţei. 2. Intrebare lipsită de sens şi prost plasată. Cinematograful nu e spectacol de bâlciu ca să te interesezi care e... cel mai gras actor. 3. Da. A fost o vizită neaşteptată pe care suveranul a făcut-o în câteva cartiere ale oraşului.

Elena Osso. — O fotografie din trecutul lui Ernst Deutsch? De ce nu? Cu plăcere... Iată-l într'un atelier fotografic pe vremea când se simţea fericit într'un automobil... de carton. Lângă el, mamă-sa şi în spate, surorile.

Ce zici, privindu-i mutra de atunci ar fi putut bănui cineva că acest june nepieptănat va ajunge unul dintre cei mai buni interpreţi ai ecranului?... Minunile cinematografului.

Iosef Abramovici. — E cert că Ernst Verebes n'a interpretat niciodată acel rol.

Abonat 4222. — Omule, eşti prea nervos! N'am văzut nici un rând până acum dela d-ta; era firesc deci... să nu-ţi răspund, deaceea te poftesc să fi mai cuviincios şi să cugeţi mai mult înainte de-a te burzului astfel... Ar trebui să afli că răspunsurile nu le dau din **datorie** ci din **gentileţe...**

Laslo S. — Ce să faci să nu mai ai păr pe barbă? Foarte simplu: să te razi mai des... 2. In privinţa conferinţei, am impresia că-mi scrii pe turceşte... 3. Tom Mix trăeşte desigur, dar s'a retras din studio. 4. Harry Piel în Germania.

Romy. — Da, **„Orient-Europe"** este singura în măsură să facă ceva pentru d-ta. Dealtfel a mai făcut şi pentru alţii. Adresează-te în str. Cobălcescu 56, etg. II, la firma de mai sus.

Adoratorul Clarei Bow. Scrie-i în limba engleză la Paramount-Studio, Hollywood, Calif. U. S. A. De răspuns, nu-ţi pot garanta. Imi ceri un lucru prea mare.

N. A. Nicolau-C-ţa. — Nu cunosc adresele exacte ale acestor boxeuri, atâta timp cât stau departe de... ring. Laurii trecutului nu mă îndreptăţesc să mă ocup şi acum de ei. Ar însemna atunci să mă ocup de toate celebrităţile epocilor trecute şi să... vă dau adresele lor...

I. Ghingold. — Trimeteţi, când aveţi ceva interesant şi vom vedea.

Rodi. — Scrie-i, ca să fii mai sigur, prin „Film Führer" 217, Friedrichstrasse, Berlin S. W. 68.

Harry Peroll. — Arta detectivă cere anumite calităţi înăscute şi un foarte desvoltat spirit de observaţie. Nu vei găsi niciodată un curs complect asupra acestei **arte.** Dealtfel la noi nu prea... rentează aşa că ai putea să renunţi.

Leila Dolorosa. — Am spus şi o repet, că este greu să devi artistă de cinema, dar dacă ai puţină şansă, reuşeşti. In orice caz, adresează-te la **„Orient-Europe"** str. Cobălcescu 56, etg. II, care te va satisface.

Paja et Tuty. — Actriţa de pe volumul acela este Clara Bow. De altfel vă recomand nu numai actriţa ci şi volumul, care e foarte interesant şi tratează toate tainele culiselor cinematografice. 2. Scrieţi-i lui Jan Kiepura prin **„Film Führer" 217,** Friedrichstrasse, Berlin S. W. 68. 3. De filmul acela al lui Douglas Fairbanks nu-mi mai amintesc aşa ca să vă dau indicaţii precise.

L'Amourachée. — Foarte frumos din partea mamei d-tale. La 16 ani, ideea petrecerilor la baluri şi serate e încă prematură (sic!). 2. Un pianist cu reputaţie, e adevărat, dar a cărui viaţă nu prea e cunoscută decât în cercurile strict intime.

Namred. — Părinţii au voit întotdeauna fericirea copiilor lor. Poate că ştiu mai mult decât dv. — prin forţa experienţei lor — de se opun la această dragoste... Insfârşit, un sfat nimerit nu v'aş putea da decât atunci când aş cunoaşte cazul în amănunte.

Surioara. — Imi ceri un răspuns plin de vervă... Iartă-mă, Surioară, dar ai picat rău! De câteva zile sunt reţinut în pat de o răceală groaznică. Şi, numai de... spirite nu-mi arde. Nu observi că toate răspunsurile din numărul acesta sunt scurte şi.... **reci.** Deh, **răceala,** bat-o vina!...

Miky-Maus I. — Lily Damita nu e căsătorită. Turnează actualmente la Hollywood pentru casa Metro-Goldwyn-Mayer, unde-i poţi adresa şi corespondenţa. 2. Rudyard Millton este un scriitor de talent, un maestru al romanului poliţist.

Martha. — E tristă povestea d-tale. Să iubeşti pătimaş şi să nu-ţi fie împărtăşite sentimentele, e într'adevăr tot ceeace poate fi mai dureros. Nu te sfătuesc, totuş, să i-o mărturiseşti. Dovedeşte-i-o prin purtare, prin anumite atenţii; atât de insensibil nu-l cred să nu bage de seamă. Şi dacă şi atunci va continua să rămână în aceiaşi postură de indiferenţă crasă, caută să te resemnezi. E o prostie să-ţi închipui că dintr'atâtea milioane de bărbaţi este singurul în stare să te facă fericită...

A. Ferraro. — Wallace Beery turnează dar, în majoritatea cazurilor, e dublat de alt interpret, pentru versiunile europene. De altfel aşa se întâmplă cu mulţi alţi actori americani şi vom avea ocazia să-i vedem din ce în ce mai puţin. 2. Pentru amândoi adresează corespondenţa prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood, Cal U. S. A.

Două aventuriere şi mai dornice de aventuri. — Nu ştiu cum mi-a parvenit mie această scrisoare de reproşuri adresată altuia. Aş vrea să vă răspund dar nu ştiu despre ce e vorba. Dacă sunteţi dornice de aventuri eu vă pot da indicaţii foarte precise... **J. de S.**

PRECURSORII INSTRUMENTELOR NOASTRE MUZICALE

PRIMELE manifestări de muzică instrumentală au apărut la vechile popoare civilizate ale Asiei, sub forma instrumentelor de bătut și sunat, cum e bunăoară tam-tamul sau gongul.

Fig. 1

Propriu zis niște aparate de produs sgomote, serviau exclusiv în ceremoniile religioase sau la serbări, pentru a marca fazele ceremoniei sau ritmul dansatorilor.

Muzica devine o artă pentru

Fig. 2

sine, mult mai târziu, la Greci, unde întâlnim primele instrumente muzicale propriu zise, lira și syrinxul, flautul zeului Pan.

Fig. 3

Bogăția de legende a mitologiei grecești, în ceeace privesc pedepsele și recompensele ce le acorda zeul Apolon, inventatorul mitic al lirei, diverselor personagii legendare, ca Marsyas, Amphion sau Orpheu ,etc., ne dă o justă măsură a interesului viu ce se acorda muzicii în vechea Eladă.

Prin opoziție, Romanii prea puțin artiști, nu avea nicio predispozițiune pentru a inventa in-

Fig. 4

strumente muzicale; se rezumau să împrumute dela popoarele supuse lor, toate formele acestei manifestări artistice.

Astfel sub imperatori, Roma, din acest punct de vedere, devine un fel de bazar universal de instrumente muzicale, unde alături de instrumentele de coarde ca: cambuca, psalterium, chitara; instrumente de suflat ca: tuba, trompeta, corus, se mai găsiau țimbale, orgi hidraulice, și instrumente căzute apoi cu totul în desuetudine, dintre cari se numără și bombulum (fig. 1).

Instrumentul muzical „corus", menționat mai sus, (fig. 2) apare în diverse baso-reliefuri din sec. 9 până în sec. al 14-lea, sub forma unui balon prevăzut cu 2 tuburi de lemn, dispuse diametral, reamintind oarecum stilizată forma primitivă a cimpoiului, a cărui origine se pierde în negura secolelor. O statuie din Reims, ridicată prin sec. XIII, întrupând un cimpoier, (fig. 3) reprezintă cimpoiul, fără nici o perfecționare vădită față de cele uzitate de pās-

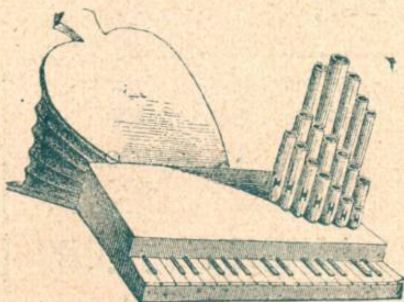

Fig. 5

tori, exceptând ornamentația, pe care de altfel o găsim și la „corus", și care nu aduce nici o îmbunătățire emisiunei sau clarității sunetelor.

Prima perfecționare adusă cimpoiului, constă în adaptarea a 2 tuburi de lemn, cu scopul de a emite sunete grave cari să acompanieze în unison melodia ce se execută.

In timpul lui Ludovic al XIV, cimpoaiele cuprind tonurile a 2 octave, și devin instrumentele de concert ale curții.

Sub forma aceasta, cimpoiul ia denumirea de „musette" (fig. 4) și în curând se ivesc și la acest instrument virtuoși, printre cari Henri Bâton, se pare a fi avut merite cu totul excepționale.

Contopirea cimpoiului cu Syrnixul, într'un singur instrument muzical, a dat naștere orgei, „regina" instrumentelor muzicale.

Primele sisteme de orgi funcțio-

Fig. 6

nau hidraulic, și numai către anul 350 p. Ch., sunt transformate în orgi pneumatice, dintre care cele construite în Byzanț, se bucurau de o execuție mai îngrijită.

De un mecanism ultra simplist, (fig. 5) executată în dimensiuni mici, pentru a fi portativă, orga se compune din foale, o cutie de lemn în care se sufla aerul din foale și fluerele fixate la aceiaș cutie.

Cu ajutorul clapelor, se acționau niște tije late, aflate în cutie, cari regulau admisiunea aerului în fluere.

Fig. 7

Prin sec. X, orga este introdusă la mai toate bisericile din Franța, Germania și Italia, având o construcție tot atât de primitivă, însă ceva mai mare ca dimensiuni.

Melodiile nu puteau fi încă executate la orgă, deoarece clapele late ale instrumentului, trebuiau lovite cu pumnul ca să producă tonul, așa că organistul era prevăzut cu mânuși groase, și întreprindea adevărate exhibiții de antrenament de box, pentru a intona câteva note. (fig. 6).

Despre o dezvoltare a armoniei în aceste condițiuni, nici nu se poate discuta. Mult în urmă, — prin sec. XV, — apar clapele în-

Fig. 8

guste, așa ca să se poată cuprinde o octavă cu mâna. O perfecționare vădită, este adusă de un oare-

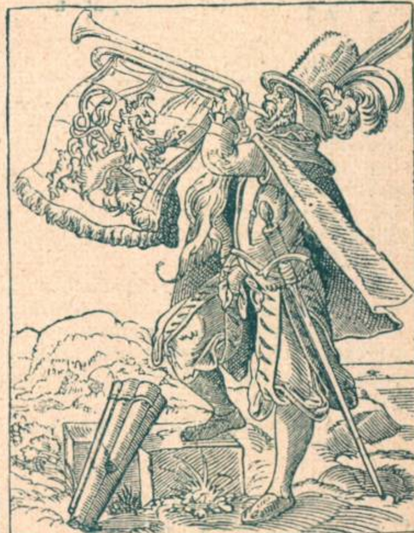

Fig. 9

care Bernhard, care construește în 1470, la Veneția, prima orgă cu pedală.

Fig. 10

nen ne indică modul de manipulare a orgelor portative în sec. 15. (fig. 7).

Instrumentele de suflat moderne, ca flautul, fagotul, bassonul, cornul englez, etc., își găsesc origina comună în anticul fluer ciobănesc, în Syrinxul lui Pan, construit succesiv din coajă de lemn, trestie și lemn, trecând progresiv prin forme variate ca: „Scharyary” „Rackette”, „Sordune”, „Basanelli” etc.

Fig. 11

In ceeace privește instrumentele de suflat metalice, ele par a fi evoluat dela cornul de animal, întrebuințat de păstori și care datează din timpuri imemoriale, deoarece și Biblia amintește de trompete, goarne, etc. In terenurile mlăștinoase din Nordul Europei, arheologi scandinavi, au descoperit prin săpături instrumente de suflat, așa numitele „Lure”, datând de 6000 ani, apreciere contestată însă de alți arheologi.

In Evul Mediu, muzicanții militari, flautiști, (fig. 8), trompeți (fig. 9) și toboșarii, formau o castă privilegiată ,arta lor fiind socotită, printre artele nobile ale cavalerilor.

Prin sec. 12, ajunge foarte răspândit un instrument cu 12—32 coarde, „Psalterium”, o importație din orient, a cruciaților. (Fig. 10 nu sunt reproduse coardele).

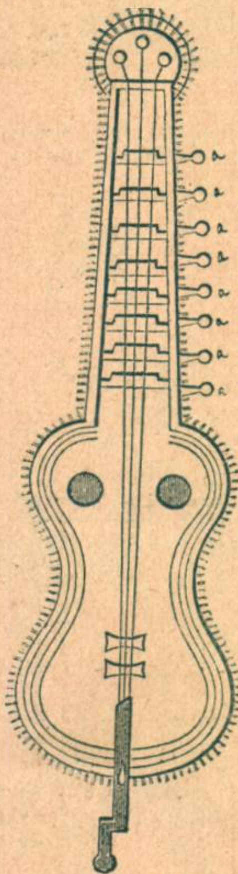

Fig. 12

Fig. 13

Psalterium-ul se ținea la piept, și coardele se acționau cu un bețișor de fildeș, numit „plectron”. Un alt instrument ajuns la modă în sec. 9, este organistrul, prevăzut cu o manivelă și niște clape (a) pe gâtul instrumentului, cu cari se obțineau tonurile (fig. 12). Organistrul era acționat de 2 persoane.

Fig. 14

Una învârtea manivela, pe când cealaltă apăsa clapele. Redus la dimensiuni mai mici, adoptă variate fizionomii, ca „Viola de gamba” (fig. 13) „Viola de braccia” (fig. 11) contrabasul (fig. 14) și „viola d'amore”, preferată pentru sunetele ei duioase.

Aceste varietăți, sunt precursorii violei, vioarei, violoncelului, și contrabasului.

Primele viori construite sub formele lor de azi, se atribuie lui Gaspar Tieffenbruck prin sec. 16, și fraților Steiner (1621).

In sec. 18, viorile cremoneze ating apogeul de perfecțiune și construcția lor păstrată secret, nu este întrecută calitativ de nici un alt constructor până în zilele noastre.

Mandolina (fig. 15) creiază și ea o varietate: chitara.

Fig. 15

Un neinsemnat străbun, cu demni urmași însă, este monocordul, (fig. 16) un adevărat sarcofag, cu o singură coardă, percursorul pianului de azi. Dela o singură coardă, instrumentul acesta cu aspect funebru, evoluează dând naștere țambalului și clavicordului, o primă încercare de a mecaniza lovirea coardelor prin clape. In sec. 16 forma perfecționată a acestui instrument, devine „clavecinul”, sau clavicimbalul (fig. 17), cunoscut în Anglia și sub numele de „Virginal”,

Dispoziția verticală a coardelor, apare pentru prima oară la clavicitérium, care sub forma perfecționată, devine pianina de azi.

In sfârșit Bartolomeu Cristopli din Padua, inventează mecanismul de piano-forte, și în 1724, saxonul Gottfried Silbermann, construește primul pian de concert modern.

Fig. 16

In expunerea de mai sus, s'a trasat o istorie succintă a instrumentelor de orchestră modernă, insistând numai asupra formelor cunoscute în Europa.

Un studiu detailat, ar necesita ca expuneri anexe o clasare din punct de vedere etnografic, precum și o istorie a muzicei, pentru a putea demonstra prin corelațiune, cauzele determinante ale evoluției instrumentelor muzicale.

Fig. 17

LOTUS

Scrisori din Australia

Un miracol modern: Soneria spiritelor

ÎN toate țările din lume se arată actualmente, un viu interes pentru științele psihice, ocultism și toate științele secrete în general.

Nenumărate sunt cercurile care au drept scop să-și introducă adepții spre sferele eterice ale luminor suprasensibile, să-i inițieze întru dobândirea de puteri oculte, mai mult sau mai puțin surprinzătoare și să-i pună în postura de a se bucura de o bună primire, în brațele Nirvanei, după moarte.

Printre aceste mișcări, sunt unele demne de admirat. Dar mai există, deasemenea și altele, care, prin excentricitățile lor și prin lipsa de cultură generală și de scrupule ale conducătorilor, nu fac altceva decât să arunce un discredit atât de mare asupra ocultismului, încât mințile serioase se văd nevoite să ezite multă vreme, înainte de a aborda acest domeniu.

Dar cu toate acestea importanța problemelor ridicate a ajuns la un asemenea grad, încât le este imposibil oamenilor pasionați după adevăr și o adâncă înțelegere a lucrurilor, să se desintereseze de astfel de probleme, care au ajuns să preocupe și cele mai refractare persoane.

Este foarte adevărat însă că mai există și-acum câțiva autodidacți, credincioși dogmatismului îmbătrânit și fals, cari afirmă sus și tare, în numele Științei, (cu Ș mare), că nimic nu există în afară de materie, principalul izvor al oricărei manifestări vitale. Dar progresul științelor a pulverizat un număr foarte însemnat de dogme vechi și punând bine la punct anumite amănunte, a obligat pe savanți să fie de o extremă prudență în atitudinea lor, față de faptele greu de înțeles, făcându-i astfel să păstreze aerul de neutralitate, ce caracterizează spiritele superficiale.

Amprentele materializate ale spiritelor

Lăsând însă deoparte, atât șarlatanii cât și iluminații, trebue să ținem seamă că există multe personalități serioase, cu vaste garanții morale cari, cercetând cu atenție problemele invizibilului, au știut s'ajungă la rezultate atât de puternice, încât au dat mult de gândit și celor mai inteligenți oameni.

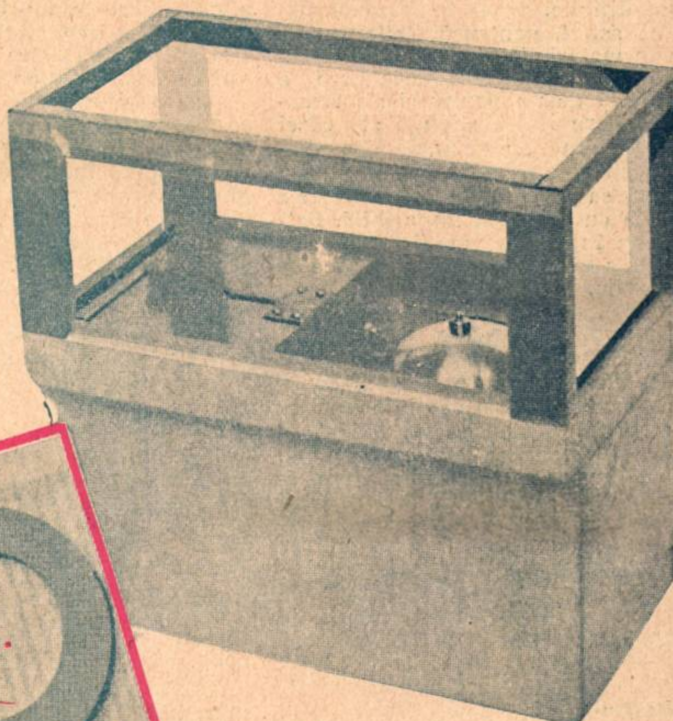
Am avut fericitul privilegiu să-l cunosc pe regretatul dr. Geley, fondatorul institutului de Metapsihică din Paris și să asist la câteva din remarcabile sale experiențe, îndeajuns de cunoscute în cercurile specialiste.

O întâmplare nu mai puțin fericită, a făcut ca la Melbourne, să intru în legătură cu persoane, care au făcut cândva parte dintr'un grup de studii psihice, — astăzi dizolvat, — dar care a obținut acum câțiva ani rezultate uimitoare.

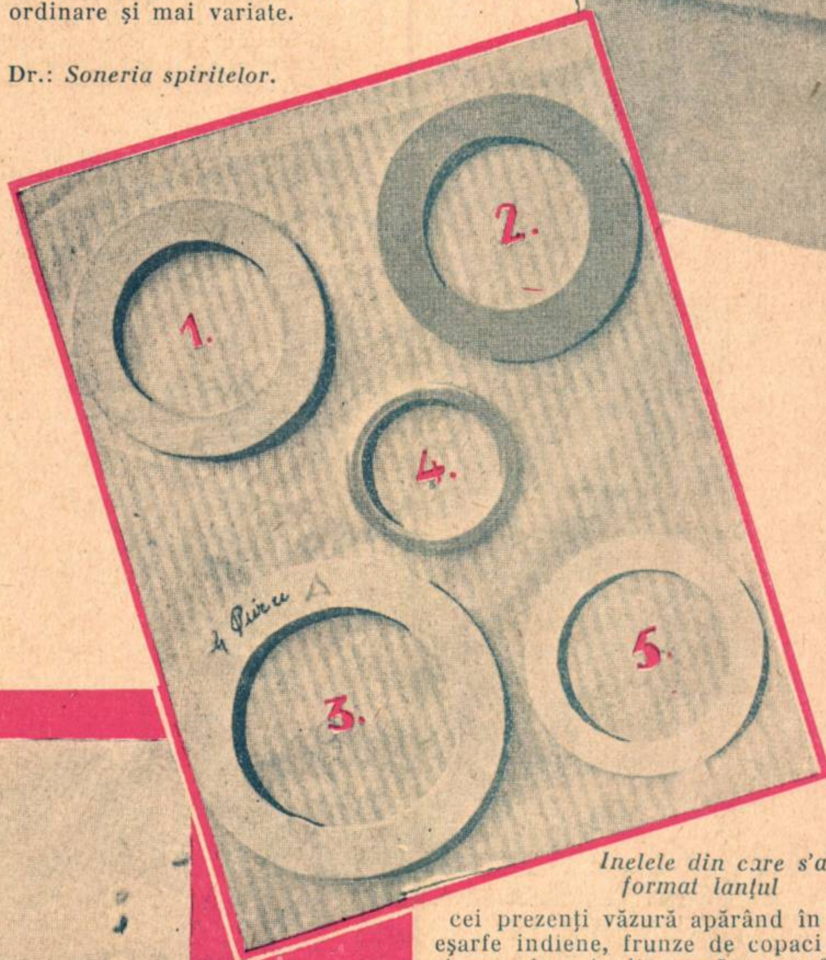
Adunările acestui grup fuseseră organizate de un arhimilionar american, mare proprietar la Melbourne, anume M. Standford, fratele lui Leland Standford cel care a ridicat în California universitatea ce-i poartă numele.

E inutil să adaug că M. Standford oferia toate garanțiile de cinste, sinceritate și seriozitate. Mediul era un anume Bailey, lucrător cismar, individ fără nicio cultură, dar dotat cu calități mediumnice excepționale.

Acest Bailey dete naștere ,vreme de mai mulți ani dearândul, la un număr de fenomene, care mai de care mai extraordinare și mai variate.

Dr.: *Soneria spiritelor.*

Inelele din care s'a format lanțul

Prin gura acestui Bailey, mai mulți oameni de știință decedați au ținut conferințe de mare importanță.

Dar acesta nu este decât unul din fenomenele cele mai ordinare.

Desbrăcat de haine, investmântat într'o pyjama adusă de unul dintre membrii cercului de studii și așezat într'un soi de cușcă, cismarul Bailey provoca nenumărate miracole dintre cele mai prodigioase.

Un fenomen interesant a fost acela cu oul, care ridicându-se dela sine spre mijlocul plafonului, căzu în urmă cu putere, în mâna unei persoane, unde spărgându-se, lăsă să iasă la iveală, o mică broască țestoasă. Altădată, deși ferestrele și ușile apartamentului au fost ermetic închise, cei prezenți văzură apărând în mijlocul încăperii diverse flori, eșarfe indiene, frunze de copaci acoperite cu caractere sanscrite și care ,în cele din urmă, se prefăceau într'un norișor alb, ce dispărea încetul cu încetul.

Am avut prilejul să mă aflu în fața unora dintre obiectele materializate de către Bailey: o eșarfă indiană, ornată cu monede de aur persane precum și unele manuscrise redactate în limba sanscrită și-mi este foarte greu să vă exprim emoția pe care am avut-o în acel moment.

Afară de aceasta, Bailey obținea regulat, apariții și materializări de mâini ,care ieșeau dintr'un soiu de ectoplasmă radiată de corpul său. Ședințele acestea aveau loc într'o sală puțin cam întunecată, dar deajuns de luminată, pentruca toți asistenții să-și poată da seama de adevărul celor întâmplate. Într'una din seri spectatorii văzură formându-se în mijlocul încăperii, un norișor alb, din sânul căruia începu să se contureze încetul cu încetul, o formă de vre-o treizeci de centimetri înălțime și care se transformă într'o dansatoare acoperită de voaluri maurice; ea începu să danseze în timp ce progresiv, statura ei creștea, ajungând până la patru picioare înălțime (1 m. 20.). În urmă apariția începu să se estompeze și dispăru.

De foarte multe ori încăperea era vizitată de mâini luminoase, ce atingeau în treacăt, chiar pe unii dintre cei de față. Mulți dintre aceștia putură să constate că mâinile acestea treceau direct prin persiene, și erau transparente. Lucrul acesta nu le impiedica însă, să lase amprente digitale, foarte vizibile, pe suprafața netedă a unei cuvete ce conținea plasticină, o pastă specială pentru modelat. Vasul acesta era așezat la 4 metri de cușca mediului.

J. Patterson, directorul unei importante imprimerii în culori

din Australia, o figură foarte remarcabilă şi dela care posed cea mai mare parte din aceste amănunte, a luat cu sine mai multe mulaje după amprentele digitale lăsate de aceste materializări.

Reproducem aceste amprente materializate.

Dar toate aceste fenomene au fost deseori executate şi de prestidigitatorii abili şi cum Patterson este scoţian, cu spiritul ceva mai pozitiv, s'a văzut nevoit să-l supună pe medium la experienţe ceva mai dificile.

Şi astfel, pentrucă Bailey excela în materializări, Patterson îi ceru acestuia să dematerializeze o monedă de un penny şi s'o rematerializeze într'o sticluţă al cărei gât nu era nici pe jumătatea diametrului monedei în chestie, lucru ce făcea ca introducerea acesteia să fie cu adevărat imposibilă. Patterson încredinţă mediumului atât sticluţa cât şi moneda, după ce avu grija, mai 'nainte, de a-şi grava numele, pe aceasta, în caractere stenografice, aproape imperceptibile. După câteva clipe, Bailey îi înapoiă sticla care nu mai conţinea acum decât o cantitate infimă de praf, de culoare roşcată. Condiţiunile pentru rematerializare ne fiind favorabile, operaţia a fost amânată pentru o altă zi. Patterson păstră astfel sticla pe care o închise în cassa de bani. La şedinţa care urmă, o aduse din nou. Bailey îi spuse atunci, fără măcar să se atingă de sticlă, că n'are decât s'o vânture cu putere de câteva ori, lucru pe care Patterson se grăbi să-l facă, după ce mai întâi avu grijă să se'ncredinţeze, că sticla conţine tot praful roşcat. După câteva clipe, Patterson simţi câteva lovituri slabe ce se produseră contra pereţilor sticlei. Apoi un sunet metalic ce deveni din ce în ce mai tare. Şi astfel după vre-o treizeci de secunde, Patterson constată, spre marea sa stupefacţie, că moneda sa de un penny se afla intactă în sticlă, dar acoperită de cocleală şi că praful roşcat dispăruse cu desăvârşire.

Este adevărat că-i foarte posibil să introduci un obiect mult mai mare într'o sticlă, căruia un meşteşugar priceput îi scoate uşor fundul ; în cazul de faţă însă, explicaţia aceasta nu-şi are de loc rostul, deoarece sticla nu părăsise nici o clipă mâinile lui Patterson în cursul experienţei.

Mediumul execută deasemenea, o altă experienţă de dematerializare şi rematerializare :

Bailey lua în mână un lanţ de ceas oarecare şi imediat toate verigile din care se compunea se separau, păstrându-şi totuş aspectul intact. Absolut toate experienţele în acest gen i-au izbutit. Temându-se însă de o excrocherie, membrii grupului se hotărără să-l pună pe Bailey la încercare şi să aducă, fiecare, le şedinţa următoare ,câte un element eteroclit de lanţ, fără ca mediumul să fie prevenit şi fără ca măcar membrii să ştie, între ei, materialul ce-şi vor alege pentru fabricarea verigilor. Săptămâna ce urmă, membrii se adresară lui Bailey, rugându-l să formeze un lanţ dintr'un număr anumit de verigi de oţel, zinc, lemn, faianţă, etc. Bailey puse toate acestea sub o bucată de ştofă neagră şi, o clipă după aceea, spectatorii putură să vadă minunea realizată; un lanţ constituit din verigile aduse de ei şi pe care-l supuseră la mai multe tracţiuni îndeajuns de viguroase. Dar Bailey nu se mulţumi numai cu atât; luă din nou lanţul şi, într'o singură clipită, înapoiă, proprietarilor respectivi, verigile ce-i fuseseră remise.

Dar Patterson vroi să dea lui Bailey un nou prilej de a manifesta facultăţile transcedente ale spiritelor de care pretindea că era ajutat.

Mare amator de mecanică, Patterson construi o sonerie electrică, funcţionând cu ajutorul unei pile uscate. Aceasta era înzestrată cu un buton ce permitea stabilirea unui circuit închis, care punea soneria în acţiune. Obiectul a fost aşezat într'o cutie cu fundul de lemn şi cu pereţii de sticlă, lemnul şi sticla constituind izolanţi ce înlăturau orice ipoteză a vreunei acţiuni exterioare. In afară de asta, geamurile erau bine fixate în pereţii de lemn ai cutiei şi spre a evita orice deplasare a vreunei piese, — Patterson se folosi de fâşii de hârtie gumată, cu care lipi toate încheieturile.

Odată aparatul terminat, Patterson i-l prezintă lui Bailey, invitându-l să se adreseze spiritelor, spre a-l pune în funcţiune. La începutul experienţelor, nu se produse absolut nici un fenomen. Spiritele invocate, nu văzuseră niciodată o sonerie electrică şi nu ştiau să se servească de aşa ceva. Cu toate acestea, după o aşteptare destul de lungă, se auzi un sunet scurt, urmat de un altul, tot scurt. Bailey trebui să explice spiritelor, că nu era suficient să apese doar pe butonul soneriei ci să ţină degetul pe el mai multe clipe, spre a obţine un sunet mai prelungit. După câteva momente, spiritele isbutiră să pună soneria în funcţiune, timp de aproape un minut; de-atunci nu mai există nici o dificultate pentru ele, de a pune soneria în mişcare, în orice împrejurare. In semi obscuritatea în care era cufundată încăperea, se puteau observa licăririle unor mici scântei, ce ţâşniau în momentul contactului. Intr'o bună zi, Patterson, înfăşură aparatul într'un sac de ştofă neagră, pe care-l agăţă de plafon, cu ajutorul unui cârlig ; dar soneria funcţionă fără nici o dificultate.

Şedinţele continuară astfel, timp de mai mulţi ani la rând şi nu luară sfârşit decât la moartea lui Standford. Am avut prilejul, printre altele, să fac cunoştinţă cu mulţi dintre asistenţii acelor reuniuni, cari se grăbiră să întărească absolut toate afirmaţiile lui Patterson. Ba unii adăugau multe amintiri personale ,demne de tot interesul. Dintre toate experienţele, Patterson avea şi mai multă încredere în fenomenul cu soneria, unde era exclusă orice şarlatanie şi se explica în felul următor : ori era din pricina unor entităţi capabile să treacă prin pereţii de sticlă şi să apese pe butonul soneriei ,ori din pricină că aceste entităţi ar fi fost în stare să provoace apariţia unui curent electric spontan, ce închidea circuitul fără să apese pe buton. Dar, oricum ar fi să ne explicăm cauzele, fenomenul nu pierde nimic din prodigiositatea lui, care constitue un adevărat miracol.

Toate acestea ne reamintesc de faimoasele versuri ale lui Shakespeare.

„Există atâtea lucruri între cer şi pământ, la care filozofiile voastre nici cu gândul nu se duc măcar..."

GEORGES TEDDY

Melbourne, Decembrie 1930.

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

Două filme recente: **„Procurorul Hallers“** și **„Ihre Majestät die Liebe“** au relevat publicului românesc o excelenta artistă de limba germană: **Käthe v. Nagy.**

Anatomia acestei femei verifică întocmai ceeace spuneam odinioară despre frumusețe fizică și raporturile ei, față de frumusețea artistică.

Käthe von Nagy nu este naturalmente frumoasă. Are, în primul rând, o figură necioplită. Acesta e cuvântul: **necioplită.** Trăsături sumare, desen foarte puțin insistat. Un nas cam mare, care prelungește direct linia frunții și de un contur destul de grosolan. Ochii sunt mici și cârpiti; ochi depărtați, oblici și semi-închiși de mongolă (artista e, probabil, unguroaică). Un gât masiv și gras, care nu are nimic de lebădă. Sânii cam căzuți și nu tocmai mici; talia cam sus și mijlocul mai degrabă gras. Cât despre picioare, partea de sus p... merge; laba însă — cel puțin când apare în primul plan — este lată mare. Să se observe că n'am vorbit de loc de gură. Asta însă nu fiindcă gura, prin excepție, este mai regulată decât restul. Dimpotrivă gura Käthei v. Nagy este foarte bizară. Cum să spun? Toată lumea cunoaște acea grimasă pe care o facem când suntem desabuzați și disprețuitori și care constă din coborîrea comisurilor buzei.

Ei bine gura Käthei von Nagy, execută această grimasă în mod oarecum natural, este anatomicește construită astfel, încât în stare de repaos, ia forma „gestului“ descris mai sus.

După cum vedem, făptura fizică a actriței noastre, este aproape în toate privințele imperfectă. Firește, nu are nici un cusur prea pronunțat, vre-un cusur care să echivaleze cu o infirmitate (de pildă nu e nici chioară, nici șchioapă, nici exagerat de cârnă sau de năsoasă, etc., etc.). Dar, luate fiecare în parte, niciuna din trăsăturile ei nu este propriu zis academică.

Și cu toate acestea, dela început, din prima clipă când — fie în **„Procurorul Hallers“**, fie în **„Majestatea Sa Amorul“** — apare pe ecran, suntem fermecați de chipul ei, de făptura ei materială. Inainte de a pune problema jocului în rolul în chestiune simpla ei apariție ne face să tresărim de plăcută surprindere, să ciulim urechile, exact așa cum profesionistul-crai tresare, când încrucișează pe trotuar o femee excepțional de seducătoare.

Frumusețea nu-i o calitate, ci o funcțiune, în vecinică mișcare. Ea depinde nu de ce trăsături **ai** ci de **felul cum le porti.** Frumusețea nu nu **este**, ci e **jucată. E un proces care** se desfășoară, nu o însușire statică, asa cum ar fi forma pătrată sau culoarea verde. Omul e un animal. Și caracteristica animalului e locomoțiunea. A trăi înseamnă a te mișca. Dar a te mișca înseamnă a rupe echilibrul și a cădea într'un desechilibru oarecare. Pentru a reveni la echilibru, trebuesc executate anumite contra-mișcări reechilibratoare. Stiința acestor contra-mișcări se numește **gratie**, si gratia e tocmai acea **întrebuințare** specială a diverselor părți ale corpului nostru, întrebuințare care e sinonimă cu frumusetea.

Această știință a grației, Käthe von Nagy o are în cel mai înalt grad. Prima explicație care îi vine în minte spectatorului, surprins și el de a se vedea fermecat de o femee cu trăsături și academie așa de imperfecte, — este următoarea: chipul ei necioplit este reabilitat de un fel de spiritualitate intensă, care isvorăște din toate mișcările. Lucirea ochilor se stinge și se reaprinde necontenit, fără precipitare isterică și subliniând în mod perfect adecuat evenimentele exterioare.

Gura naturalmente căzută, este voluntar redresată prin ridicarea foarte frequentă a colțurilor buzei. Este un fel de compromis între cădere și ridicare, de cel mai expresiv efect. Și, să se observe: Käthe v. Nagy o face aceasta numai în rolul fetiței cuminte din **„Ihre Majestät“** In rolul prostituatei din „Procurorul Hallers“ nu. Acolo lasă gura să cadă în voe. Căci acel rictus desabuzat al gurii, este o trăsătură caracteristică a prostituatelor. Decât, inconvenientul acestui „gest“ facial este, că sapă un anumit rid. Si sbârcitura e totdeauna ceva principial urât. Ei bine, în cazul special al lui Käthe von Nagy incoenvenentul este evitat prin definiție. Căci pentru a executa zisa grimasă, ea nu are nevoie să facă o grimasă, să-si silească gura. Lucru excepțional — mișcarea e aci realizată fără nici un rid. Ceeace dă încă un farmec mai mult fizionomiei acestei femei.

A fi frumos înseamnă o adevărată mică acrobație generală a tuturor pârghiilor ce compun persoana noastră fizică; o știință de devinație instinctivă a mișcărilor care trebuesc. Astfel știe artista de care ne ocupăm, ce are de făcut, pentru a neutraliza expresia adânc plebeiană a trăsăturilor sale, printr'un fel de noblețe, aristocrație, mândrie nesilită ce se degajează din tot ce face. Și asta atât în rolul de fată din popor care muncește „cinstit“, cât și în rolul de prostituată, în localuri cu pungași.

In rolul întâi, are un moment, când sfidează familia plină de morgă a logodnicului ei. Le exprimă disprețul ei (care e sincer și real), și declanșează un adevărat scandal în mijlocul unui local public. Ei bine, momentul acela e singurul, când actrița noastră e francamente vulgară. Era foarte ușor să nu fie. Ii avea pe toți la mână. Totul depindea de regisor. Acesta era dispus să-i rușineze pe ceilalți și să dea toate atout-urile jocului, în mâna eroinei. Decât, cu toată buna voința generală, Käthe von Nagy n'a putut face asta. Dece? Pentrucă dacă il făcea, ar fi fost ceva fals.

Intr'adevăr. Se întâmplă adesea ca o fată de condiție proastă, să se simtă totuși la o înălțime morală și intelectuală enormă, față de niște oameni cari îndrăznesc să o disprețuiască, exclusiv pe motive de condiție socială.

Dela înălțimea adevăratei valori personale, o asemenea ființă într'adevăr poate disprețui pe cei ce încearcă să o umilească. Dar această speță de dispreț — tocmai pentrucă e un dispreț adânc și tragic, — nu e făcut pentru forme retorice și declamatorii; îi șade rău să fie exprimat cabotinește, în public.

Se manifestă tăcut, în convorbiri fără martori, în gesturi de generozitate, care rămân ascunse celor dimprejur. Iată de ce o **„scenă în public“** nu putea da alt efect decât **vulgaritate**. Și în acel moment al filmului, Käthe von Nagy a înțeles că trebue să fie ușor vulgară. Și a fost. Desi ei era lesne să nu fie. In rolul prostituatei, bunăoară, reuseste dela început până la sfârșit, să păstreze acea demnitate aristocratică, inerentă oamenilor cari știu ce vor și ce sunt.

Käthe von Nagy este o mare artistă.

D. I. SUCHIANU

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația : str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor : ***Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.***

REALITATEA
ilustrată

SURÂS DE APRIL. — Minunata NANCY CAROLL, vedeta lui „Paramount"

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL V. — Nr. 219. NUMAR SPECIAL DE PAȘTI 9 APRILIE 1931

REALITATEA ilustrată

PASCALĂ: (Leyla Hyams dela „Metro - Goldwyn")

PREȚUL 12 LEI

LEGENDA SFINTEI VERONICA

NECUNOSCUTA *evreică desprinsă din sabatul massei turmentate de agrementul ce-l prezenta aspectul unei vieţi de un tragism singular, pentru a şterge cu năframa ei, obrazul celui ce şi-a risipit ultimile comori vitale, pe uliţele puhave ale Ierusalimului, întruneşte printr'un singur gest de umană înţelegere, toate sufragiile unei amintiri nepieritoare.*

Chipul Mântuitorului rămas săpat în ţesătura grosolană a pânzei, apare ca vestigiul tragicei sale presimţiri, ca sinteza ultimei bogăţii. exprimată în substanţă vizibilă.

Sfânta Veronica (Sculptură în lemn din Evul Mediu)

Calvarul (aquaforte de Schongauer)

O mistică trinitate se încheagă împreună cu jertfa sufletului şi a trupului; par'că o confirmare a trinităţii spirituale: a Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt.

Minune sau fenomen anodin clasat de industria mordanţilor, icoana înfruntă cerbicia timpului, învăluită de nimbul eteric al anonimei evreice, transfigurată în sfântă, prin harul sufletului ei. Numele contopit din verus şi eikon, adevărat şi icoană, subliniază într'un cuvânt mistic, Veronica, se defineşte social, îşi pierde însă orice substanţă omenească, într'un simbol, într'o entitate de cea mai creştinească esenţă: mila.

Nimeni n'a cunoscut-o până atunci; nimeni nu ştie dacă vreodată n'a fost prinsă de vraja Noului Invăţător.

Convertită spontan, dincolo de o înţelegere raţională a dogmei, numai cu o mână de simţire, cuprinde taina religiei viitorului, printr'o fuziune nudă de suflet la suflet, în afară de orice artificiu canonic.

Cumul al învăţăturei Lui, un singur gest o răscumpără din viaţa pământească, şterge păcatele trupului ei, şi drumul spre Golgotha îi hărăzeşte etern nimbul apostolic.

LOTUS

ERNEST RENAN

MOARTEA LUI ISUS

DEŞI adevăratul motiv al morţii lui Isus a fost absolut religios, inamicii săi reuşiseră să-l înfăţişeze la pretoriu, ca vinovat de crimă contra siguranţei Statului, deoarece de la scepticul Pilat n'ar fi putut căpăta o condamnare pentru eterodoxie [1]). Următori acestei idei, preoţii au îndemnat mulţimea să ceară răstignirea lui Isus. Pedeapsa aceasta nu era de origină evreiască; dacă condamnarea lui Isus ar fi fost pur mosaică, el ar fi fost ucis cu pietre.

Crucea era o tortură romană, păstrată pentru sclavi şi pentru cazurile în care, pe lângă moarte, ar fi vrut să adaoge agravarea înjosirii.

Aplicând-o lui Isus, era astfel tratat ca tâlharii de drumul mare, ca banditii, sau ca acei inamici dispreţuiţi, cărora Romanii nu le acordau onorurile morţii prin sabie.

Se pedepsia în el himericul „Rege al Iudeilor”, iar nu dogmaticul eterodox. Ca urmare a aceleiaş idei, răstignirea trebuia lăsată Romanilor, la cari, ştiut este, soldaţii, ca având meseria de a ucide, făceau pe călăii. Isus a fost deci predat unei companii din trupele auxiliare, şi toate mişeleştile chinuri introduse de obiceiurile crude ale noilor cuceritori, s'au desfăşurat pentru el.

Era pe la amiazi. L-au îmbrăcat cu hainele lui, pe care i le smulseseră pentru batjocura dela Tribunal, şi fiindcă compania mai avea doi tâlhari ce trebuiau răstigniţi, ea a reunit pe cei trei condamnaţi şi cortegiul s'a îndreptat spre locul ispăşirii.

Acest loc era afară din Ierusalim, însă aproape de zidurile oraşului şi se numea *Golgotha*. Numele acesta însemnează *craniu;* el corespunde, pare-se, cu franţuzescul *Chaumont*, şi probabil că desemna un deluşor fără plantaţii, ce avea forma unei căpăţâni pleşuve. Nu se ştie precis unde se află acel deluşor. Se crede că era la Nordul sau Nord-Vestul oraşului, pe platoul ce se întinde între ziduri şi între cele două văi ale Chedronului şi Hinnomului, ţinut destul de ordinar, şi mai trist încă prin neplăcutele amănunte ale vecinătăţii unui oraş mare. Nu e tocmai uşor să punem Golgotha în locul hotărît unde, de la împăratul Constantin, l-a venerat întreaga creştinătate. Locul acela e prea înăuntrul oraşului, şi e foarte probabil ca pe vremea lui Isus, el să fi făcut parte din Ierusalim.

Condamnatul la răstignire trebuia să ducă el însuş instrumentul torturei sale. Dar Isus, mai slab decât cei doi tovarăşi ai lui, nu şi l-a putut duce pe al său. Compania a întâlnit pe un oarecare Simon din Cirena, care se întorcea dela câmp şi soldaţii, cu sălbaticele apucături ale garnizoanelor străine, l-au silit să ducă crucea. Desigur că astfel ei se serviau de un drept de corvoadă recunoscut, Romanii neputând purta lemnul înjositor. Se pare că Simon a făcut mai târziu parte din comunitatea creştină Cei doi fii ai săi, Alexandru şi Rufus, erau foarte cunoscuţi de creştini. El a istorisit mult lucruri la care a fost martor, căci în momentele acelea nu era niciunul dintre apostoli pe lângă Isus.

Au ajuns însfârşit pe Golgotha.

După obiceiul evreiesc, condamnaţii trebuiau să bea un vin parfumat cu plante aromatice, băutură ameţitoare ce se dădea din milă celui osândit, ca să-l îmbete. Se pare că femeile Ierusalimitence aduceau adesea vinul acesta. Cănd nu venea nici-una, vinul se cumpăra din banii tezaurului public. Isus după ce-a atins vasul cu buzele, n'a mai vrut să bea. Acea tristă uşurare a condamnaţilor obicinuiţi, nu se potrivia cu înalta lui fire. A preferat să părăsească viaţa în deplina limpezime a minţei, şi să aştepte perfect conştient moartea, pe care o dorise şi o chemase.

Atunci a fost desbrăcat de vestminte şi legat de cruce. Crucea era formată din două lemne încheiate în formă de T. Nu era înaltă, aşa că picioarele celui condamnat atingeau aproape pământul. Mai întâi se înălţa crucea; apoi se lega vinovatul de ea, înfigându-i cuie în mâini; adeseori i se băteau cuie şi în picioare, alteori însă i le legau numai cu frânghii. Un butuc, era legat de trunchiul crucei pe la mijloc şi trecea printre picioarele condamnatului, care se rezema pe el. Fără de asta, mâinile i s'ar fi sfâşiat. Alteori o sprijinitoare orizontală (o bucată de scândură) era fixată sub picioare şi le susţinea.

Isus a suferit torturile în toată cruzimea lor. O sete arzătoare. — unul din chinurile răstignirii, — îl muncia îngrozitor. El a cerut de băut. Prin apropiere era un vas plin cu băutura obicinuită a soldaţilor romani ,amestec de oţet şi de apă numit *posca*. Soldaţii trebuiau să-şi ducă cu ei *posca* în toate expediţiile, în numărul cărora era socotită şi execuţia. Un soldat a inmuiat un burete în această băutură, l-a pus în vârful unei trestii, şi l-a întins la buzele lui Isus, care l-a supt. Cei doi tâlhari erau răstigniţi lângă el. Călăii, cărora de obicei li se dădeau hainele celor executaţi, au tras la sorţi toga lui şi aşezaţi la poalele crucii, îl păziau. După o tradiţie, Isus ar fi zis cuvintele acestea, care erau dacă nu pe buzele, dar în sufletul lui: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac”.

O tăbliţă cu o inscripţie, după obiceiul roman, a fost atârnată în vârful crucii, având în trei limbi — ebraică, greacă şi latină — următoarele cuvinte: „Regele Iudeilor”, în care era ceva insultător şi chinuitor pentru naţiune. Numeroşii trecători care le-au cetit au fost jigniţi de astea. Preoţii au atras atenţia lui Pilat, că ar fi trebuit să adopte o redactare, din care să reiasă numai că Isus îşi spunea regele Iudeilor. Insă Pilat, nemulţumit de această afacere, n'a vrut să schimbe nimic din ceeace scrisese.

Ecce homo (Pictură de Guido Reni)

Discipolii lui Isus fugiseră. Dar credincioasele lui prietene din Galileea, care îl urmaseră la Ierusalim şi aveau să-l servească, nu l-au părăsit. Maria Cleofas, Maria din Magdala (Magdalena), Ioana, soţia lui Cuza, Salomeea şi altele, stăteau la oarecare depărtare şi nu-l pierdeau din ochi.

In afară de această mică ceată de femei, care îi mângâiau de departe privirile, Isus n'avea înaintea lui decât priveliştea înjosirii omeneşti sau a stupidităţii ei. Trecătorii îl înjurau.

— „Ah! iată-l, pe cel ce-şi zicea fiul lui Dumnezeu! Să vie acum Tatăl său să-l scape!” spuneau unii.

— „Pe alţii a mântuit”, se mai murmura, „dar pe sine nu se poate mântui” .

— „Dacă e regele lui Israel, pogoară-se de pe cruce, şi vom crede într'însul!”

— „Ei bine!” zicea altul, „tu care dărâmi templul lui Dumnezeu şi în trei zile îl reclădeşti, fugi, dacă poţi!”

Unii, cari cunoşteau părerile lui apocaliptice, credeau că l-au auzit chemând pe Ilie, şi au zis: „Să vedem dacă va veni Ilie să-l scape”. Se pare că şi cei doi tâlhari răstigniţi lângă el, îl batjocoriau. Cerul era întunecos; pământul uscat şi posomorît ca în toate împrejurimile Ierusalimului. După unele istorisiri, el ar fi slăbit un moment; un nor îi ascunsese faţa Tatălui său; şi a avut o agonie de desnădejde, de mii de ori mai dureroasă decât toate chinurile. In clipa aceea n'a văzut decât ingratitudinea oamenilor; poate chiar se căia că suferă pentru un neam josnic, şi a strigat: — „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit ?” [1]).

Dar instinctul lui divin a învins slăbiciunea aceasta trecătoare. Pe măsură ce viaţa i se scurgea din corp, sufletul i se reînsenina şi se întorcea puţin câte puţin la obârşia lui. Şi-a regăsit deci simţământul menirii sale; în moartea sa a văzut mântuirea lumei; a pierdut din vedere urâta privelişte ce se desfăşura la picioarele lui şi, adânc unit cu tatăl său, a început pe cruce viaţa dumnezeiască, pe care o aducea atunci, pentru veacuri fără număr, în sufletul omenirii.

Cruzimea deosebită a răstignirii era, că acel condamnat putea trăi trei sau patru zile în acea îngrozitoare stare, pe lemnul durerii. Scurgerea sângelui din mâini se opria iute şi nu era mortală. Adevărata cauză a morţii era starea nefirească a corpului, care turbura circulaţia sângelui, pricinuia grozave dureri de cap şi de inimă şi însfârşit înţepenirea membrelor. Răstigniţii mai robuşti nu muriau decât de foame. Gândul dela care a pornit această crudă tortură, nu era să omoare pe condamnat prin anumite răni, ci să expună pe sclavul, cu mâinile pline de cuie, mâini pe care nu ştiuse să le folosească cum trebuie, şi să-l lase să putrezească pe lemn.

Firea delicată a lui Isus l-a ferit de această agonie înceată. Suntem îndreptăţiţi să credem că o sincopă ori ruptură bruscă a vreunui anevrism i-a pricinuit o moarte subită, după trei ore dela răstignire. Cu câteva momente mai înainte de a-şi da sfârşitul, el avea încă vocea puternică. Deodată, a dat un ţipăt grozav, în care unii au auzit: „Părinte, în mâinile tale îmi pun sufletul meu!” şi pe care alţii, mai preocupaţi de îndeplinirea proorocirilor, l-au tălmăcit prin cuvintele:

— „Totul s'a sfârşit”!

Capul i-a căzut pe piept, şi astfel a murit Isus.

Trad. de DETESTE

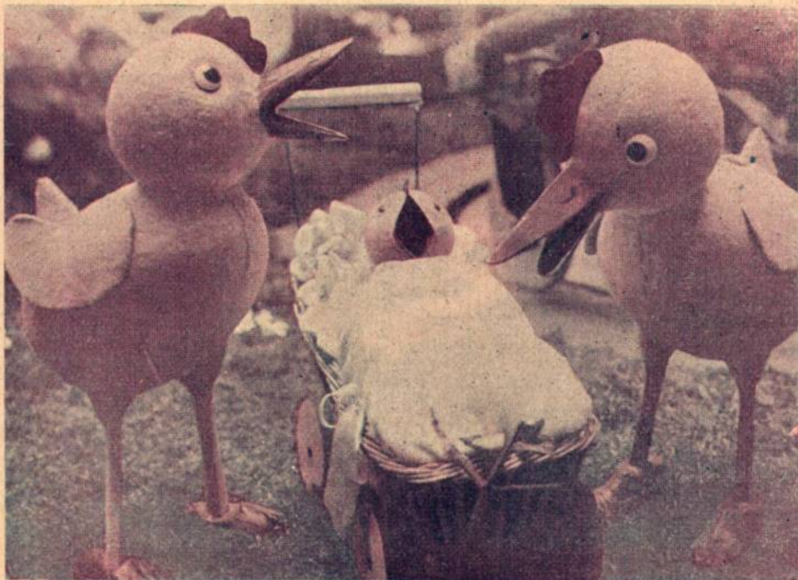
1) Credinţă falsă.

1) „Elli, Elli, lama sabachtani”. Asta a făcut pe cei ce l-au auzit să creadă că cheamă pe Ilie.

Legenda ouălor de Paşti

OUALE de Paşti sunt în uz astăzi la toate popoarele diferitelor comunităţi creştine, şi par a fi o tradiţie simbolică a bisericii primitive, explicabilă prin următoarele versiuni. Unii văd în obiceiul acesta o amintire a oului roşu, care după mărturia lui Hellius Lampidus, ar fi fost ouat de o găină a părinţilor împăratului Alexandru Sever, chiar în ziua naşterei acestuia.

Alţii explică obiceiul, punându-l în legătură cu supliciul martirilor creştini prin ouă coapte. Cea mai probabilă versiune, este însă aceea care se referă la senzul mistic, în legătură cu origina fiinţelor şi a lumei întregi, păstrată de popoare încă prin legenda lui Osiris, care ar fi închis 12 piramide albe într'un ou, ca simbol al „binelui".

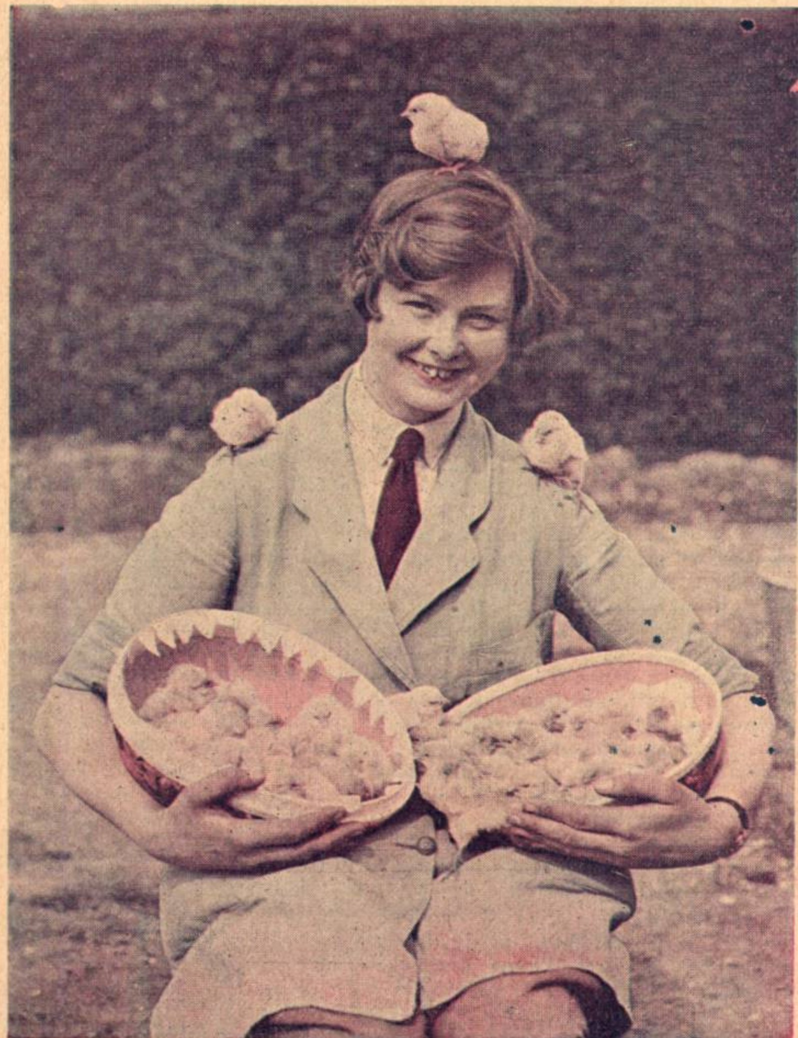

Această tradiţie, s'a consacrat împreună cu altele şi a trecut apoi în patrimoniul nouei religii creştine, ca o sinteză a evoluţiunii.

Este foarte probabil, că adepţii vedeau în ou, prin fenomenul eclozdunei, simbolul învierei lui Christ şi desvoltarea ideii religioase, în massele popoarelor.

Obiceiul ciocnirei ouălelor roşii îşi găseşte o verosimilă interpretare, considerând pe cel învingător în duelul cu ouăle roşii, ca favorizat de divinitate, prin convingerea sa mai adâncă, în resurecţia lui Isus Christos. Hazardul, care dă posibilitatea fiecăruia, de a sparge oul de Paşte al adversarului n'a fost decât expresiunea ferventei religioase a prozeliţilor avizi de o nouă confirmare divină, în concurenţă cu vecinul, obsedat de nevoia aceluiaş favoritism mistic.

Din toate acestea a izvorât obiceiul, căzut azi în desuetudine, de a sfinţi ouăle roşii la biserică, ca purtătoare de semne cereşti înainte de a fi distribuite familiei şi prietenilor.

In Rusia şi Polonia ortodoxă mai era obiceiul ca amfitrionul să ciocnească de Paşti cu fiecare din mosafirii săi şi să mănânce în cinstea acestuia, o jumătate de ou proaspăt. E uşor de înţeles, că în astfel de condiţiuni o recepţie mai numeroasă, devenia un adevărat calvar, ceeace simplifică obiceiul obligând pe amfitrion să schiţeze numai gestul cinstirei oaspetului său.

Impodobirea ouălor de Paşti, cu ornamentaţii artistice, drept corolar al primului obiceiu, trece prin adevărate epoci de glorie, în timpul celebrilor pictori francezi Laucret şi Watteau, cari au ornamentat mai multe exemplare, păstrate azi la Muzeul Bibliotecei Naţionale din Paris, cu scopul de a fi oferite Victoriei de Franţa, fiica regelui Ludovic XIV.

La noi, oul încondeiat, ca o mărturie în plus a bogatelor resurse artistice româneşti, şi-a găsit un timp interpreţi desăvârşiţi, în exponenţii artei noastre. Astăzi însă apare marcat de simptomele desuetudinei, copleşit de produsele în serie ale industriei, banale şi lipsite de orice substrat evocator.

Nu perfecţiunea podoabei industriale, ci lucrul diletantului, care şi-a încondeiat singur oul de Paşte, dă puteri de viaţă acestei tradiţii, înodând o fibră mai mult la sufletul credinţei şi al neamului.

PE DRUMUL GOLGOTEI

Aspectul unor orașe după 5000 de ani.

DELA Jaffa pleci cu acceleratul spre Ierusalim, parcurgând distanța de 90 km. dintre aceste două orașe în circa două ore.

Biletul de tren e tipărit în 3 limbi: engleză, arabă și ebraică. Trenul aparține unei societăți particulare și pe fiecare vagon se văd inițialele P. R. W. care înseamnă „Palestinian Railway" (în traducere: căile ferate palestiniene).

De o parte și de alta a șinelor se văd frumoasele grădini de portocali ale coloniștilor evrei, printre care răsar palmieri, curmali, eucalipți, cactuși uriași și flori de fel de fel de culori, caracteristice regiunilor apropiate de tropice. Albastrul Mediteranei se pierde la infinit, iar cerul Jaffei e 10 luni pe an atât de senin, încât rareori se vede câte un mic nor Cirrus.

Negrul fumului locomotivei se ridică aproape vertical și un soare mult mai strălucitor ca în Europa, înălțat până aproape de Zenit, schițează umbrele mici ale vagoanelor, pe nisipul galben ca aurul, care se întinde kilometri întregi, departe de port. Contrastul între galbenul nisipului, albastrul mării,

Drumul Patimilor.

albastrul cerului, verdele adânc al vegetației și negrul fumului mașinei, impresionează deosebit de plăcut retina ochiului, dându-ți impresia că Natura e un pictor, dotat aci cu un talent extraordinar.

Razele soarelui sunt atât de orbitoare încât trebue să porți tot timpul ochelari galbeni, pentru protecția ochilor împotriva radiațiunilor actinice.

La 2 km. de Tel Aviv e satul istoric Kefrana, unde a fost vândut Iosif de frații săi.

După un sfert de oră trenul ajunge la gara Lydda, nodul cel mai important de cale ferată al țării sfinte, de unde pleacă trenuri spre Egipt și Siria.

Lydda a fost distrusă de sute de ori, de Tutmes III, Nabucodonosor, Pompeius, Cassius, Richard Inimă de Leu și mulți alții, iar în zilele noastre de artileria lui Mackensen, în timpul răsboiului mondial. A fost bine-înțeles reclădită tot de atâtea sute de ori în acest lung interval de 5.000 de ani. Lydda a fost leagănul creștinătății; aci s'a născut Sf. Gheorghe și alți martiri. Azi e un oraș frumos, cu 6000 de locuitori. Șeful gării, d. Florea Avram e originar din România; el

Sus: *Nimic nu s'a schimbat de-acum 2000 ani. Arabii se'ncălzesc la aceleași focuri primitive, iar transporturile se fac tot cu* „... *deșertului", cămilele* (jos).

cunoaşte la perfecţie limbile ţării : engleză, arabă şi ebraică.

La jumătatea drumului linia ferată trece prin valea Sorek, unde au trăit Samson şi Dalila.

In dreptul kilometrului 80 am văzut pe un deal satul Malha, unde David a dus o efă cu grăunţe prăjite şi zece pâini, pentru cei trei fraţi ai săi, cari erau în tabără, precum şi zece caşuri pentru comandantul oştirei. Puţin mai departe e localitatea Vadi-el-Vard (valea trandafirilor) unde David a ucis pe uriaşul Goliath.

Drumul spre Ierusalim devine de aci tot mai interesant. Trenul înaintează greu, tras de două locomotive, având de urcat o diferenţă de nivel de 800 metri, pe o distanţă mică.

ZIDURI PANA LA CER

De o parte şi de alta a liniei se ridică ziduri naturale, până în înaltul Cerului; sunt munţi formaţi din straturi de piatră şi dau impresia a fi zidiţi de nişte supra-oameni. Linia ferată şi-a deschis aci drumul cu dinamita; aproape o oră merge trenul printre aceste ziduri fără sfârşit.

Regele David a avut ochiu de artist şi de strateg ,alegându-şi reşedinţa în aceste locuri.

Pe vremea regelui Solomon curgea aci lapte şi miere. Azi au rămas doar pietrele goale, în bătaia soarelui arzător.

IERUSALIMUL

Locomotivele scot un strigăt strident. *Ierusalimul*, unul din oraşele cele mai vechi al lumii, apare cu zidurile sale milenare, mai măreţe şi mai impunătoare ca uriaşele ziduri ale Naturii, văzute în goana trenului.

Fosta capitală a regilor David şi Solomon e azi un oraş sărac şi cosmopolit. Pe străzile sale poţi vedea oameni din toate continentele.

Majoritatea populaţiei o formează evreii, în număr de aproape 50.000, dintre care unii sunt descendenţii israeliţilor de acum 4—5000 de ani. Vin apoi arabii 24.000, armenii 3.000, englezii 2.000, indienii 1.000, grecii 1.000, ruşii 500, germanii 420, francezii 300, românii 250, italienii 200, spaniolii 200, persanii 200, apoi turci, bulgari, sârbi, unguri, cehi, suedezi, norveghieni, olandezi, sirieni, americani, japonezi, negri, etc., etc.

Aproape toate rasele lumii se pot vedea în acest oraş bizar. Pe străzi trec automobile şi caravane de cămile, amestec pitoresc de civilizaţie şi orientalism. Turlele, minaretele şi cupolele sclipesc în bătaia soarelui.

Oraşul e aşezat pe 4 munţi, fiecare de 800 metri înălţime faţă de nivelul Mediteranei şi de 1200 m. altitudine faţă de Marea Moartă; aceasta din urmă e la 15 km. depărtare.

Zidurile Ierusalimului m'au impresionat prin vechimea lor. Pe o stâncă abruptă, aproape de gară, se vede Turnul Regelui David, a cărui vechime a trecut de 3.000 de ani, ţinând seama că a fost construit în anul 1100 înainte de Christos.

Am vizitat cetatea lui David, Sf. Mormânt, zidul Templului lui Solomon, reşedinţa guvernatorului englez, Scoala de Bele Arte „Bezalel", Muzeul de Agricultură (al cărui director d. dr. ing. Iacob Mibashan e originar din România) şi redacţia ziarului ebraic „Hayom" ale cărui linotipuri le-am văzut lucrând invers ca în Europa, alfabetul ebraic fiind dela dreapta la stânga.

DRUMUL PATIMILOR

O ulicioară îngustă şi întortochiată, şerpuind între ziduri înegrite de vreme, închisă pe alocuri de bolţi, care nu lasă să pătrundă o rază de soare, te conduce spre muntele Golgotei.

Pe locul unde a fost palatul lui Pilat, e azi o cazarmă turcească, în parte dărâmată. Alături e Capela Franciscanilor, construită în locul unde a fost pălmuit şi batjocorit Hristos.

POPASURILE 1 şi 2.

Primele două popasuri încep aci. Drumul pe care Isus a târît crucea spre Golgota, e pardosit cu lespezi mari de piatră.

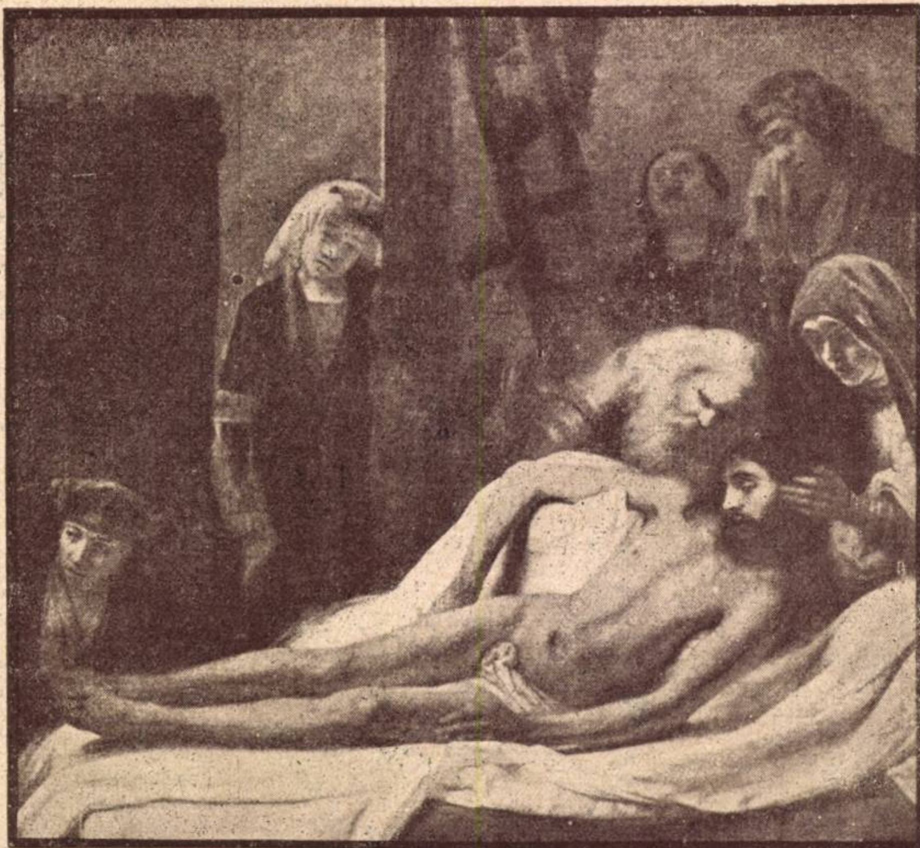
Ulicioara pornind dela popasul întâi urcă într'una şi coteşte, apoi se lărgeşte deodată, în faţa unei bolţi numită *Ecce Homo*, unde Pilat a arătat mulţimei pe Isus, îmbrăcat în mantie de rege, cu cunună de spini în cap, zicând:

— *Iată omul!...*

AL 3-LEA POPAS

A treia staţiune, — lângă biserica armenească, — arată locul unde Isus a îngenunchiat sub greutatea crucii.

Jos: *Coborîrea de pe cruce, de Rembrandt*

Călăii însă nu i-au dat răgaz şi sub ploaia de bice, Christ îşi urmă drumul Calvarului.

AL 4-lea POPAS

Puţin mai departe e al 4-lea popas, unde Isus a întâlnit pe mama lui plângând.

Şi îşi ducea crucea sub ploaia de bice, urmat de norod, prieteni şi duşmani.

AL 5-LEA POPAS

La urcuşul unor trepte, în curmezişul drumului, e al cincilea popas unde *Simon Cireneul*, revoltat de indiferenţa mulţimei, ajută pe Crist să-şi ducă crucea.

Simon Cireneul se întorcea dela munca câmpului şi întâmplător întâlni alaiul în cale. Poate acest om din popor nici nu cunoştea pe Isus. Cu atât mai frumoasă a fost fapta lui.

CELE DIN URMĂ STAŢII

Alături o boltă întunecoasă arată locul al 6-lea, unde Veronica, o fată care spăla rufele pe când trecea alaiul, şi-a făcut drum prin mulţime, s'a apropiat de Christos şi i-a şters faţa de sudoare, cu o maramă albă.

Un alt popas, al 7-lea, aminteşte locul unde Fiul Omului a căzut a doua oară sub povara crucii.

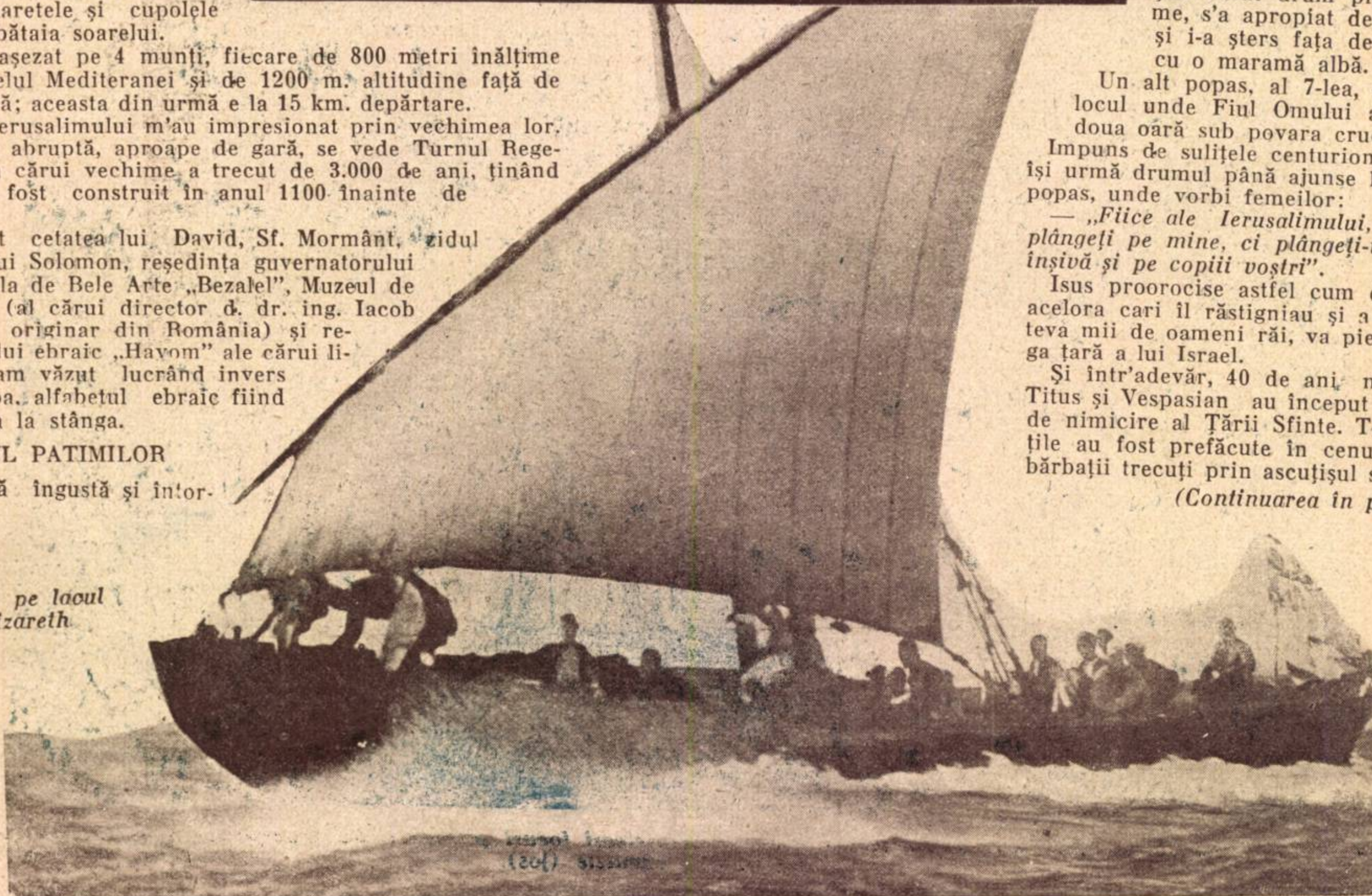
Impuns de suliţele centurionilor, Isus îşi urmă drumul până ajunse la al 8-lea popas, unde vorbi femeilor:

— *„Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeţi pe mine, ci plângeţi-vă pe voi înşivă şi pe copiii voştri".*

Isus proorocise astfel cum din cauza acelora cari îl răstigniau şi a altor câteva mii de oameni răi, va pieri întreaga ţară a lui Israel.

Şi într'adevăr, 40 de ani mai târziu Titus şi Vespasian au început răsboiul de nimicire al Ţării Sfinte. Toate cetăţile au fost prefăcute în cenuşe şi toţi bărbaţii trecuţi prin ascuţişul săbiei, ori

(Continuarea în pag. 10)

Pescari pe lacul Genizareth

Accidente ciudate ale ultimului an

IN AMERICA a luat ființă o instituție, care împreună cu numeroasele sale afiliații, tinde să reducă imensul număr de accidente, fie educând sistematic spiritul de prudență al publicului, fie prin alte mijloace posibile.

Toate aceste agenții la lucru, nu se mulțumesc numai a aduna cât mai multe date, calculând procente, dar caută să stabilească recordul curiozităților în accidentele cunoscute.

Exemplele pe cari le vom cita mai jos, par să forțeze concluzia că toate sunt posibile în lumea asta.

Piatra unui mormânt cade, prinzând sub ea și rănind greu o femee, care-și plânge un dispărut.

Un tânăr din Portland ia foc din frecarea cu ghiața pe care patina.

O șapcă de jockeu amputează urechea unui tânăr, Benjamin Webb din Hammond.

Un copil din Whitaker își sfâșie gâtul mâncând o ceapă.

Frank Turco din statul New-York, e mușcat la un moment dat de porcul pe care-l ducea la oraș, ca să-l vândă. De durere scapă volanul, iar mașina derapează, răsturnându-se într'un șanț.

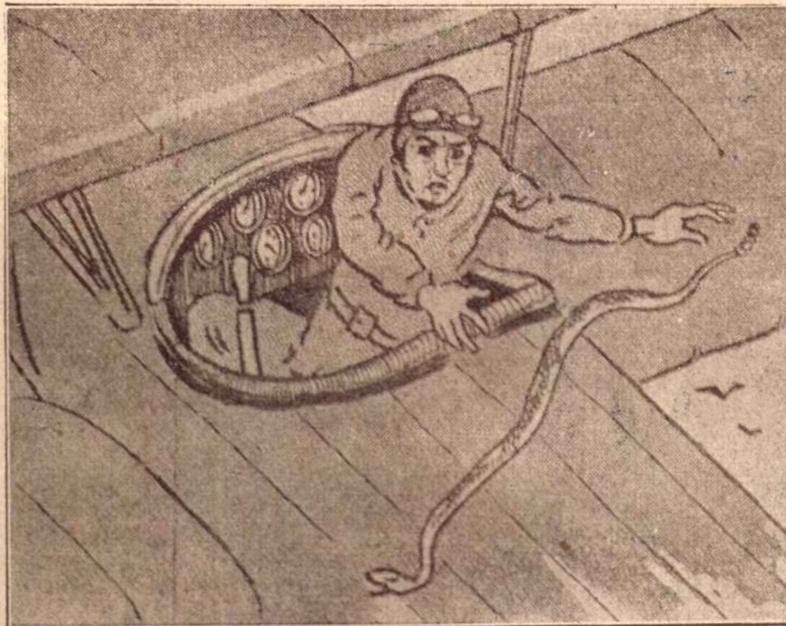
Un tânăr, primi despăgubiri de la o societate de asigurări, pentru coaste rupte, accident provocat de îmbrățișarea excesiv de afectoasă a logodnicei sale; un alt îndrăgostit își rupse un picior, ținându-și dulcineea pe genunchi. Când dădu să se ridice, durerea piciorului îl țintui locului, piciorul începu să se umfle, iar societatea de asigurare îi plăti despăgubiri.

Un lăptar din Evanston se opri la un garaj, spre a-și alimenta rezervorul mașinei cu benzină. Scrumul cald al țigării îi aprinse poalele hainei, care erau îmbibate cu benzină. Speriat smulse haina de pe el aruncând-o cât colo; aceasta aprinse coada unui cal ce se afla în apropiere, calul scutură coada și asvârli haina aprinsă într'o claie de fân. O magazie din apropiere, mașina lui și alte autocamioane au luat foc și în câteva minute, au fost prefăcute în cenușe.

In Exeter, Anglia, un acces de tuse provocă o explozie în buzunarul unui sergent de stradă. Experții chimiști au explicat mai târziu ce se întâmplase: sergentul avusese în buzunar clorat de potasiu care în convulsiunile tusei se aprinsese, prin frecarea cu lâna aspră a uniformei acestuia.

Un accident similar s'a întâmplat unui tânăr american, care întrebuința o soluție de clorat de potasiu, la distrugerea buruienilor de pe un ogor. In timpul operației hainele i se îmbibară cu această soluție, care se uscă pe ele. In drum spre casă, frecarea provocată de mers făcu să ia foc hainele tânărului, care căpătă arsuri grave.

Cităm acum alte câteva accidente, care prin consecințele mai puțin grave, se apropie de grotesc: Un anume James Murray primește în cap o potcoavă fixată deasupra ușii casei sale, ca porte-bonheur.

Un șarpe atacă pe aviator, în timpul unui sbor

Ținându-și logodnica pe genunchi, un tânăr și-a rupt piciorul.

O tinichea cu vopsea roșie, se răstoarnă în capul unei doamne, care trecea pe sub o scară. Martorii acestui incident priviră o clipă înmărmuriți de groază căci luând vopseaua drept sânge, crezuseră că doamna era sfâșiată de vre-o forță invizibilă.

Ceeace a bătut recordul curiozității, este desigur pățania aviatorului P. Wiggins din Kansas. In timp ce sbura la 2000 m. înălțime, se pomeni, în aeroplan, cu un șarpe cu clopoței, care-l mușcă. Asvârli șarpele iute peste bord și caută să aterizeze în apropierea unei ferme, unde i se dădură în grabă ajutoare medicale, mai înainte ca veninul să-și fi făcut efectul.

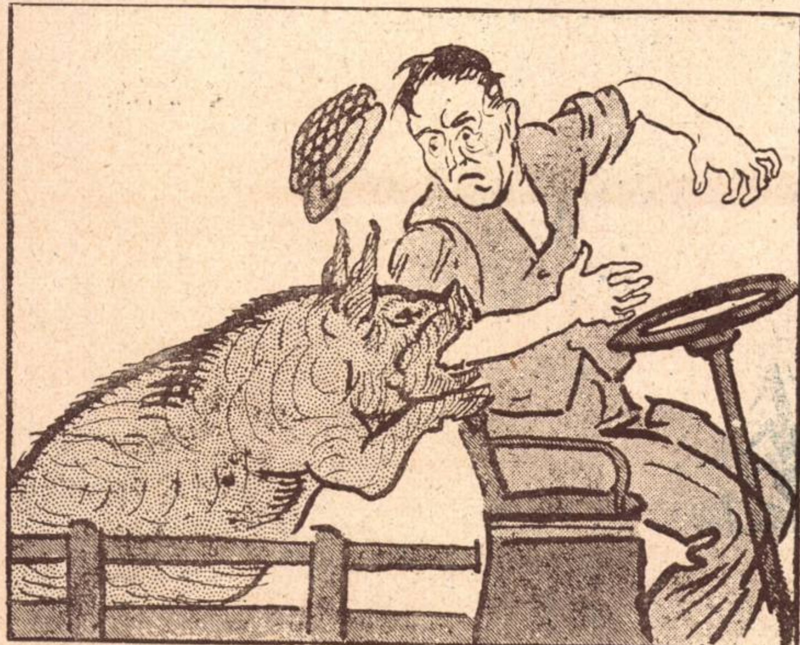
Accidente survenite în bae, din cauza alunecării.

Oricât de ciudat vi s'ar părea, accidentele survenite la baie fie din cauza electrocutării datorită unui defect de instalație, fie din cauza unei simple lunecări, sunt numeroase și adesea grave.

Iată și unele din cele mai ciudate accidente:

Un zidar care lucra pe un pod la Stevens Point alunecă și căzu în râul Wisconsin. In cădere, se lovi cu capul de o stâncă a malului, pierzându-și cunoștința. Fiind leșinat respiră foarte puțin și când îl pescuiră, era absolut nevătămat: nu înghițise apă deloc.

La Long-Beach, California, un aviator observă că cineva era gata să se înnece în larg. Coborî aproape de suprafața apei și îi aruncă un colac de salvare, pe care întâmplător îl avea pe bord. Un alt aviator american, văzând o casă cuprinsă de flăcări, se lăsă în jos, făcând cât mai mult sgomot cu putință, ceeace deșteptă pe locatari la timp, spre a scăpa cu viață.

Un porc își atacă stăpânul, în drum spre oraș.

Un şofer din Hillsdale, trecea drumul purtând în spate un cauciuc de rezervă pentru automobilul său. O maşină ce venia cu vi-

Un electrician căzând din vârful unui stâlp, primeşte imediat ajutoare dela o ambulanţă, care întâmplător trecea pe acolo.

Din exces de afecţiune un logodnic se alege cu coaste rupte

teză în urma lui îl ajunse şi-l lovi, aruncându-l cât colo. Din fericire căzu pe cauciucul pe care-l purta în spinare şi scăpă nevătămat.

Un zidar care lucra la o clădire în construcţie, la New-York, căzu dela al 26-lea etaj. In drum se agăţă de nişte sârme de telegraf şi făcându-i vânt căzu în al 9-lea etaj, al aceleiaşi clădiri ; a fost poate singura cădere dela o asemenea înălţime care nu s'a sfârşit mortal.

Poate cel mai ciudat exemplu de

Piatra unui mormânt cade, prinzând sub ea o femeie.

noroc în materie de accidente, este întâmplarea unui electrician din Newark, care căzu din vârful unui stâlp de telegraf, dela 13 mtr. înălţime. La câţiva metri depărtare de locul unde căzuse, trecea ambulanţa unui spital, chemată la un caz grav. Şofeurul opri, chirurgul ridică rănitul şi-i dădu ajutoare.

După cum vedeţi, sunt numeroase aceste intervenţii ale norocului, totuş nu trebue să ne lăsăm în nădejdea lui. Prudenţa e singurul mijloc cu care putem preveni orice nenorocire, ea trebue să fie la baza acţiunilor noastre.

Un zidar cade în râu de pe un pod şi pierzându-şi cunoştinţa, nu se îneacă, din cauză că nu mai respiră şi astfel nu înghite apă.

Flacăra adusă dela Sfântul Mormânt

— Legendă pascală italiană —

STRAINII cari se duc în Florența în Sâmbăta Patimilor, văd desfăşurându-se înaintea ochilor un spectacol ciudat, o reproducere a evenimentelor prin care au trecut înainte cu opt sute de ani cetățenii acestui oraş, atât de ataşat tradițiilor sale.

In Sâmbăta Patimilor din anul 1100, Florentinii se pregăteau să se ducă la biserică. Un pelerin cu înfăţişarea tristă şi sălbatecă, călare pe o mârţoagă numai oasele, intra pe poarta oraşului; ţinea în mână o lumânare lungă de ceară aprinsă şi cu mantaua sa de ha giu o ferea să nu se stingă.

Cum l'au zărit copiii, au început să sară în jurul lui, râzând, luându-l în bătaie de joc şi strigându-i mereu.

— „Pazzo, pazzo!" (Nebunul, nebunul!).

Dar pelerinul părea deprins cu acest fel de primire şi călărea nepăsător şi tăcut înainte, îndreptându-se spre catedrală.

Mulţimea nu se mulţumia numai să sbiere şi să râdă, ci unul după altul începuseră să sară în sus, încercând să stingă lumânarea. Sărmanul pelerin ridica lumânarea tot mai sus şi căuta să mâie calul mai repede, dar mulţimea veselă se ţinea după el şi tineri şi bătrâni făceau tot posibilul (fluturau pălării şi batiste) ca să stingă flacăra, pe care bietul om o apăra cu mare îndârjire.

După multă osteneală, nenorocitul pelerin şi ajuns la catedrală şi a dispărut cu lumânarea sa în sacristie (1).

Atmosfera din biserică părea foarte gravă. In semn de doliu, nici-o lumânare nu era aprinsă pe la altare. Peste puţin, un preot îmbrăcat în scumpe odăjdii, s'a urcat în amvon şi a povestit poporului uimit istoria ciudatului pelerin.

Străinul, care din pricina înfăţişării sale sălbatice nu fusese recunoscut de nimeni, era un nobil cavaler florentin numit Raniero; el îşi părăsise patria cu trei ani în urmă, ca să ia parte la prima Cruciadă. In războaiele din Orient se distinsese printr'o vitejie extraordinară; el fusese acela care asaltase cel dintâi zidurile Ierusalimului.

La sfârşitul luptei, când toţi cruciaţii, înfăşuraţi în haine de penitenţi, cu lumânăări de ceară neaprinse în mână au pornit spre biserica Sfântului Mormânt, conducătorul armatei — ducele Godefroy de Bouillon — a cinstit pe viteazul cavaler încuviinţându-i să fie cel dintâi care-şi va aprinde lumânarea la Sfintele Flacări ce ard în faţa Mormântului Mântuitorului.

In armata Cruciaţilor erau adunaţi cavalerii cei mai viteji din acea vreme şi ca mulţumire pentru acea mare cinste, Raniero a jurat lor, că va aduce „flacăra sfântă", ce ardea acum la lumânarea sa, nestinsă până 'n oraşul său natal, Florenţa.

Preotul a descris apoi cum a făcut Raniero acest pelerinaj foarte anevoios, cu mijloacele de comunicaţie de pe atunci şi cu nesiguranţa drumurilor; cum a străbătut el cu lumânarea aprinsă toată Siria, Asia Mică şi Europa de sud-est, singur-singurel, fără însoţitori înarmaţi şi fără v'un sprijin; cum a trăit nesfârşitele luni ale călătoriei, numai pentru îndeplinirea jurământului său; cum a avut ziua şi noaptea grijă ca să ţină aprinsă flacăra sfântă pe care trebuia s'o alimenteze la timp cu lumânări noi. Singuratecul pelerin îndurase lipsuri şi suferinţe nespuse, ca să apere flacăra prin viscolele din Liban, prin primejdiile pustiilor şi pădurilor şi s'o aducă aprinsă în patria sa.

* * *

După ce preotul a terminat adu-când mari laude lui Raniero, s'a

Săriau şi râdeau strigându-i „Pazzo, pazzo!"

format în grabă o procesiune, care a pornit din partea mijlocie a catedralei spre altarul principal; la urmă venea episcopul însuş, iar alături de el Raniero, îmbrăcat în haina de penitent (2) pe care o purtase în timpul călătoriei, cu faţa transfigurată de fericirea de a-şi fi îndeplinit jurământul.

Atunci s'a sculat un rival şi duşman de moarte al lui Raniero şi a strigat în gura mare, că fapta cavalerului pare atât de extraordinară, încât roagă să se încunoştiinţeze tot poporul, întrebând totdeodată ce dovezi şi martori a adus Raniero, ca să probeze că flacăra era într'adevăr aceeaş care o aprinsese dela Sfântul Mormânt din Ierusalim. Dar Raniero a strigat cu disperare:

— „Cum puteţi să-mi cereţi martori, o voi credincioşi creştini! când mărimea faptei mele stă tocmai în aceea, că am îndeplinit-o singur — singurel, fără niciun ajutor străin?!"....

S'a iscat o mare vâlvă în biserică. Mulţi afirmau că Raniero era cunoscut ca un cavaler cinstit şi viteaz şi se declarau gata să jure că Raniero spune adevărul. Dar duşmanii acestuia — şi în primul rând ceata invidioşilor cărora le părea rău de marele lui noroc şi de marea lui cinste, — se pregătiau să-l oprească cu forţa, să nu aprindă lumânările dela altar până ce nu va dovedi adevărul spuselor sale.

Situaţia lui Raniero părea disperată, căci era clar, că în lupta care urma să se încingă între ambele tabere duşmanii săi vor căuta înainte de toate să stingă flacăra. Deodată însă a sburat în biserică, prin uşile larg deschise, o porumbiţă rătăcită şi s'a îndreptat tocmai spre lumânarea lui Raniero. Cavalerul n'a avut vreme să-şi retragă iute mâna, păsărica s'a izbit de lumânare şi a stins flacăra.

Braţul lui Raniero s'a lăsat neputincos în jos şi lacrimi amare i-au umplut ochii. Porumbiţa şi-a continuat sborul prin biserică, fâlfăind speriată încoace şi'ncolo, când deodată, biserica a răsunat de un strigăt: „Pasărea arde! Flacăra sfântă i-a aprins aripile!" — Incă două sau trei fâlfâituri din aripi şi pasărea a căzut jos ca o flacără pâlpăindă; apoi a murit înaintea altarului principal.

Dar cu o putere uriaşă Raniero şi-a făcut loc pirn mulţime şi de la flacăra ce mistuia aripile păsărei a aprins lumânările dela icoana Maicii Domnului.

Atunci episcopul şi-a înălţat cârja către cer şi a zis:

— „Dumnezeu a voit-o! Dumnezeu a mărturisit-o pentru el!" Ceeace văzând şi auzind duşmanii lui au amuţit, iar tot poporul a strigat într'un singur glas:

— „Dumnezeu a mărtursit pentru el!"

Cavalerul Raniero a mai trăit mulţi ani şi în mare cinste la Florenţa. Poporul îl poreclise „Pazzo di Raniero", în amintirea timpului când îl crezuseră nebun. El a întemeiat o viaţă nobilă; urmaşii săi au adoptat porecla de Pazzi, ca pe un titlu de onoare şi-l poartă încă şi azi.

In toţi anii, de Sâmbăta Patimilor, au avut loc serbări mari la Florenţa în amintirea întoarcerei lui Raniero din Ierusalim; toţi membrii familiei Pazzi asistau şi ei, şezând la locul de onoare.

Această datină venerabilă s'a menţinut neschimbată până'n zilele noastre.

In faţa portalului principal al catedralei se ridică un turn înalt; un foc de artificii în formă de porumbiţă „Colomba" iese din turn, dealungul unei frânghii, intră în biserică şi aprinde lumânările pregătite pe altarul principal.

Solemnitatea aceasta, unită cu o procesiune prin oraş, se numeşte „Scoppio del Carro", şi e serbarea cea mai importantă a Florenţei, la care se adună poporul din toate împrejurimile.

Ţăranii superstiţioşi văd în „Colomba" anuală chiar un fel de oracol: dacă artificiul nu se opreşte în drum ci alunecă binişor prin aier şi aprinde lumânările, aceasta prezice o recoltă bună pentru vara următoare; dacă însă „Colomba" se opreşte şi poate nici nu mai înaintează, atunci se pot aştepta la o recoltă proastă.

Ca şi, în anii precedenţi, serbarea va avea loc şi anul acesta.

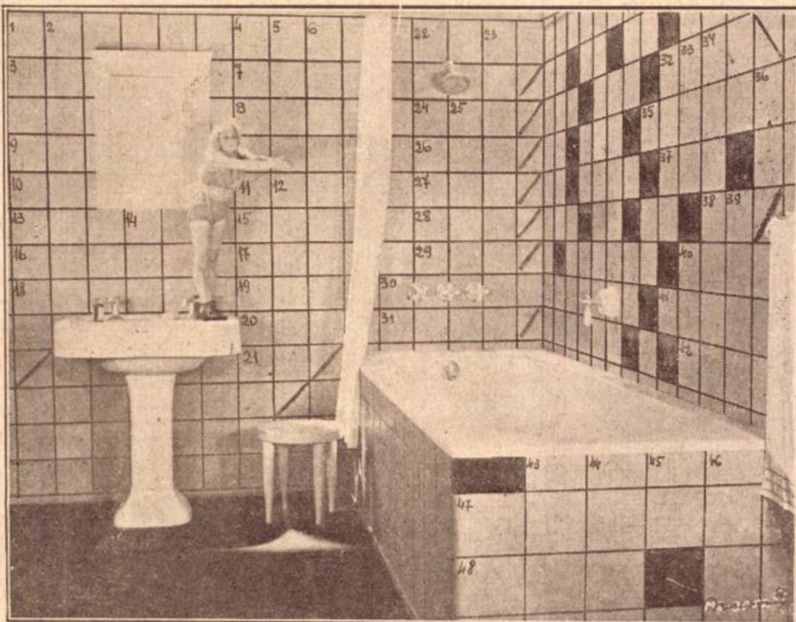
(1) Locul cu odoarele (moaşte etc.) într'o biserică.

(2) Om care se pocăieşte.

JOCURILE REALITĂŢII

Joc de cuvinte încrucişate

(10 puncte) de Regine

Orizontal: 1) Macaz. 4) Să mergem! 3) Fluviu în Italia. 7) Alt nume dat Cybellei. 8) Materie folosită de cismari. 9) Divinitate Orientală. 10) Un ton fără început. 11) Zid (vechiu). 13) Divine. 15) Dispune de. 16) Râu în Franţa. 17) Un **rest** care mai are nevoie de rest. 18) Pronume. 19) Trei cifre romane de acelaş fel. 20) Titlul unei publicaţii nemţeşti, în genul **„Magazinului"** nostru. 21) Pronume reflexiv. 22) Traducere în româneşte a cuvântului dela o. 20 orizontal. 24) O clapă fără limite!! 26) Eu. (lat.). 27) Cupolă. 28) Preţios (fig.). 29) Epoci distincte. 31) Haină romană. 32) Cadă. 35) Opera plugului. 37) Operaţiunea făcută de plug. 38) Două consoane din **plumb.** 40) Mod. 41) Locuinţă cu aspectul unui castel. 42) Tipul popular al nerodului.

Vertical: 1) Numele grecesc al Venerei. 2) Insulă la vărsarea Jiului în Dunăre. 4) Strigătul care acompaniază un salt, tumbă, etc... 5) Inerentă noţiunei de **baie.** 6) Minunat povestitor român, autor de basme. 11) Localul de... baie cu duşuri reci, al nebunilor. 12) Celebru cronicar român. 14) Afluent al Dunării, în Bavaria. 22) Insule în Mediterana. 23) Fântână consacrată muzelor şi lui Apollo (Mit.). 25) Privitor la agricultură. 30) Notă muzicală. 32) Eroică. 33) Râu în Elveţia. 34) Regină spaniolă. 36) Exclamaţie de durere. 39) Proiect. 40) Rudă legată de...moţul tăiat.

Pe drumul Golgothei

(Urmare din pag. 6)

duşi în robie la Roma. Ierusalimul a fost dărâmat, un milion de evrei au murit la asediul lui, templul lui Solomon a fost prefăcut în ruină, rămânând din el un singur zid, „Zidul Plângerii", iar poporul supravieţuitor care a rămas în viaţă în urma acestui cataclism naţional, unic în Istorie, a fost împrăştiat în cele 4 puncte cardinale ale lumii.

Profetice au fost deci vorbele Mântuitorului: „fiice ale Ierusalimului ,plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri".

Al 9-lea popas arată locul unde Isus a căzut pentru a treia oară, sub loviturile legionarilor romani.

Aci la sfârşitul drumului, a avut loc răstignirea. Azi se văd aci dugheni şi măcelării arabe, rogojini cu mătănii, lumânări şi cărţi bisericeşti.

O capelă numită „Capela biciuirii", la al 10-lea popas, are în interiorul ei piatra de care a fost legat Isus, spre a fi biciuit.

Locul calvarului e o stâncă în trepte, sub care se află capela lui Adam, primul om după Biblie.

PE GOLGOTA

Urcând vre-o 20 de trepte ajungi în Capela Golgota, în care ard lumânări zi şi noapte. Aci e al 11-lea popas.

O iconă dăruită de o ţarină a Rusiei, reprezintă pe Maica Domnului cu lacrimi în ochi.

In locul unde a fost înfiptă în pământ crucea, e al 12-lea popas. Aci e altarul cel mare.

Anul 33. Christos pe cruce..

— *„Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac".*

Unii plângeau, alţii contemplau cu indiferenţă cele trei trupuri răstignite, Crist între doi tâlhari.

— *„Eli, Eli, lama sabahtani?"....* (Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit?)

Ultimele cuvinte rostite de Isus:

— *S'a sfârşit".*

Şi muri.

L. FLORIN

Nouile noastre premii

Deslegările problemelor din numerele 219, 220, 221, 222 se primesc până la 10 Mai 1931.

Fiecare problemă acordă un număr oarecare de puncte, după care se va face împărţirea pe categorii şi distribuirea premiilor, în modul următor:

Categoria I-a: 2000 lei în numerar;

Categoria II-a: Un aparat fotografic;

Categoria III-a: Trei aparate de radio cu galenă;

Categoria IV-a: 7 volume din operele literare renumite. Premiile se vor distribui la 20 Mai când se vor acorda şi distincţiuni colaboratorilor merituoşi.

N.B. Fiecare categorie are şanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 219

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

DE VORBA CU CITITORII

Gaynor. — E adevărat. Lupu Pick a încetat din viaţă acum trei săptămâni. Era român de origină, dar se stabilise definitiv la Berlin, unde îşi fixase şi activitatea cinematografică. Conta printre cei mai buni realizatori de filme şi era în acelaş timp un foarte apreciat interpret, al rolurilor de compoziţie.

Ghiocel. — D-ra Leria Nicky locueşte în str. Victor Emanuel III, unde are şi studio-ul de dans. Scrie-i la această adresă; e foarte drăguţă şi sunt sigur că-ţi va răspunde.

Madeleine. — De unde vrei să ştiu eu care a fost prima piesă de teatru jucată în America?... Hm!...

Piano. — Da, studiile sunt suficiente. Examenul se ţine în toamna fiecărui an.

Rizota. — Nu există nicăeri o asemenea şcoală.

O rândunică. — Fi binevenit, drag sol al primăverii! Şi dacă-ţi face plăcere îţi ofer un colţ din streaşina casei mele ca să-ţi faci... cuib... 2. In filmul acela n'a jucat Charles Farrel. 3. Da, aşa lasă autorul să se bănuiască. Să vedem filmul, care se va prezenta în curând. Mulţumesc pentru urări şi nu uita... gestul meu ospitalier...

Niki Adriana. — Dacă sunt două nume diferite, cum poate fi vorba de o singură actriţă? Sunt două actriţe, fireşte şi nu se poate face nici un fel de confuzie.

Stan, Bran & Co. — Titlurile acestor filme n'au fost încă stabilite pentru România. Probabil că nu le vom vedea decât în viitorul sezon. 2. Pe scenă, la Londra, Chevalier a jucat fără partener. El are un repertoriu special de şansonete în care nu are nevoe de replică. 3. Imitatoarea aceea micuţă şi drăgălaşe se numeşte Mitzi Grèen.

Bahnaşul-Focşani. — Noţiunea e aceeaş, diferă numai din punct de vedere geologic, fiecare prezentând caracteristica solului pe care se află, în raport cu punctul meridional.

Lucu din Piteşti. — Cum? Bărbat şi eşti amorezat lulea de Willy Forst?... E o anomalie, pe care nu vreau nici s'o calific.

Nina Leibovici. — Sunt contra-faceri fără nici o valoare. Nu mai există decât o singură vioară Stradivarius în toată lumea, care n'a fost încă descoperită.

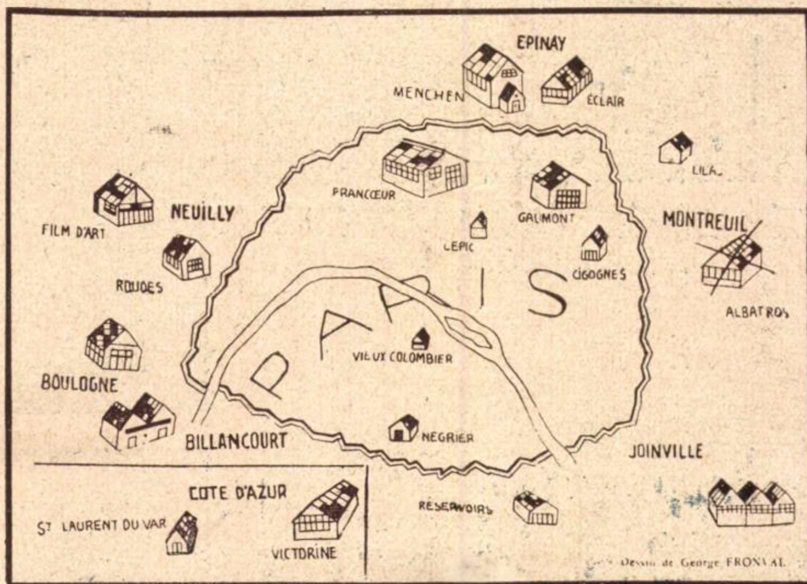
Dr. M. Catic. — Greta Garbo ca oricare altă actriţă, lucrează sub directa supraveghere a regisorului. 2. Nu poate fi comparată Laura La Plante cu Greta, din nici un punct de vedere. 3. Da. E o calitate indispensabilă, inteligenţa actorului de cinema, altfel nu va putea creia niciodată un rol cumsecade. 4. Contra filmului vorbitor care sa impus pretutindeni ar fi inutil să mai încercaţi a lupta acum.

Roxandra-Polizenia. — Te-aş servi cu drag, dar nu posed deocamdată nici o fotografie din copilăria lui Willy Forst. I-am cerut însă, şi sper că-mi va trimite.

Jean Popa. — Filmul „Parada Frumuseţilor“ nu se face decât pentru concurentele la titlul de Miss România. Alte roluri nu sunt.

M. M. — Nu înţeleg nimic. Despre care revistă e vorba? Ce fotografie? Am impresia că mă consideri cititor... în stele...

Veronica Plăeşu. — In Franţa există peste douăzeci de studiouri cinematografice. Dar nu toate sunt înzestrate cu instalaţii pentru înregistrări sonore. Majoritatea acestor ateliere după cum arată şi harta pe care o public mai jos — se află în împrejurimile Parisului şi chiar în centrul oraşului.

Numai două — mai puţin importante, mai ales în ultimul timp — se află pe coasta de azur. Totuş, dacă vrei să pleci în străinătate să-ţi încerci norocul, te-aş sfătui să preferi Berlinul. Sunt mai multe posibilităţi de lansare în Germania. Se lucrează mai mult şi regisorii se pricep şi nu ezită chiar să lanseze un element proaspăt, atunci când i se întrezăresc calităţi excepţionale.

Nicolae Andrei. — Cred că ai perfectă dreptate. Dealtfel s'a constatat că autorul acesta, pe lângă marile calităţi pe care le are, prezintă şi defectul de a privi lucrurile printr'o prizmă cu totul personală. Defect, dacă se poate numi...

Sanda. — Desigur că nu mi-a căzut în mână scrisoarea d-tale, altfel ai fi primit răspuns la timp. 2. Despre aceşti trei actori ştiu numai că sunt celibatari. Alte amănunte nu posed, cu tot regretul de a nu ţi le putea servi. In orice caz lui Gründgens acela îi poţi scrie prin „Mon Ciné“ 3, rue Rocroy, Paris.

Dolly. — Dolly dragă, ţi se pare că nu-l iubeşti, dar dovedeşti prin fapte cu totul contrarii. Nu e amor-propriu ceeace-mi descrii, ci amor în toată puterea cuvântului. Te-ai jucat prea mult cu inima, te-ai crezut prea tare şi iată-te în faţa farsei... Ori cum, eu te sfătuesc să-ţi păstrezi demnitatea. Dacă te iubeşte junele câtuş de puţin va fi el acela care-ţi va declara-o. In caz contrariu găsesc inutilă orice intervenţie. Acesta ar fi sfatul meu, care nu te obligă însă cu nimic să-l respecţi...

O copilă din Turda. — Adresează-te Şcoalei de Belle Arte din Bucureşti, Calea Griviţei. 2. Cred că e Vermont. Adresează-i corespondenţa tot la şcoala mai sus numită... 3. Ai vrea să fii amorezată şi nu poţi?... Hm! Păcat că nu te cunosc...

Julius Cezar. — Charlie Chaplin este de origină engleză, despre asta poţi să fi sigur ilustre... Cezărică.

Ionel S.-Galaţi. — Douglas Fairbanks jr. nu putea să aibe nici un rol în filmul „Aventurierul“, deoarece acesta este o producţie germană şi Douglas turnează numai la Hollywood, cel puţin până acum.

Moise Maria. — Pentru Maurice Chevalier adresează orice fel de corespondenţă la Paramount Studio, Hollywood, California, U. S. A. în limba franceză sau engleză. 2. Nu. Faci confuzie. D-l Rebus şi cu mine suntem două persoane distincte şi ocupăm locuri diferite în spaţiu. Dealtfel eu sunt profan în materie de jocuri.

Liza. — Tustrei primesc corespondenţa prin „Film Fuher“ 217, Friedrichstrasse, Berlin S. W. 68. 2. Olga Tschechowa nu e rudă de loc cu scriitorul Cehov. Crezi oare că asemănarea de nume implică numai decât şi rubedenia? Ar însemna atunci ca toţi Popeştii dela noi să fie rude...

Igor Ben Hamar. — Nu se poate face o selecţie. Sunt filme de genuri cu totul diferite şi fiecare e interesant din punctul său de vedere. Ca spectacol aş prefera totuş, „Potopul“. 2. Această statistică nu mi-e cunoscută. O puteţi procura dela Academia Română unde se primesc toate publicaţiile. 3. Se poate să mă întrebi dacă mai apare „Magazinul“? Nu-l vezi oare pe piaţă? Sau poate nu-l găseşti... Aceasta îşi are altă explicaţie: e căutat şi se epuizează repede. Dar scrie administraţiei, Sărindar 11 şi ţi se vor trimite toate numerele.

Pat şi Patachon. — Sunt mulţi actori de origină română în studiourile străine. I-am trecut dealtfel în numerele trecute ale revistei noastre şi răsfoind colecţia, îi veţi găsi. 2. Costumele premiate au fost publicate la timp. 3. Adresaţi-vă pentru acest autograf la redacţia revistei noastre, care vi-l va obţine dela d-na Annie Petrovici.

Beby. — Paramount Studio, Hollywood, California, U S. A.

Costică Bişb... — Iţi voi răspunde în clipa când vei dovedi mai multă seriozitate în pseudonim... Pân'atunci consolează-te cu... semnătura.

Charmelle. — Eu cred că trebue să fii mai grijulie cu sănătatea d-tale, care cam lasă de dorit...

Clo-Clo. — Fritz Kortner locueşte la Berlin-Dahlem, Max-Eythstrasse, 5.

Tatian Priveghian. — Mă cam îndoesc de „întâlnirile“ pe care cauţi să mi le dovedeşti cu remarcabilă lipsă de argumente. Pentru Rod la Rocque, John Gilbert şi Thelma Todd adresează prin „The Standard Casting Directory, 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

Nini S. — Imi ceri — fără să mă întrebi ceva — să nu mă rezum la un simplu răspuns, ci să brodez ceva în jurul lui... Bine, am să **brodez...** o faţă de pernă. Iţi place? Sau să **brodez...** un tort?... Cum? Ce cadou m'ar interesa?... De, ştiu şi eu? Aş prefera o cloşcă cu pui sculptată în... unt-de-lemn... Nu găseşti interesant?...

Două roze şi-un sărut. — Nu Ştiu, zău, ce-am de făcut!... Era mai bine, vă spun: două roze... şi-un tutun. Vestea aceea cu Ramon a rămas un simplu svon... O să vină 'n Bucuresti, când o face plopul... peşti... Aşa ar suna tirada în versuri, pe care sunteţi atât de curioase s'o recitiţi...

Frumoasa Dolly. — Prin „Film Führer“ 217 Friedrichstrasse, Berlin S. W. 48.

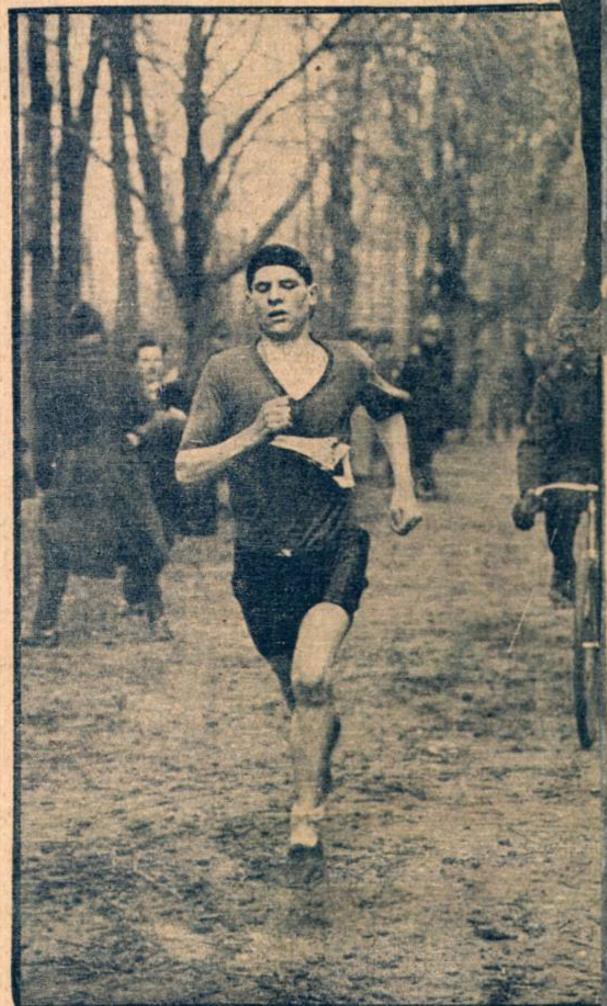
J. de S.

INSTANTANE

St. de sus în jos: I. *Plecarea concurenților români în ralyé-ul motociclist internațional.* II. Cross-ul juniorilor: *juriul înmânează câștigătorului cupa ziarului „Dimineața".* III. *O fază din matchul de rugby „Stadiu Român"—„Sp. Studențesc" (14—6);* Dreapta: *Chaplin, oaspe al ducelui de Westminster, a luat parte la o vânătoare de mistreți.* Mijloc: I. *Sosirea în cross-ul juniorilor;* II. *Adorația idolilor*

FOTOGRAFICE

în insulele Samoa. Jos: O fază din parcursul cross-ului juniorilor. Dreapta: I. O altă fază interesantă din match-ul de rugby, „Stadiu Român"—„Sp. Studențesc"; II. Concurenții în cross-ul juniorilor, alergând pe malul lacului Herăstrău; III. Fotografia noastră reprezintă un grup de generali letțoni, purtând sicriul poetului național Karl Olden.

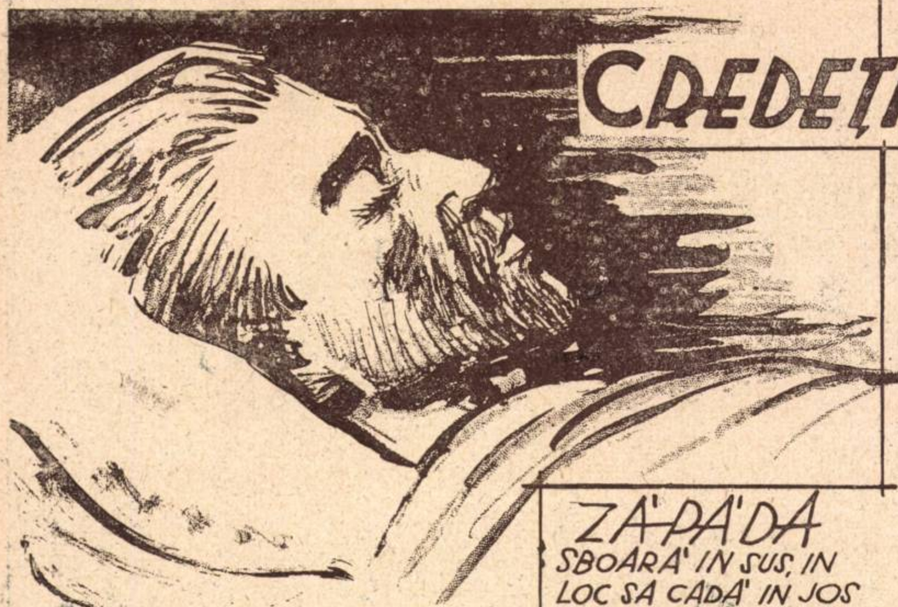

CREDEŢI?

JOE RENO A DORMIT 406 ORE, HIPNOTIZAT FIIND DE UN YOGHI, LA DALLAS IN 1930.

ZĂPADA
SBOARĂ IN SUS, IN LOC SA CADĂ IN JOS LA BLOWING-ROCK IN CAROLINA DE NORD.

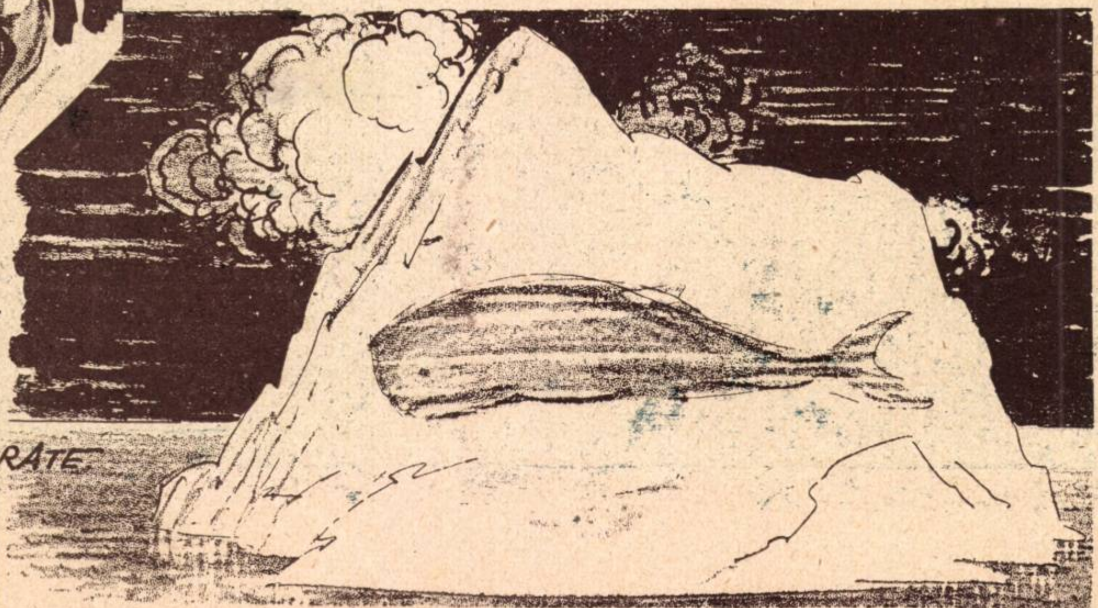
APA
ESTE CEL MAI PUTERNIC EXPLOZIBIL CUNOSCUT. EA ESTE COMPUSĂ DIN HIDROGEN ŞI OXIGEN, AMÂNDOUĂ GAZE, CARE POT UŞOR FI LICHEFĂCUTE. UN AMESTEC DE AMBELE LICHIDE, DĂ CEL MAI PUTERNIC EXPLOZIBIL CUNOSCUT DE ŞTIINŢĂ

ANGLER
UN CRIMINAL DIN TIMPUL LUI CAROL V. A UMBLAT 14 ANI CU POTCOAVE LA PICIOARE.

JOE BANKS
UN HAMAL AMERICAN, A INCĂRCAT BAGAJE IN 1.113.000. TRENURI, FĂRĂ SĂ CĂLATOREASCA VREODATĂ PE CĂILE FERATE.

O BALENĂ
DE 28 MTR. LUNGIME A FOST GĂSITĂ INGHEŢATĂ INTR'UN ICEBERG — IGHEŢAR PLUTITOR / IN 1884.